

EDITURA MIRON

BILLIE GREEN

Loveswept

ÎNTOARCE-TE, IUBITO

Loveswept

Billie Green

Întoarce-te, iubito

Traducere de Alexandra Kiselef

Editura MIRON

București

Baby, Come Back

by Billie Green

Romanian language published
in cooperation with
Permissions & Rights Int. Ltd.

ISBN 973-95059-3-7

Prolog

Ţinînd-o pe mijlocul potecii strîmte, cunoscute, David mai dădu un colţ. În acea reţea întortocheată de poteci apărea mereu o altă cotitură, o altă trecere care-i intersecta drumul, făcîndu-l să se întoarcă întruna de unde venise.

Picioarele parcă-i erau încălţate cu bocanci din fier, încît fiecare pas pe care-l făcea era încet, mişcîndu-se cu mare greutate. Privirea, încordată, bănuitoare, i se mişca neîncetat dintr-o parte în alta. Tufele dese care mărgineau laturile labirintului păreau uneori că învie, întinzîndu-se să-i smulgă carnea de pe trup, iar el nu reuşea niciodată să se mişte destul de repede ca să

scape nevătămat.

Doamne, era obosit. Obosit să-şi tot tîrască picioarele înainte, obosit să tot lupte cu ghimpii care-l atacau. Dar nu se putea opri. Nu avea timp să se odihnească. Ceva din interiorul lui îl forţa să continue să meargă, îl forţa să mai facă un pas obosit. Apoi încă unul şi încă unul.

După ce dădu colţul următor ajunse la un loc pe care-l recunoscu. Mai trecuse pe acest drum şi altădată. De multe ori.

De data aceasta însă, era ceva diferit. Chiar în faţă, era o deschizătură în gardul viu. Lumina soarelui strălucea prin breşă, lăsînd să se strecoare în întuneric o pată de lumină înceţoşată.

Era o altă înşelătorie? Dacă se apropia mai mult de deschizătură, ramurile ostile ar fi putut folosi împrejurarea ca să smulgă din nou din el?

David trebuia să încerce. Lumina era irezistibilă. Trebuia să se apropie mai mult.

Tîrîndu-şi picioarele, făcu cîţiva paşi grăbiţi, nerăbdător să ajungă la breşa din nesfîrşitul zid verde, iar în cele din urmă ajunse.

Privi în jur, cu toate simţurile încordate în aşteptarea ivirii cursei. Cînd văzu că nu se întîmplă nimic, se apropie mai mult, încet, cu grijă şi privi prin deschizătură.

De cealaltă parte a gardului viu era o lume de

vis. Acolo, verdele era diferit. Verdele primăverii, verdele reînnoirii. De cealaltă parte erau flori minunate, un cer strălucitor şi păsărele cîntînd.

De cealaltă parte a gardului viu era viaţa.

De cealaltă parte era Kathy.

Ea stătea într-un cîmp deschis, cu trupul scăldat într-o lumină diafană şi cum o privea David ea întoarse capul şi se uită direct către el.

Inima lui începu să bată nebuneşte pe cînd se împingea să se strecoare prin mica deschizătură, nepăsător la ghimpii care i se înfigeau adînc în piept şi în braţe, nedînd atenţie spinilor care-i sfîşiau faţa, transformînd-o într-o masă sîngerîndă.

Mişcîndu-se cu disperare, se lupta cu gardul viu. Trebuia să ajungă la ea. Trebuia să o facă să ştie...

– Îşi revine... Ajută-mă să-l ţin jos! Gabriella, pregăteşte acul hipodermic. Următoarele minute vor fi îngrozitoare.

Deşi glasul venea de la mare depărtare, prezenţa lui era sîcîitoare, deranjantă. Strîngînd din dinţi, se înţepeni. Nu putea să lase să i se distragă atenţia. Nu reuşea să lege vocile de realitate. Trebuia să-şi concentreze toate forţele şi atenţia în lupta cu ramurile chinuitoare.

Reuşise să se strecoare pe jumătate. Dacă

şi-ar putea elibera şi picioarele, ar fi de cealaltă parte. Ar fi în lumea în care Kathy...

Vai, Doamne, s-a întîmplat ceva! Privind înnebunit împrejur, gemu în timp ce întunericul se lăsa peste el. Ramurile îl trăseseră înapoi. Gardul viu începuse să se strîngă în jurul lui, blocînd soarele, închizîndu-i posibilitatea de întoarcere la Kathy.

O mai putea vedea încă prin restul de breşă rămas, dar ea era acum în umbră, faţa i se strîmba de teamă, în timp ce făcea un pas înapoi.

Isuse Dumnezeule, ea nu îl mai putea vedea. Se întorsese, Kathy pleca!

Nu o putea pierde din nou. Nu putea. Trebuia să găsească o modalitate să o oprească, să o facă să înţeleagă că era aici, că el făcea tot ce putea ca să ajungă la ea.

Împingînd ramurile de pe faţă, o strigă pe nume. Strigă iar şi iar. Sunetele nu ieşeau cum trebuie. Numele ei se pierdea, deformat de gardul viu ca un coşmar, iar din gîtul lui nu ieşeau decît sunete răguşite şi hîrîite.

Apoi, ca şi cum o frîntură din slabul sunet ar fi ajuns pînă la ea, Kathy se uită înapoi, clătinînd uşor din cap, încordîndu-se să vadă.

O clipă după aceea, ochii ei priveau a recunoaştere. L-a văzut! Se întoarce.

Dar era prea tîrziu. Verdele întunecat se închisese deja, împiedicîndu-l să mai vadă.

Închizînd ochii, David gemu de înfrîngere şi durere. Ar fi trebuit să se lupte cu mai multă putere, dacă ar fi putut să-i vorbească, dacă...

Kathy dispăruse.

Iar David era din nou singur în labirint.

– În fine, te-ai trezit, spuse vocea din realitate, pe cînd David deschidea ochii.

Capitolul 1

– Mergi chiar pînă la Dallas?

Locul de lîngă David Moore era gol, aşa că el se uită mai departe să găsească sursa întrebării. Dincolo de culoarul de trecere era o tînără care se suise în maşină la staţia trecută. Bucle roşii-arămii încadrau un chip care ar fi putut fi atrăgător, dacă nu s-ar fi ascuns sub un strat gros de fard. Stătea pieziş, cu picioarele proptite de scaunul de lîngă ea, privindu-l pe David cu nedisimulat interes.

În ultima jumătate de oră el fusese captivat de mozaicul verdeţii care mărginea drumul, dar nu-l supăra întreruperea. Accentul acela texan era tot

atît de plăcut pentru el, ca o primăvară în Texas.

– Chiar pînă în Dallas, confirmă el.

Ca şi cum ar fi intrigat-o ceva în vocea lui, femeia înclină capul într-o parte şi zîmbi.

– Faci o vizită în marele oraş? Cauţi de lucru?

– Merg acasă, răspunse el calm.

– Spui asta cu tristeţe. E mult timp de cînd nu ţi-ai văzut familia?

El dădu încet din cap.

– De şase ani. Cuvintele abia se auziră. Da, de mult timp.

Dacă cineva spune aceasta repede, dacă cineva nu-i acordă prea mare importanţă, şase ani nu par a fi atît de mult timp. Dar cînd omul a numărat fiecare minut interminabil din acei şase ani, este mult timp. Mult, mult timp.

Acum şase ani timpul nu avea atîta importanţă pentru David. La treizeci şi doi de ani, era profesor de ştiinţe economice la o mică universitate prestigioasă din Dallas. Avea o soţie frumoasă şi un nemaipomenit băieţel, în vîrstă de zece luni. Viaţa lui personală era perfectă, viaţa profesională asigurată. Era plin de el pe atunci, infatuat, sigur că avea tot timpul din lume. Dar asta era acum şase ani.

Doamne sfinte, *şase ani.*

David închise ochii, cu trupul încordat, luptînd

cu urmele fricii îndepărtate, cu ecourile disperării, cu amintirile singurătăţii inimii zdrobite.

Se terminase. Trebuia să lase să dispară această stare. Pentru că atîta timp cît dăinuia încă cea mai mică urmă de coşmar, atîta timp cît acesta mai avea puterea să-l impresioneze, nu era liber.

– Sper că DeeDee nu a uitat că trebuie să mă aştepte.

După ce mai aruncă o privire către capul roşu de peste culoarul de trecere, David se îndreptă în scaun şi se uită în jur. Maşina se apropiase de staţie. Fusese pierdut în gînduri de peste o oră.

– Prietena mea, DeeDee, vine să mă ia, îi explică femeia, sau cel puţin, aşa cred că va face. I-am spus să nu se ducă la vreo petrecere cu o noapte înainte, pentru că, atunci cînd bea, creierul ei este aiurea cîteva zile.

Cînd maşina se opri complet, ea se ridică în picioare şi se uită în ochii lui.

– DeeDee este o adevărată pacoste ca prietenă, îi mărturisi ea, dar ce poţi să faci cînd are cineva nevoie de tine?

Aruncîndu-i un zîmbet plin de înţelegere, David îşi luă mica traistă de dril şi urmă cei cîţiva pasageri care coborau din maşină. În timp ce ceilalţi se înghesuiau aşteptîndu-şi bagajele, el rămase

deoparte, privind în jur, încercînd să tragă cu urechea.

– Vine cineva să te ia?

Era din nou fata cu părul roşu. Venise lîngă el, cu o trusă cosmetică într-o mînă şi cu o taşcă de vinilin aruncată neglijent pe umăr.

– Nu, clătină el încet din cap. Eu... Nimeni nu ştie că am venit.

Ea zîmbi, ochii ei încercănaţi flirtau în mod evident.

– Deci ai venit doar să faci act de prezenţă şi să-i surprinzi? Ce caraghios. Dar lor o să le placă asta? Ai nevoie de o maşină? DeeDee nu se supără. Nu te superi, nu-i aşa, DeeDee? se adresă ea tinerei blonde care se apropia cît de repede îi permitea fusta strîmtă din piele.

– Kerry, proasto, adormito, proastă ce eşti. N-o să-mi spui că este un trafic atît de mare în partea asta a oraşului. Nou-venita se certa cu glas răstit de se auzea în toată zona. Şi ştii, radioul din maşina veche a lui John, critica azi sinuciderea. Eu nu pot să conduc fără muzică. Cu adevărat nu pot. Cred că este ceva genetic. Nu mint. M-am născut cu asta. Mama îmi spunea întotdeauna, cînd eram mică, cum pot...

– DeeDee, măcar o dată în viaţa ta poţi să taci măcar atîta cît să mă asculţi? Încerc să te întreb...

– E-n regulă, spuse David cu vocea lui scăzută şi răguşită. Mă pot duce şi singur acasă. Dar apreciez oferta, spuse el în timp ce începu să se retragă.

– Kerry, Kerry, Kerry, cine era?

David, care parcursese deja jumătate de cameră, rîse de graba din vocea ridicată a blondei.

– L-ai găsit la autobuz? continuă ea. Ochii ăia adormiţi ai lui. Vocea aceea. Whisky şi sex. Nu-ţi suna vocea lui a whisky şi sex? M-a făcut să mă treacă fiorii. Vreau să spun că era o senzaţie reală, fizică. De ce nu i-ai propus o cursă cu maşina?

– Cap sec, spuse cea cu părul roşu, cu un glas plin de dezgust. Trebuia să...

Restul ameninţării ei se pierdu, în timp ce David împinse uşa şi ieşi la aer curat.

Îndreptîndu-se spre trotuar, începu să absoarbă atmosfera oraşului. David trecuse prin multe locuri în drumul lui de întoarcere, dar Dallas-ul era casa lui.

În timp ce era asaltat de sunete şi mirosuri, mintea lui hoinărea prin amintiri mult mai îndepărtate decît cei şase ani. Amintiri frumoase. Amintiri păstrate cu grijă.

Ca ziua în care o cunoscuse pe Kathy.

Ca de obicei, David era în întîrziere la ore. Pre-

ocupat de hărţile şi graficele pe care trebuia să le folosească la cursul de dimineaţă, dăduse peste ea.

Cărţile şi hîrtiile îi zburaseră în toate direcţiile, iar cînd atît el, cît şi victima lui se lăsaseră pe vine, încercînd să iasă din încurcătură, ascultase o clipă vocea ei tristă şi catifelată, înainte de a-i întrerupe avalanşa de scuze:

– A fost vina mea. Nu mă uitam pe unde merg. Niciodată nu mă uit, adăugase el fără părere de rău.

Cînd ea ridicase ochii spre el, tresărise simţind un şoc.

Părul blond-cenuşiu, care se ondula uşor în jurul feţei, era tăiat scurt şi era moale ca al unui bebeluş, încadrînd nişte trăsături de o rară delicateţe. Era înconjurată de o aură de eleganţă şi inteligenţă calmă, amintind de femeile care trăiseră în Sud la începutul secolului.

Uitîndu-se la el, buzele ei schiţară un zîmbet. Privirea din ochii ei verzi era rătăcită, ca şi cum gîndurile îi erau foarte departe.

Era frumoasă. Categoric frumoasă.

Dar nu frumuseţea ei îi captivase atenţia atît de puternic. Erau nenumărate femei frumoase în campus şi fiind bărbat, David le remarcase pe toate. Dar ca şi operele de artă, ele erau destinate să fie

admirate de la distanţă.

Dar această femeie era deosebită. Era ca o zi de primăvară, era o încîntare din toate punctele de vedere. Un fenomen. Un eveniment care trebuia studiat îndeaproape. Şi asemenea unei zile încîntătoare de primăvară, ea îl făcea pe un bărbat să vrea să lase lucrul şi să-şi petreacă timpul într-o frivolă, delirantă, încîntare.

Dîndu-şi capul pe spate, David încruntase din sprîncene concentrîndu-se.

– Te cunosc de undeva? Sînt sigur că te-am mai văzut. Eşti una dintre studentele mele?

– Am fost, pentru scurt timp.

– Şi ai părăsit clasa mea? Pentru ce? întrebase el cu sinceritatea caracteristică. Ce ai împotriva ştiinţelor economice?

– Nimic... dar... Şi zîmbetul acela fugar fluturase din nou pe buzele ei. Am trecut la clasa profesorului Yates.

– La Yates? Glumeşti? David strînsese repede restul de hîrtii împrăştiate şi se ridicase în picioare, privind-o surprins. Cum, l-ai preferat pe Boo Yates, în locul meu? Dar ce, te duci în clasa aia ca să dormi?

Era ciudat. Deşi David o beştelea, ea rîdea, lumina care-i dansa în ochii ei verzi fiind singurul semn detectabil că se amuza.

– Mă surprinzi, domnişoară, spusese el, folosind cea mai clară şi pompoasă voce de profesor. Dacă aş avea mai mult timp, categoric că aş da de capul acestei probleme.

Dar David nu mai avea timp, aşa că se îndepărtase cu părere de rău de ea. Tot restul zilei, chipul ei drăgălaş plutise prin gîndurile lui cu cea mai mare claritate, în cele mai neaşteptate momente, răvăşindu-i gîndurile şi făcîndu-i praf concentrarea.

În seara aceleiaşi zile cînd sunase la uşa lui din faţă, el tocmai stătea la birou, cu ochii pierduţi pe fereastră, gîndindu-se la ea.

Cînd descoperi obiectul gîndurilor lui la el în prag, David încruntase din sprîncene, scărpinîndu-se în barbă. Apoi, fără să o salute sau fără alt preambul, spusese:

– Era de neconceput să-ţi închipui că Yates este mai bun educator decît mine, probabil că ţi-ai schimbat planurile. Ai încercat cu disperare să intri în altă clasă de a mea, dar datorită faptului că mă bucur de mare popularitate, sînt toate pline. Aşa s-a întîmplat?

Deşi nici nu-i confirmase, nici nu-i infirmase teoria, din nou juca în ochii ei acea scînteiere de veselie.

El se rezemase cu umărul de uşă, dispus să

se lase fascinat de ea.

– Şi acum de ce rîzi?

– Nu rîd.

– Nu vădit, dar în interiorul tău rîzi ca o nebună. Pe seama mea, mă tem. De ce?

– Eşti îngîmfat, îi spusese ea, cu buza de jos tremurîndu-i de amuzament reţinut.

– Oricine, care are o minte isteaţă, este îngîmfat. Asta vine odată cu însuşirea cunoştinţelor. Dacă ai bătut tot drumul ăsta ca să-mi spui asta, ţi-ai pierdut timpul de pomană. Ştiam deja.

De data aceasta a trebuit să-şi muşte buza ca să-şi poată stăpîni rîsul. După ce îşi dresese glasul, spuse:

– Am venit să văd dacă nu cumva s-a amestecat printre lucrurile pe care le-am cules de pe jos şi lucrarea mea la literatură engleză.

Făcînd un pas înapoi o lăsase să intre înăuntru.

– Da, am găsit-o. Şi datorită acestei lucrări, cred că ţi-ai putea permite să fii şi tu puţin mîndră de tine.

– Ai citit... Se oprise din mers şi se uitase la el. Doar puţin?

– Eşti încă tînără. Mai trebuie să treacă timpul. Se încruntase în timp ce-i trecuse un gînd prin minte. Cît de tînără eşti?

– Am douăzeci şi unu.

– Bun, spusese el scurt, apoi se întorsese să o conducă spre biroul lui.

Pe David l-ar fi mustrat puţin conştiinţa dacă ar fi fost atît de tînără pe cît părea. Tinereţea ei nu l-ar fi oprit, dar ar fi trebuit să-şi înfrîngă cîteva scrupule. Pentru că, din clipa în care deschisese uşa şi o găsise acolo în prag, totul fusese clar pentru el. David îşi văzuse viitorul.

Ea traversase camera şi privise pe aceeaşi fereastră pe care se uitase el mai înainte. El văzuse soarele scăldînd-o în lumina lui şi aprinzînd frînturi de platină în părul ei. Se întrebase dacă va ajunge să ştie vreodată ce gînduri zac în spatele acestor ochi verzi, visători ai ei, dacă o va mai iubi tot atît de mult cum o iubea în acel moment.

Acum, străbătînd o stradă aglomerată din Dallas, David îşi aminti de ziua aceea şi ştiu că nu o iubise pe Kathy tot atît, ci mult mai mult. Mai mult decît şi-ar fi imaginat vreodată că era posibil.

Băgînd mîna în buzunar, scoase un pumn de mărunţiş şi se uită o vreme la el. Destinaţia lui era în cel mai îndepărtat colţ nordic al oraşului. Era mult de mers pînă acolo.

Cum trecea pe lîngă o librărie, aruncă o privire spre imaginea lui profilată în vitrină. Se opri şi începu să-şi examineze imaginea.

Pielea arsă de soare. Părul des, castaniu, destul de lung ca să-i acopere gulerul cămăşii de bumbac. Ochii căprui-aurii lăsaţi uşor în jos la colţurile exterioare. Umerii laţi care nu prea erau în concordanţă cu silueta lui înaltă şi subţire.

Unde fusese David, oglinzile nu prea erau un lucru obişnuit. Rareori avusese ocazia să-şi privească chipul, să studieze urmele pe care le lăsaseră cei şase ani. După ce se privi o vreme, trecu vîrfurile a două degete peste oasele proeminente ale obrajilor, coborîndu-le în jos pe conturul fălcilor puternice, privind cum reflectarea lui din vitrină îi imita gesturile.

O clipă după aceea o transpiraţie rece îi năpădi buza superioară şi fruntea. Mîinile îi tremurau şi inima îi bătea cu bufnituri puternice, înnebunite. Panica puse stăpînire pe el şi îl apucă de gît aproape ridicîndu-l în sus.

Puternicul atac de anxietate nu era o noutate. Revenea adesea şi pe nepregătite. Într-o clipă, David îşi va reveni, după ce va trebui să reziste tentaţiei de a o lua la fugă şi a o ţine tot aşa.

Întorcîndu-se brusc din faţa ferestrei, strînse din dinţi şi îşi trecu mîna aspră peste faţă. Trase adînc aer în piept, încercînd să se calmeze. Respiră iar şi iar adînc, pînă cînd răzmeriţa din el începu să se potolească.

Cînd porni din nou, paşii lui David erau mai rari, mai puţin încrezători. Avea nevoie de nişte haine decente. De un mijloc de transport. De ceva bani în buzunar. Trebuia să...

Un autocamion de transport marfă opri brusc lîngă el. Şoferul deschise uşa şi şuieră printre dinţi, în timp ce el ocolea maşina prin spate.

Apropiindu-se cu încă un pas, David studia literele şterse de pe uşa autocamionului.

ECONOMISIŢI MAI MULT CU SEUTER

Casa de livrări cu rabat

Ralph Seuter.

Proprietarul a vreo treizeci de asemenea maşini de livrare de marfă *Economisire cu Seuter,* răspîndite prin tot Texas-ul de nord, era un bătrîn cu toane, care avea bani cîţi iepuri în biserică. El era cel mai bun prieten pe care-l avusese David vreodată.

Ralph avea o înclinaţie specială faţă de lucrurile excentrice, care nu se schimbase de treizeci de ani. Îşi părăsea enorma casă din vestul Dallas-ului la ora cinci dimineaţa, se oprea vreo trei ore la o staţie de camioane, în timp ce-şi bea cafeaua împreună cu alţi bătrîni ciufuţi ca şi el, toţi îmbrăcaţi la fel de prost ca şi el. De acolo se ducea la biroul său de la centrala *Economisire*. La ora unsprezece şi jumătate, nici un minut mai

devreme sau mai tîrziu, părăsea biroul, îndreptîndu-se spre *Flora's Diner,* o cafenea, care servea pui la capac cu sos gras, în aceeaşi clădire de pe vremea Marii Depresiuni. Restul zilei lui de lucru, Ralph şi-o petrecea hărţuind managerii celor cinci *Economisiţi Mai Mult Dallas – Fort Worth.*

Flora's Diner era doar la două străzi de unde se afla acum David. Dacă se grăbea, putea să-l prindă pe Ralph tocmai la momentul potrivit, după ce bătrînul îşi potolise foamea şi nu începuse încă indigestia.

Cotind după primul colţ la dreapta, David zîmbi, reconstituind în minte imaginea omului care fusese primul lui patron.

David avea abia şaisprezece ani cînd şi-a luat un serviciu, ca zilier la una dintre unităţile *Economisiţi Mai mult,* de la marginea oraşului, ca să o mai ajute pe bunica lui la întreţinerea gospodăriei. L-a cunoscut şi l-a îndrăgit pe bătrînul Ralph cu ocazia uneia dintre vizitele lui zilnice la depozitul de cherestea.

În anul următor, după ce a murit bunica lui şi Ralph i-a oferit un cămin tînărului salariat, David a început să-l iubească.

Ralph a fost cel care a definitivat educarea lui David. El i-a cumpărat prima maşină, punîndu-l să muncească din greu după aceea ca să-şi plă-

tească biletul de viteză. S-a lăudat la toţi prietenii cînd David a obţinut o bursă mult dorită şi tot el îl tîra de guler afară pînă în campusul universitar cînd petrecea seara prea mult şi nu se putea trezi la timp de dimineaţă, pentru vreun examen important.

Recompensîndu-l şi cenzurîndu-l cu aceeaşi vigoare furtunoasă, Ralph îl învăţase pe David să fie bărbat.

În noaptea dinaintea nunţii lui David, cînd acesta pleca să se distreze cu prietenii, Ralph îi dăduse protejatului lui ultimul sfat părintesc.

– Cred că eşti pentru mine ca un fiu pe care nu m-am învrednicit să-l am, i-a spus Ralph. Ştiu că ai douăzeci şi nouă de ani şi crezi că, din moment ce ţi-ai petrecut cea mai mare parte din viaţă prin şcoli, eşti al dracului de isteţ, dar să ştii că mai ai cîte ceva de învăţat, lucruri care nu se învaţă la colegiu.

– Asta-i o discuţie de la tată la fiu? întrebase rînjind David. Vrei să-mi spui acum cum se fac copiii?

Bătrînul izbucnise în rîs.

– La dracu', băiete, tu ştii mai multe despre sex decît mine sau decît am vrut vreodată să ştiu în acest domeniu. Unele lucruri trebuie să fie făcute din instinct. Nu, vreau să-ţi vorbesc despre

viaţă. Şi eu ştiu mult mai mult despre viaţă decît tine, pentru că eu fac asta al dracului de mult timp.

Ralph se oprise, frecîndu-şi falca lată, pătrăţoasă.

– Ai trecut prin multe în viaţa ta, ţi-ai pierdut părinţii cînd erai doar un ţînc, a urmat moartea bunicii tale înainte de a fi destul de mare. După cîte mi se pare mie nimic din toate astea nu a lăsat urme adînci în tine. Tu ţi-ai păstrat acelaşi fel de a fi.

David, obişnuit cu modul direct de a vorbi al lui Ralph, rîsese.

– Nu fi atît de subtil. Hai, zi-i, sînt superficial.

Dar Ralph nu se lăsase păgubaş datorită băşcăliei lui David. El avea de spus ceva şi nu se lăsa pînă cînd nu spunea.

– Nu vreau să zic că nu ai simţit toate astea, continuase el. Eram acolo cînd a murit bunica ta şi ştiu cît te-a afectat. Dar tinerii îşi revin repede. Vreau doar să ştii că nu întotdeauna se vor petrece lucrurile aşa. Într-o bună zi se va întîmpla ceva care va lăsa urme pe chipul tău şi îţi va pune fire albe în păr.

David grăbit să ajungă mai repede la petrecerea celibatarilor, îi dăduse lui Ralph un pumn afectuos peste braţ.

– Uite ce, bătrîne, tu mi-ai fost tată, mamă, şef şi conştiinţă de cînd am şaptesprezece ani. Dacă nu am ceea ce-mi trebuie ca să supravieţuiesc în lumea asta, cu siguranţă că asta nu este din vina ta.

Bătrînul studiase o clipă faţa lui David.

– Îţi aminteşti de zeul roman despre care mi-ai povestit tu, cel care prelucra metalul? Mi-a plăcut întotdeauna tipul acela. Pentru că el reprezenta viaţa. Viaţa adevărată. Mai devreme sau mai tîrziu tipul ăla ne prinde pe toţi din urmă. Asta se va întîmpla şi cu tine, băiete. Poţi pune prinsoare că va fi aşa. Şi cînd treci prin focul lui, sau ieşi o grămadă de cenuşă nefolositoare sau oţel călit, mai puternic ca niciodată. Vreau doar să fii pregătit pentru asta. Să nu te laşi doborît, băiete. Foloseşte-te de acea ocazie.

Acum, în timp ce repera mica şi sumbra cafenea de pe stradă, David se întreba dacă Ralph îşi mai amintea acele vorbe, dar se gîndise la ironia lor.

Chiar cînd să intre în cafenea, uşa se deschise larg şi un bărbat mare, purtînd un costum ponosit, cafeniu, ieşi afară. El trecu pe lîngă David, fără să-i arunce nici o privire, îndreptîndu-se spre un *Ford '69* hodorogit.

– Ralph?

Bătrînul se întoarse şi se uită la el, cu vădită plictiseală întipărită pe trăsăturile feţei.

– S-a întîmplat exact cum mi-ai spus tu, spuse David cu vocea lui răguşită ca o şoaptă. Vulcanul m-a prins. Buzele lui se strîmbară într-un zîmbet jalnic. Eram pregătit pentru forţă, dar nu mi-ai spus că trebuia să trag şi la nicovală.

Tot sîngele dispăru din obrajii bătrînului, care deveniră vlăguiţi şi cenuşii, în timp ce făcea un pas neîndemînatec înapoi lovindu-se de portiera maşinii.

Întorcînd capul în direcţia lui, îl privi pe David printre gene.

– *Cine dracu' eşti tu?*

Capitolul 2

Cum îl privea pe bătrîn, David îl văzu cum ridică o mînă nehotărîtă să-şi şteargă faţa. Cînd genunchii lui Ralph se înmuiară, David înaintă şi-l apucă de talie, susţinîndu-l, deschizînd portiera maşinii şi băgîndu-l înăuntru.

Ocolind maşina, David se strecură pe locul pasagerului şi se aplecă să-i slăbească nodul de la cravată şi să-i descheie gulerul cămăşii.

– Ei, bătrîne, îl dojeni el răguşit în timp ce meşterea. Calmează-te. Nu e cazul să te nelinişteşti. Nu spuneai tu întotdeauna aşa? Trebuie să te foloseşti uneori de propriul sfat.

Ralph gemu, mişcîndu-şi cu greutate capul.

– Dă-te la o parte. Nu te îndesa în mine.

Glasul bătrînului era mai puternic acum şi morocănos ca de obicei, dar tot palid era Deschizînd ochii, clipi de cîteva ori, ca şi cum încerca să-i prindă privirea.

– De unde ştii lucrurile astea? scrîşni el. Că obişnuia să-mi spună bătrîne şi că eu îi spuneam că nu e cazul să se neliniştească. Şi chestia aia pe care ai spus-o despre forja lui Vulcan. Cum ai...

El se întrerupse şi brusc se ridică în sus, cu ochii plini de întrebări. Unde l-ai întîlnit pe David? Ai fost cu băiatul meu cînd a murit?

Băiatul meu. David îşi înghiţi nodul din gît. Bătrînul îl iubise cu adevărat. Părea că lucrurile erau mai dificile decît îşi închipuise el.

Privind într-o parte, dădu încet aerul afară din piept şi-şi drese glasul.

– El nu a murit, Ralph, spuse David, într-o şoaptă răguşită.

Afirmaţia lui fu urmată de o clipă de tăcere încordată, apoi Ralph se întoarse în scaun şi începu să se lupte cu mînerul portierei.

– Nu ştiu ce încerci să obţii, mîrîi el, dar ai greşit, fraierule. Trebuia să verifici întîi faptele. David Moore a plecat acum şase ani...

Întinzîndu-se peste el, David îi luă mîinile de pe mînerul clanţei.

– A plecat la o conferinţă la Gamarra, termină el fraza începută de bătrîn, unde se adunau cîteva creiere ca să rezolve problemele acelei mici ţări nenorocite.

Cînd David fusese solicitat să participe la conferinţa de o săptămînă din mica ţară din America Centrală, atît el, cît şi Kathy fuseseră plini de entuziasm. Era o mare onoare că fusese invitat. Deşi nu-i făcea plăcere să stea departe de soţia şi de copilul lui, fie chiar şi o săptămînă, perspectiva de a schimba păreri, cu oameni pe care-i cunoştea doar din ceea ce citise despre ei, era atrăgătoare, o ocazie unică în viaţă.

– O să-mi fie dor de tine, îi spusese Kathy, dar trebuie să te duci. Ai grijă numai să nu mănînci lucruri străine... sau să dormi prin paturi străine.

Amintindu-şi acum de vorbele ei, David rîse ca un nebun. Dormise în cîteva paturi străine plăcute, dar nu în modul în care insinuase Kathy.

– Îmi datorezi o explicaţie, îi spuse Ralph, luîndu-l din nou peste picior ca să-l aducă pe David în prezent. Dacă ai fi citit toate ziarele de pe vremea aceea, ai fi ştiut că David a fost luat ostatec cînd...

– În a doua zi a conferinţei a izbucnit revoluţia, continuă David. Şi înainte de a reuşi guvernul să evacueze străinii, opt oameni au fost luaţi ostateci de forţele rebele. Făcu o pauză şi vocea lui deveni mai groasă şi mai răguşită: Toţi erau academicieni, nici unul dintre ei nu era pregătit să participe la un război.

– Şi după doi ani, nenorociţii i-au omorît pe toţi, spuse Ralph. Aşa că David este mort de patru ani. Am văzut *fotografia.* Zăceau într-o grămadă... ca şi cum nu erau nimic, de parcă erau un gunoi. O masă sîngerîndă, fără suflare. El îşi întoarse capul într-o parte. Deşi au trecut patru ani, parcă am şi acum în faţa ochilor acea fotografie.

Văzuse şi David fotografia. Cei care-l capturaseră se distrau arătîndu-i-o, făcîndu-l să înţeleagă că datorită faptului că toţi îl credeau acum mort, nu era nici o speranţă de scăpare.

El a dispărut, şopti Ralph. Am coşmaruri cînd mă gîndesc ce i-au făcut, cîtă durere a suferit înainte de a muri.

– Nu te mai gîndi la asta. Vocea lui David era grea, muşchii încordaţi. Nu ajută la nimic.

Trăgînd puternic aer în piept, lupta să-şi îndepărteze amintirile. Nu trebuia să se lase furat

de ele acum. Trebuia să-şi păstreze controlul.

– Ralph, spuse el încet. Vreau să te gîndeşti în schimb la altceva. Presupune că în grămada aceea păcătoasă, sîngerîndă, în grămada de trupuri moarte, un om mai era încă viu... aproape viu. Presupune că l-au luat şi l-au dus la cineva care l-a putut cîrpi. Presupune...

Cuvintele se pierdeau, împotriva voinţei lui. David îşi aminti de omul din trecut, un om fără nume, un doctor nemilos.

– Am făcut tot ce am putut. Dacă aş fi avut o fotografie drept model, poate că te-aş fi făcut aşa cum erai. Poate. E ca şi cum ai reconstitui un joc de cuburi sîngerînde. Ei mi-au spus să te fac să arăţi omeneşte şi asta am făcut. De altfel, nici nu este o faţă chiar atît de rea.

Nu era o fată rea, se gîndi David acum, dar nu era a lui.

Aruncă o privire spre Ralph şi văzu că bătrînul se aplecase deasupra lui, studiindu-i faţa cu ochii micşoraţi, plini de suspiciune.

– Ce încerci să-mi spui? Ralph se apleca mai mult. Şi de unde dracu' ai luat ochii de culoarea asta?

David rîse.

– Nu i-am furat, bătrîne... Se întrerupse cînd

prietenul lui se prăbuşi în scaun. Ia-o uşor. Nu trebuie să fii atît de emoţionat. Nu-ţi face bine la tensiunea arterială. Avînd în vedere toate gunoaiele pe care le mănînci, trebuia să fii mort de ani de zile.

Bătrînul închise ochii.

– Nicovala. Tu... David? Cuvintele erau slabe, abia murmurate.

– Da, eu sînt.

– Dar faţa ta... vocea ta.

O altă avalanşă de amintiri. O cizmă grea, cafenie apropiindu-se de faţa lui David şi lovind-o cu sete. Durerea părea că nu se va sfîrşi niciodată.

Strîngînd din pumni, respiră scurt de cîteva ori. Trebuia să oprească asta. Nu avea timp să se lupte cu vechea panică.

– Mi-a fost vătămat laringele. Vătămat pentru totdeauna. El ridică din umeri. Ai să te obişnuieşti cu asta.

În timpul ultimei bătăi îi fusese vătămat laringele, dar tot datorită ultimei bătăi fusese eliberat. Cei care-l capturaseră, presupunînd că era prea slăbit ca să se mişte îl lăsaseră mult timp nepăzit. David se tîrîse în junglă şi continuase să se tîrască pînă cînd scăpase.

Cînd şi-a revenit în fire se afla într-o căsuţă

întunecoasă, îngrijit de un doctor de ţară şi de familia lui. O vreme, David nu-şi amintise cum de ajunsese acolo. Nu ştia de ce îl dureau toate şi pentru ce nu putea vorbi. Dar pe măsură ce treceau zilele şi el se vindeca, îşi amintise totul. Absolut totul.

Şi atunci, începuse David să-şi facă planuri să se întoarcă acasă cît se putea de repede şi cu cît mai puţin tărăboi.

– Nu voiam să vă spună străinii, ţie şi lui Kathy, despre mine, îi spuse el lui Ralph. De aceea nu m-am dus la ambasada americană. A trebuit să mă strecor de-a lungul cîtorva graniţe, dar cred şi acum că aşa trebuia să procedez. După şase ani nu puteam admite să fiu introdus acolo cu tipi siniştri din guvern care să-mi dea ordinul de gradul trei. Trebuia să vin acasă.

După o scurtă pauză încordată, se uită la omul de lîngă el.

– Spune-mi ce s-a întîmplat cu Kathy.

Ralph se întoarse în scaun şi-şi trecu o mînă tremurîndă prin părul rar.

– I se zice Kate, acum.

– Asta nu-mi spune nimic... exclamă el. De ce a făcut asta?

– Pentru că tu ai fost singurul care i-a spus

Kathy. Pentru toţi ceilalţi ea fusese Katherine, dar a zis că dacă a intrat în afaceri, avea nevoie de un nume care să aibă o rezonanţă mai puternică, mai practică.

David clătină din cap, încruntîndu-se nedumerit.

– Nu înţeleg. Ce afaceri?

Ralph ridică din umeri.

– Banii pe asigurare nu durează o veşnicie.

– Dar părinţii ei...

– Ei au ajutat-o. Şi eu la fel. Dar ea nu a fost de acord cu asta. A zis că totul s-a schimbat, aşa că trebuia să se schimbe şi ea. Trebuia să se maturizeze şi să-şi facă propriul ei drum în lume. Şi trebuie să recunosc că a făcut un lucru nemaipomenit.

David se simţi deodată claustrofob. Nu putea înţelege ce-i spunea Ralph. Nu avea sens. Kathy, dulcea, vulnerabila Kathy, om de afaceri?

Cînd văzu că Ralph îl privea cu atenţie, îşi controlă trăsăturile, ascunzînd tulburarea care punea din nou stăpînire pe el.

– Vorbeşte-mi despre fiul meu, Ralph.

Imediat, faţa bătrînului se lumină, gura schiţînd un zîmbet larg. Ben este-n regulă. O adevărată forţă. Zîmbetul îi pieri brusc şi ochii i se înceţoşară

de tristeţe. Îmi pare rău că n-ai fost aici să ai grijă de el, băiete. Oamenii aceia au făcut...

David clătină din cap cu hotărîre.

– Astea toate sînt de domeniul trecutului, nu merită să mai vorbim. Trebuie să mă gîndesc la viitor acum.

– La dracu', băiete. Nu poţi să apari aşa, arătînd ca altul, cu vocea schimbată şi să spui că nu merită să vorbim despre asta. Dacă nu vrei să-mi spui ce ţi-au făcut, cel puţin explică-mi pentru ce te-au ţinut acolo. Am auzit despre soldaţi francezi care s-au întors din Cambodgia după douăzeci de ani, iar ruşii au ţinut, după marele război mondial, doi prizonieri chiar şi mai mult timp. Ştiu că s-a întîmplat, dar de ce?

– Să mă ia dracu' dacă ştiu. Buzele lui David schiţară un zîmbet chinuit. Poate că nu ştiau cum să mă elibereze. Poate cînd vechiul regim a pus din nou mîna pe putere şi sensul obiectivului lor s-a pierdut, au continuat din puterea obişnuinţei. De ce m-au ţinut în viaţă, m-au cîrpit, ca apoi să încerce să mă ucidă? El dădu din cap. Nu ştiu şi sincer să fiu, nici nu-mi pasă. Ei bine, o să mă ajuţi sau nu?

– Asta-i o întrebare tîmpită. Bineînţeles că am să te ajut. De ce ai nevoie?

– De ce are nevoie orice fiu de la tatăl lui, chiar dacă este un tată de ultimă oră. Zîmbind, întinse mîna. Pot avea, tată, nişte bani şi o cheie la maşină?

Cînd Ralph rîse, David se întinse în scaun şi scoase un uşor oftat. Se făcuse, în fine. După şase ani în care tot visase la asta, se realiza în sfîrşit.

– Mă duc acasă, Ralph, şopti el. Mă duc în fine acasă.

Capitolul 3

Kate Moore stătea la mica masă de lemn din bucătărie, cu bărbia proptită într-o mînă, fixînd darea de seamă din faţa ei.

La cîţiva paşi de ea, la tejgheaua de bucătărie, o femeie, cam la cincizeci de ani, stătea cu spatele spre cameră şi bătea, ca să frăgezească, o bucată de carne. Veda Johnson era menajera, bucătăreasa şi criticul lui Kathy din ultimii trei ani.

– ...Cerneală peste tot pe masă, clame pentru hîrtie împrăştiate peste tot pe jos. Cine o să cureţe toate astea? Spune-mi, cine. Ai un birou frumos la capătul holului. Computerul este acolo. Şi dosarele şi hărţile şi dispozitivele financiare. Pentru

ce lucrezi tot timpul numai aici, ca să faci mizerie şi să-mi stai în drum?

– Este casa mea, spuse Kate. Pot să lucrez unde-mi place. Ea ridică capul în sus, aruncîndu-i bătrînei femei o privire plictisită. Nu s-a frăgezit carnea aia încă?

– Îmi place să o bat, răspunse Ved,a fără să se oprească din acţiune. Îmi închipui că este fostul meu soţ.

Kate izbucni în rîs.

– Trebuia să-mi dau seama. Şi pe care dintre mulţii tăi bărbaţi o să-l servim astăzi la masă. Cel pe care l-ai prins rostogolindu-se prin spălătoria murdară cu lepădătura de verişoară-ta, sau cel care ţi-a golit contul din bancă şi s-a mutat în Noua Zeelandă?

Nici unul dintre ei. Veda ţinea bucata de carne bătută, cu o expresie de satisfacţie pe faţă. Acesta este Trip.

Trip era prescurtarea de la triplu, pentru că L.D. LaSalle era al treilea din familia lui. Veda se căsătorise cu el în ziua aniversării a cincisprezece ani şi îl părăsise înainte de a împlini şaisprezece ani.

– Trip LaSalle avea două laturi în el, spuse Veda, fixînd cu privirea bucata de muşchi de porc pe care o ţinea în sus. O latură mai bună decît tot

ceea ce poate fi bun şi alta mai rea decît tot ceea ce poate fi rău, dar l-am iubit mai mult decît pe toţi ceilalţi la un loc. De aceea îl mai urăsc încă după toţi aceşti ani. Nu este bine să iubeşti un om atît de mult.

Susträgîndu-şi atenţia de la ceea ce făcea, Kate murmură:

– Dacă simţi aşa pentru ce mă mai tot pisezi să mă mărit?

– Pentru că ai o viaţă plicticoasă. Veda se apropie mai mult de ea, clătinînd din bătătorul de lemn ca să-şi întărească punctul de vedere. Cel mai palpitant lucru care s-a petrecut aici de luni de zile a fost cînd ţi s-a stricat computerul şi a trebuit să te hotărăşti ce fel de computer să cumperi ca să-l înlocuieşti. Îşi dădu ochii peste cap. Doamne, dă-mi putere. *Plictiseală.* N-are nici un sens. Sînt cel puţin o jumătate de duzină de bărbaţi care s-ar căsători cu tine în orice clipă ai spune că vrei.

– Dar îi urăşti pe prietenii mei, îi aminti Kate, în timp ce începu să despartă paginile în trei grămăjoare.

– O grămadă de neisprăviţi, murmură Veda. Mă şi întreb cum de reuşeşti întotdeauna să te încurci doar cu neputincioşi din ăştia. E ca şi cum ai avea un semn în frunte: „Nu mă interesează

bărbaţii adevăraţi", scoase ea un sunet dispreţuitor. După aceea m-am gîndit că aşa vrei. Prostănaci, prostănaci şi iar prostănaci. Pun prinsoare că ţi-ai muşca limba dacă ar încerca vreunul să se apropie în mod serios de tine.

– Cred că toţi bărbaţii cu care ai fost tu căsătorită erau bărbaţi adevăraţi. Scuză-mă dacă nu sînt atrasă. Dar dacă eşti atît de interesată de o nuntă, de ce nu mai faci tu una. Împingînd scaunul în lături, se duse la frigider şi scoase o sticlă cu apă minerală. Ai făcut-o atît de des, încît mă surprinde că n-au instituit o licenţă de Record Magic în căsătorii. Ar fi scutit autorităţile de o grămadă de acte de căsătorie.

– Foarte amuzant, spuse Veda, aruncînd carnea bătută într-o oală cu marinată, apoi se întoarse către Kate cu mîinile-n şolduri. Decît să ne certăm, mai bine mi-ai spune ce ai făcut cu omul pe care era vorba să-l angajezi, ca să monteze rafturile din cămară? Unde este, ai? O să-ţi pară rău dacă o să-mi cadă în cap un borcan cu murături şi o să mă omoare.

– Nu, nu o să-mi pară rău, spuse calm Kate. Aş sărbători asta. Şi sînt sigură că te-ar înmormînta cu rochia asta verde care te face să semeni cu o conopidă italienească uitată prea mult timp în frigider.

Aşezîndu-se la loc pe scaunul de la masă, adăugă:

– Agenţia îmi trimite astăzi doi oameni ca să discut cu ei. Poţi să ţi-l alegi pe care vrei... pentru că ştim amîndouă foarte bine că nu de rafturi este vorba. Ai pur şi simplu un fel de pasiune perversă pentru bărbaţii cu o cutie de unelte pe spinare, tatuaje şi cu despicătura dintre buci vizibilă.

– Cel puţin eu ştiu ce vreau şi pentru ce vreau asta. Pun prinsoare că nici nu-ţi mai aminteşti de cînd nu ai mai văzut un bărbat în curu' gol. Bătrîna ridică dintr-o sprînceană interogativ. Sau şi-a lăsat Junior să-i cadă pantalonii pentru tine?

Gîndul că Junior Thibideaux, un bărbat care probabil şi cînd dormea era îmbrăcat într-un costum din trei piese, şi-ar fi expus posteriorul, o făcu pe Kate să izbucnească în rîs.

– Un cur elegant, spuse ea, dînd din cap.

– Tîrfo, o apostrofă menajera, zîmbind împotriva voinţei ei în timp ce-şi scotea şorţul de bucătărie. Mă duc la magazin să cumpăr zarzavaturi proaspete. Probabil că nu au salată de lux cum îţi place ţie. Ţie şi musafirului tău care seamănă cu un aisberg.

– Rămîne de văzut.

– Cară-te de aici, Kate Moore, mormăi Veda în timp ce-şi lua portmoneul şi ieşea din cameră.

Chicotind, Kate se întoarse să arunce o privire pe fereastră. Deşi îi făcea plăcere să o necăjească pe Veda, adevăratul motiv însă pentru care lucra în bucătărie era ca să poată ţine sub observaţie, în mod discret, pe fiul ei în vîrstă de şapte ani.

Kate avea mare grijă să-şi menţină atitudinea de mamă calmă şi eficientă. Nu voia ca Ben să fie sufocat de teama ei ascunsă. Dar în realitate, era mereu cu inima sărită, era tipul de mamă care intra în panică de fiecare dată cînd copilul nu era sub supravegherea ei. Kate pierduse prea mult. Nu putea suporta gîndul de a-l pierde şi pe Ben.

Acum, căutînd cu privirea prin curtea din spate, simţi cum este cuprinsă iar de vechea nelinişte. Unde era copilul?

Părăsindu-şi lucrul, ieşi pe uşa din dos şi îi observă aproape imediat cămaşa roşie printre ramurile joase ale unui bătrîn pin. Doar uitîndu-se către pin şi simţea cum o apucă mîncărimea, dar acele lui ţepoase nu părea să-l supere pe Ben. Probabil că intenţiona să facă nişte modificări la căsuţa din copac pe care îşi planificase să o construiască de vreo şase luni.

De cum i se mai potoli neliniştea, rîse uşor, amuzîndu-se acum de prostia ei. Ben era bine. Mai mult decît bine. Era cel mai bun puşti din

lume. Superstarul fiilor.

Kate se minuna întruna cum de putuse face şi creşte ea singură o asemenea minune de copil. Nu că nu ar fi făcut greşeli. Făcuse o grămadă de greşeli, mai ales la început, dar, din fericire, Ben părea nepăsător la toate frămîntările ei. Nici o traumă. Nici cea mai mică nevroză. Un puşti de prima calitate, perfect în tot ceea ce făcea.

În loc să se întoarcă în bucătărie, se duse să se aşeze în leagănul de lemn atîrnat de crengile unui stejar uriaş şi începu să se legene uşor încoace şi în colo.

Kate era văduvă de patru ani şi singură de şase.

Şase ani. O viaţă de om.

Veda îi spusese de nenumărate ori că-i făcea o nedreptate lui Ben privîndu-l de un tată. Părinţii ei presupuneau că orice bărbat cu care se întîlnea ea era un candidat la căsătorie. Chiar şi Ralph începuse să facă aluzii la faptul că ar fi trebuit să se gîndească să-şi facă un nou cămin.

Dar Kate nu ştia dacă se va mai căsători vreodată. Nu era posibil să mai găsească un bărbat ca David. Nu va mai putea iubi niciodată pe cineva cum îl iubise pe David. Şi chiar dacă ar fi fost posibil, Kate nu ar fi fost de acord.

Încăpăţînata ei menajeră avea dreptate într-o

privinţă. O astfel de dragoste te face să suferi prea mult cînd o pierzi.

Cum se uita către casa ei, frumoasa ei casă renovată cu bani mulţi, o văzu deodată aşa cum arăta cu opt ani în urmă.

Pe atunci era o fată de douăzeci şi doi de ani, lipsită de experienţă, nerăbdătoare să placă, dornică de fericire, îndrăgostită de David. El avea douăzeci şi nouă de ani. Era mai în vîrstă şi mai înţelept. Plin de încredere şi total îndrăgostit.

În acea zi deosebită, la două săptămîni înainte de nuntă, se pierduseră unul de altul. David se rătăcea mereu, dar întotdeauna nega cu vehemenţă că s-a rătăcit. Tot explorînd locurile pe unde treceau au dat de ea.

Remarcaseră în acelaşi timp casa. Mica tăbliţă cu „de vînzare“, bătută în cuie pe gardul din faţă năpădit de buruieni părea tot atît de veche ca şi casa însăşi. Pentru Kate casa reprezenta un lăcaş al unei poveşti cu fantome sau un cîntec trist de dragoste. Dar David nu o vedea în acelaşi fel. El privea dincolo de poarta lăsată într-o rînă şi de ferestrele căzute; el vedea o casă. Casa lor. Ceva deosebit. Ceva numai al lor.

Cînd s-au întors din luna de miere, deşi reparaţiile erau încă în curs de efectuare, casa era bună de locuit. Şi au locuit în ea, s-au iubit şi au

încercat să-şi continue căsnicia în mijlocul zugravilor, instalatorilor şi al tîmplarilor.

Într-o seară, cum stăteau lungiţi unul lîngă altul pe podea în faţa căminului din camera care a devenit mai tîrziu dormitorul lor, David s-a ridicat brusc şi s-a uitat la ea.

– Ştii ce este asta? a întrebat el, arătîndu-i un obiect pe care-l ţinea în mîna dreaptă.

Kathy îi examină chipul lui drag, un chip care o făcea să zîmbească numai uitîndu-se la el. Deşi soţul ei nu se putea spune că era frumos, atrăgea oamenii doar prin zîmbetul lui semeţ şi prin licărirea din ochi.

Ochii lui David o fascinaseră încă de la început. Ei ar fi trebuit să fie căprui. Cel puţin asta era teoria lui Kathy. Dumnezeu pornise să-i facă să fie căprui, dar atent pentru o clipă la altceva, în loc de căprui, ochii lui ieşiseră aurii. Nu galbeni ca la pisică, aurii ca mierea, ca whiskyul vechi; ca raza de soare văzută prin ceaţă.

În acel moment ochii lui de aur-aburit nu mai scînteiau. Ei erau întunecaţi, iar fruntea îi era încreţită de concentrare.

Kathy simţi că va urma o prelegere. În asemenea momente soţul ei nu numai că arăta ca un profesor de ştiinţe economice, dar şi vorbea ca el.

– Ştii ce este? repetă el.

Plecîndu-şi privirea, ea studie obiectul din mîna lui. Un dop de şampanie?

– Greşit. Este un dop de şampanie.

Un profesor de ştiinţe economice care era mai puţin sobru.

– Dar trebuie să gîndeşti dincolo de ceea ce vezi, continuă el. El reprezintă seara aceasta. Totul despre seara aceasta. Friptura rece de pui pe care am mîncat-o cu degetele, şampania băută fără paharele aburite în care ne era servită de obicei, dragostea pe care am făcut-o pe pînza de dril care miroase a rumeguş şi a vopsele.

Ea se întinsese privind mai de aproape.

– Toate astea sînt în acest micuţ dop?

– Pun pariu pe fesele tale dulci că aşa este. Ba chiar şi mai mult, mult mai mult. Această bucată de dop este amintirea acestei nopţi. Şi cum amintirile durează atît cît doreşti să dureze, ridică mîna ţinînd dopul sus, este veşnicia. Întoarse ochii către ea. Mă urmezi?

– Oriunde, murmură ea cu un zîmbet drăgăstos.

– Bun. Ridicîndu-se, o trase şi pe ea.

– Unde mergem?

– Mergem să îngropăm veşnicia noastră ca să nu ne-o poată fura nimeni.

Ea mergea în urma lui prin grădină, dezbrăcaţi ca în ziua cînd se născuseră, în timp ce el tropăia primprejur în căutarea unui locşor ascuns pe aleea pietruită a noii lor case vechi.

În cele din urmă, se opri în faţa stejarului. După ce îl ocoli de cîteva ori, întinse braţele şi începu să dea la o parte crengile din jurul scorburii care era la cîţiva centimetri deasupra capului ei.

– Asta este perfectă. El se întoarse către ea şi întinse dopul. Este în regulă, acum trebuie să-l săruţi.

Ea rîse şi o făcu zicînd:

– Şi acum tu trebuie să mă săruţi pe mine... dar de data asta folosim limba.

Şi din nou ea făcu ceea ce spusese.

Respiraţia lui David era sacadată şi mîinile îi rătăceau neîncetat pe spatele ei, strîngînd-o mai tare.

– De ce nu am lua noi şi o pătură? şopti el răguşit cu gura lipită de buzele ei. Să faci dragoste în grădină este o idee formidabilă, ca toate ideile mele de altfel, dar trebuia să fi luat o pătură.

– Dar nu am venit aici ca să facem dragoste, se lipi ea de el, făcîndu-l să geamă profund. Am venit aici ca să ne ascundem veşnicia.

– Asta nu este o scuză. După ce i-a mai dat un

ultim sărut şi o ultimă palmă drăgăstoasă, el se retrase şi se uită la scorbură. Apoi sărută dopul exact în acelaşi loc în care pusese ea buzele mai înainte.

Şi cum se uita la el, văzu cum expresia i se schimbă, devenind serioasă, concentrată.

– Asta este pentru veşnicie, Kathy, şopti el, cu vocea sugrumată de emoţie privind-o în ochi. Eu şi cu tine, veşnic.

– Veşnic, repetase Kathy atunci.

– Veşnic, şopti Kathy acum.

Dar nu fusese veşnic. La nici doi ani după aceea el plecase.

Şi apoi murise.

Kate se întoarse încet în leagăn şi ridică în sus capul ca să vadă scorbura, plină din nou cu frunze moarte. Frunze moarte de ani şi ani.

Fu străbătută de un fior şi închise ochii, luptînd în tăcere cu tristeţea zdrobitoare, cu adîncă singurătate.

Nu o mai pot face din nou, îşi spuse ea. Nu putea să se lase copleşită de sentimente. Dacă se întoarce Veda şi o găseşte în leagăn, plîngînd după trecut, o să-i facă scandal. Bătrîna o s-o bată la cap, o s-o cicălească şi o să-i prezică lui Kate că dacă nu-şi găsea un bărbat, toată feminitatea din ea se va usca şi va cădea ca o

frunză moartă.

Veda reuşise cu dăscăleala ei.

– Doamne dă-mi un bărbat, spuse Kate cu glas tare, balansîndu-se înapoi cu leagănul.

Cînd deschise ochii, un bărbat stătea chiar în spatele ei.

Pentru o clipă Kate rămase încremenită, privind la el, întrebîndu-se dacă era real. Cînd îşi dădu seama ce făcuse, se ridică în grabă şi se întoarse către el.

Bărbatul din curtea ei era ciudat. Un străin cu o faţă de parcă era cioplită într-un munte. Era puternic şi atrăgător cu toată sărăcia lui, intimidînd prin virilitate. Era înalt, cu umeri laţi. Dar ca şi cum s-ar fi sculat după o boală grea, înălţimea şi lăţimea umerilor lui contrastau cu slăbiciunea trupului. Avea părul lung cum era la modă şi purta o cămaşă albastră, simplă, din bumbac. Ambele mîini erau înfundate în buzunarele de la spate ale blugilor ajustaţi pe el.

Nu se mişca şi nu vorbea. Stătea pur şi simplu de cealaltă parte a leagănului şi se uita fix la ea. Nu era o privire obişnuită. Era o privire pătrunzătoare şi aproape pătimaşă prin intensitatea ei, făcînd-o pe Kate să dea, în mod involuntar, un pas înapoi.

După o clipă, cînd privirea lui începu să alu-

nece pe chipul ei, Kate avu impresia că el se uita după ceva, ceva care nu era acolo.

Şi apoi el făcu cel mai neaşteptat lucru. După ce înclină uşor din cap, se întoarse să plece.

– Aşteaptă, strigă Kate după el.

Cînd se opri, ea se grăbi să-l prindă din urmă.

– Scuză-mă dacă am fost nepoliticoasă. Am uitat că te-a trimis agenţia. Ea strîmbă din nas. Cred că am fost puţin încurcată crezînd că visez cu ochii deschişi. Dacă intri înăuntru, putem bea o ceaşcă de cafea... şi îţi promit că voi fi mult mai cooperantă cînd vom discuta.

Fără să mai aştepte vreun răspuns, se îndreptă spre uşa din spate.

– Aveam o disperată nevoie de ajutor, spuse ea deschizînd uşa cu zăbrele. Menajera mea îmi face viaţa insuportabilă. Nu că ar fi o noutate asta, dar ea este chiar mai rea decît cele obişnuite, pentru că am rămas de săptămîni întregi fără un om de ajutor. Folosea de obicei vreo doi puşti din vecini, dar zilnic o auzeam plîngîndu-se de muzica pe care o cîntau în timp ce lucrau şi că nu făceau niciodată treaba cum ar fi vrut ea. Aşa că dacă o vom putea scoate la capăt, înseamnă că-mi salvezi viaţa.

Kate nu vorbea de obicei atît de mult cu un om absolut străin, dar de data aceasta era puţin

speriată de modul în care continua el s-o privească. O privire tăcută, intensă.

Turnă cafea în două ceşti, le puse pe masă şi făcu semn din cap către un scaun.

– Te rog... stai jos. După cum ţi-ai închipuit probabil, eu sînt Kate Moore şi dumneata...?

El nu răspunse imediat. Ridicînd o mînă, îşi şterse broboanele de sudoare de pe frunte şi respiră de cîteva ori scurt.

După o clipă, ocolindu-i privirea el spuse:

– Smith, McKinsey Smith.

Avea cea mai neobişnuită vocea pe care o auzise vreodată. Scăzută, moale şi răguşită. Un sunet ciudat, aproape erotic, care făcea să-i treacă un fior prin şira spinării şi să i se ridice părul măciucă pe ceafă.

Ştia că era o reacţie personală şi îşi spuse că aceasta se datora faptului că acest bărbat o surprinsese într-un moment de slăbiciune, un moment la care Kate ar fi preferat să nu aibă martori.

Scuturînd uşor din cap, îşi trase un scaun de cealaltă parte a celui pe care stătea el şi se aşeză.

– Nu vrei să-mi spui cîte ceva despre slujbele pe care le-ai mai avut şi ce ştii exact să faci...

Înainte de a termina de formulat întrebarea, sună telefonul. Scuzîndu-se, Kate se ridică şi luă

receptorul derivaţiei din bucătărie.

– Douglas! exclamă ea cu plăcere după o clipă. Cînd te întorci?

În timp ce asculta vocea profundă din telefon, atenţia ei era aţintită asupra bărbatului care se afla la cîţiva paşi de ea, şi care continua să o privească insistent, ascultînd nedisimulat convorbirea ei telefonică.

– Mă bucur că ai călătorit bine. Chiar... îmi pare rău, nu pot astă-seară. Am un musafir la masă. Primul soţ al lui Veda, de fapt. Rîse. E o glumă. Vine Junior Thibideaux la masă, nu, nu poţi veni şi tu. Ştii că îl enervezi pe Junior. O faci intenţionat şi pot să-ţi spun că este o copilărie din partea ta.

Cînd McKinsey Smith se foi în scaun, ea aruncă din nou o privire în direcţia lui. Expresia i se schimbase, era buimăcită, nervoasă şi fusese înlocuită cu ceva pe care nu ştia cum să-l interpreteze. Mînie? Durere?

– Poţi să mă suni mai tîrziu, Douglas? M-ai întrerupt de la o treabă.

Atîrnînd receptorul, Kate se întoarse către bărbatul de la masă.

– S-a întîmplat ceva? Nu te simţi bine?

Cu un efort vizibil, trăsăturile lui se relaxară şi clătină din cap.

– Nu, mă simt bine, spuse el.

Kate nu mai insistă, ştiind că unor bărbaţi nu le place să recunoască faptul că sînt bolnavi, văzînd în asta un semn de slăbiciune.

Cînd se aşeză din nou pe scaunul ei, observă curiozitatea manifestată de el cînd dădu cu ochii de grămezile de hîrtii de pe masa ei.

– Lucrez uneori aici, îi explică ea. Deşi Veda îmi face mizerii că stau la ea în bucătărie.

– Ce fel de lucru?

Ea sorbi din cafea.

– Ai văzut Centrele de intervenţie rapidă pentru maşini?

El se încruntă de concentrare.

– Maşinile de spălat roşu cu alb? Cred că am trecut pe lîngă o jumătate de duzină venind încoace.

– Nu chiar. Am doar şase pentru toată zona Dallas-Fort Worth. Zîmbi, cînd constată uimirea lui. Da, sînt ale mele. Am început acum patru ani, avînd una singură. Acum am zece în toată ţara, la care am să mai adaug, cam într-o lună, încă două pentru zona Houston. Anul viitor plănuiesc să...

În clipa aceea, uşa din spate fu trîntită cu zgomot.

– E în regulă, spuse Ben oprindu-se în faţa ei. E în regulă. Am reuşit de data asta. Am pus întîi

zidurile, apoi am tăiat ferestrele şi o uşă. În felul ăsta...

Se întrerupse şi aruncă o privire către bărbatul care se ridicase încet în picioare.

Camera se umplu deodată de un fel de energie electrizantă, o energie care părea a emana dinspre McKinsey Smith.

Tendoanele gîtului său se încordară în timp ce înghiţi de două ori, nepierzîndu-l din ochi pe Ben. Se uita vădit la fiul ei, tot aşa cum se uitase mai înainte la Kate. Dar de data aceasta era ceva deosebit în ochii lui, era un amestec de insistenţă şi bucurie de nesfîrşită tristeţe, şi ea se întrebă dacă nu cumva fiul ei îi evoca nişte amintiri dureroase.

– Acesta este fiul meu, spuse liniştit Kate. Ben, dînsul este domnul Smith. S-a prezentat pentru postul de ajutor în gospodărie.

– Cît eşti de priceput? îl întrebă Ben, măsurîndu-l cu privirea. Ştii cum să construieşti o casă din copac?

McKinsey Smith dădu din cap afirmativ.

– Eşti angajat, spuse băiatul, apoi se întoarse să ia un măr dintr-un lighean de pe tejgheaua de pregătit mîncare.

– Ben!

El se uită către mama lui.

– Vreau să-l angajezi permanent. Ai să-l poţi

folosi şi tu.

Cocoţîndu-se pe taburet, băiatul se aşeză pe tejgheaua de pregătit mîncarea şi începu să frece mărul de abdomenul lui ca să-l lustruiască.

– Chiuveta din baia cea mică scoate un zgomot urît cînd se goleşte de apă. Pentru exemplificare, scoase un sunet vulgar. Mă face să rîd, dar mami zice că unii oameni nu găsesc asta atît de caraghios. Cred că se referă la domnul Albright şi la grădinarul Irwyn Bennett. Ei cred că nimic nu este...

– Destul! spuse Kate, reuşind cu greu să-şi înghită rîsul. Noi vrem să discutăm despre afaceri şi nu-i nevoie să fii tu aici cînd facem asta.

Ben sări jos şi-i aruncă străinului o ultimă privire apreciativă.

– Cred că o să te descurci bine. Nu ai unghiile date cu lac.

– Şi tu crezi că unghiile fără manichiură sînt un semn de bărbat adevărat? îl întrebă McKinsey cu glasul lui moale, răguşit, ridicînd întrebător dintr-o sprînceană.

– Sigur, dădu scurt din cap Ben. Iar noi avem nevoie de un bărbat *adevărat,* nu-i aşa, mami? Veda zice...

– *Ieşi... afară,* spuse Kate rar şi răspicat. Auzise destul despre bărbaţi adevăraţi pentru o sin-

gură zi.

O clipă după aceea, cu o mişcare precipitată şi trîntind uşa, Ben plecase.

– Îmi pare rău de întrerupere, se scuză ea. N-am fost niciodată în stare să-l lămuresc pe Ben că eu sînt adultul şi el copilul.

Aşezîndu-se din nou la locul ei la masă, îi făcu semn lui McKinsey Smith să facă şi el la fel.

– Ceea ce este de făcut aici nu este complicat, îl lămuri ea. Simple reparaţii, tîmplărie elementară. Sînt convinsă că te-ai descurca. Se uită către el, întîlnindu-i privirea. Ai adus referinţe? Probabil că ţi-au spus cei de la Agenţie că sînt pretenţioasă faţă de cei ce lucrează pentru mine, dar adevărul este că cel ce va fi angajat va locui deasupra garajului, aşa că va avea permanent contact cu fiul meu, indiferent dacă vor vrea sau nu asta, adăugă ea contractată, aşa că referinţele bune sînt esenţiale.

– Ralph Seuter, îmi va da o recomandare.

Ea clipi de două ori.

– Îl cunoşti pe Ralph?

Ralph Seuter era cel mai bun prieten şi mentor al răposatului ei soţ, omul care-l ţinuse pe David după moartea bunicii lui. Dar Ralph era şi prietenul lui Kate. Fără Ralph nu era sigură că ar fi putut supravieţui după moartea soţului ei.

– Ralph m-a trimis aici, îi zise McKinsey Smith, nu agenţia de plasare.

Zîmbind, Kate scoase un oftat de uşurare.

– Trebuie să fii un sfînt dacă te recomandă Ralph. El ne protejează pe mine şi pe...

– M-am întors, spuse Veda, confirmînd evidenţa, în timp ce intra în bucătărie, ţinînd în mîna stîngă punga din pînză cu tîrguieli.

Kate dădu ochii peste cap. Exact în momentul acela nu avea nevoie de încă o întrerupere.

– Veda, dînsul este domnul Smith, spuse fără să încerce să ascundă enervarea din glasul ei. A venit pentru slujba de îngrijitor şi tocmai încercam să am o discuţie cu el.

După ce puse punga din pînză pe tejghea, menajera lui Kate se întoarse să se uite la McKinsey Smith, care se ridicase în picioare cînd intrase ea.

Veda îl cercetă încet cu privirea.

– Ce este aceea? spuse ea deodată, arătînd cu degetul spre un punct din spatele lui.

Cînd el se răsuci ca să se uite, Veda profită de moment ca să examineze partea posterioară a anatomiei lui, partea acoperită de blugii bine ajustaţi pe el. Zîmbind satisfăcută, bătrîna se uită către Kate, ridicînd toate cele zece degete de la mîini.

McKinsey se răsuci înapoi privind de la Veda la Kate.

– Eu nu văd nimic.

– Probabil că iar mi-a jucat ochii o festă, spuse bătrîna ridicînd din umeri. Ai şi o cutie cu unelte?

El o privi fix o clipă, apoi un zîmbet slab îi înflori pe buzele senzuale.

– Am să aduc una.

Cele două femei rămăseseră pur şi simplu înmărmurite, surprinse şi fascinate amîndouă de zîmbetul care-l transformase dintr-o dată într-un alt om.

– Ai s-o faci, zise Veda, flirtînd deschis acum. Îi aruncă o privire lui Kate. Angajează-l.

Amuzată şi exasperată, Kate se întoarse către McKinsey Smith.

– Am să iau legătura cu Ralph, dar după cîte se pare poţi considera că ai obţinut slujba. Acum am să-ţi arăt apartamentul şi vom discuta despre salariu. Poţi să începi lucrul de mîine? Făcu o pauză. Asta, în cazul în care vrei slujba.

– O vreau, o asigură el. Dar dacă nu te deranjează, voi veni mîine de dimineaţă devreme şi voi vedea atunci apartamentul. Cît despre salariu, o să mă plăteşti cu cît crezi că este cinstit. Un loc liniştit unde să dorm, mese regulate, asta este mai mult decît am avut de mult timp. De mult

timp, repetă el cu glasul şoptit, răguşit, deschizînd uşa din spate şi plecînd fără să mai spună altceva.

– Ciudat om, murmură Kate, fixînd uşa.

– Interesantă figură, remarcă Veda îndreptîndu-se către tejghea, începînd să despacheteze zarzavaturile. Mie, personal, îmi place înfăţişarea colţuroasă a bărbatului ăsta ca un munte. Ai observat ochii lui? Neobişnuiţi.

– Nu erau neobişnuiţi. David avea ochii de culoarea asta. Kate observase imediat ochii lui aurii-fumurii. Forma era diferită, dar culoarea era aceeaşi.

– Nu vorbeam de culoare. Trecutul omului ăsta este întipărit în ochii lui. Nu ai o asemenea privire culegînd margarete. Cred că noul nostru îngrijitor a trecut prin mari încercări.

Capitolul 4

– Puteai cel puţin să mă previi, îl mustră Ralph. Cînd mi-a telefonat Kate şi a început să mă interogheze despre McKinsey Smith, era gata să nu-mi dau seama despre ce era vorba.

David traversă camera cu telefonul portabil după el şi se aşeză lîngă fereastră privind în curtea interioară.

Era în seara primei lui zile de lucru. Cît timp fusese Ben la şcoală, iar mama lui să supravegheze afacerea cu maşinile de întreţinere, David o urmase pe Veda care-i arătase ce trebuia să facă prin casă şi prin grădină, înregistrînd mental tot ce spunea despre Kate şi despre Ben, şi despre

viaţa lor în general. În timpul pauzei de muncă, îşi mutase cele cîteva lucruri, pe care le avea, în apartamentul de deasupra garajului.

Acum şase ani, apartamentul era folosit pentru cazarea musafirilor. Un loc destul de îndepărtat de restul casei, unde să poată sta părinţii soţiei lui, în timpul deselor lor vizite.

Apartamentul era mai bine amenajat acum, mobila şi culorile de cameră de hotel fiind neutre. O încercare, bănui el, să-i lase pe cei care se ocupau să-şi pună amprenta personalităţii lor.

David nu adăugase nimic. Cele trei camere ale apartamentului erau îngrijite şi curate, şi avea o încuietoare bună la uşă. Asta era tot de care avea el nevoie.

– Meşter la toate? continuă Ralph cu neîncredere. La ce dracu' te gîndeşti? Îţi aminteşti veioza aia pe care ai făcut-o la magazin? Al dracului lucru, aproape că m-a electrocutat. Nu vreau să-ţi jignesc amorul propriu, fiule, dar adevărul este că ai fost întotdeauna nepriceput la meşterit.

– Acum nu mai sînt. Buzele lui David schiţară un zîmbet jalnic. Descoperi că poţi face multe lucruri, atunci cînd viaţa ta depinde de asta. Am o experienţă de şase ani de muncă manuală.

Ralph înjură printre dinţi.

– Unde ai fost noaptea trecută? întrebă bătrî-

nul, nemaiputînd să-şi ascundă îngrijorarea. Cînd am descoperit că nu i-ai spus cine eşti şi că nu te-ai întors aici, am fost înspăimîntat.

– Îmi pare rău, mi-am petrecut noaptea hoinărind cu maşina prin împrejurimi. Trebuia să am timp să mă gîndesc. Înclină capul şi îşi trecu o mînă prin păr. N-am putut să-i spun, Ralph. Am vrut în cîteva rînduri, dar după aceea m-am gîndit la... Întrerupîndu-se, clătină din cap. Chiar nu puteam.

– Mă tem ca schimbarea să nu-ţi facă rău, spuse Ralph liniştit.

David răsuflă încet.

– Ştiam că va fi diferit. Ştiam că viaţa nu s-a oprit în loc doar pentru că nu eram eu aici ca să văd. Dar credeam că mă voi descurca. Am greşit, admise el abia şoptit. Mi-am dat seama că nu pot intra şi să spun: Iată-mă! Arăt altfel, am altă voce, dar cu toate astea sînt eu. Faceţi-mi loc!

În cei şase ani care trecuseră, David petrecuse mult timp gîndindu-se la ce va face cînd se va întoarce în cele din urmă la Dallas, dar nu-i trecuse niciodată prin cap ce probleme va ridica învierea lui.

– Nu mi-ai spus că este Regina maşinilor de întreţinere. Este unul dintre acele lucruri blestemate de care dai pretutindeni, iar ea este pro-

prietara lor. Făcu o pauză, degetele lui încleştîndu-se în mod reflex, pe telefon. Dă impresia că s-a distrat de minune cît am fost eu plecat. Cum poate conduce ea atîţia bărbaţi?

Kathy era fecioară cînd se căsătorise cu David. Încrezătoare, degajată, dulce şi ruşinoasă la pat.

Femeia care-l angajase pe el nu era ruşinoasă.

Ieri, după ce plecase de acolo, David se dusese la biblioteca publică să cerceteze articolele vechi din presa locală, făcîndu-şi însemnări din fiecare articol care menţiona numele ei.

După aceea parcase pe marginea drumului şi îşi concentrase atenţia asupra însemnărilor din anii de după aşa-zisa lui moarte, descoperind că articolele conţineau mai mult despre viaţa ei personală, decît despre afacerile ei. Făcea impresia că această Kate folosea bărbaţii ca pe şervete.

– Nu este numai asta, îi spuse Ralph morocănos. Tu nu te-ai răzgîndit să-i spui cine eşti doar pentru că este o femeie de afaceri care se bucură de succes, iar ca văduvă, că are cîţiva prieteni bărbaţi.

Ieri, cînd David a auzit-o vorbind la telefon cu unul dintre bărbaţii ei şi şi-a dat seama că bărbatul acela, ca şi alţii, se atinseseră de ea, făcînd

dragoste cu ea, ar fi vrut să-i apostrofeze pe ea şi pe ei. Îi venise să-şi răspîndească în jur durerea, să o împartă cu ei toţi.

Dar Ralph avea dreptate. Nu ăsta este motivul pentru care nu-i spusese cine era.

– Nu o pot regăsi pe Kathy în ea, spuse el încet, răguşit. Nu cunosc femeia asta. Este frumoasă, este înnebunitor de sexy. Dar nu o cunosc.

Delicata, vulnerabila Kathy a lui dispăruse. Îi luase locul Kate.

Nevoia de tînăra lui soţie nu pierise şi nu se diminuase niciodată. În timpul celor şase ani, cît fusese ostatec, singurul lucru care-l ţinuse în viaţă fusese nevoia lui disperată de a se întoarce la Kathy.

Dar exact ca în vis, Kathy dispăruse. Şi David rămăsese din nou singur în labirint.

– Nu, sigur că nu, spuse el brusc.

– Ce?

– Nu sînt sigur de foarte multe lucruri, Ralph. Încerc încă să-mi lămuresc totul în minte, dar un lucru este categoric şi nu poate fi schimbat. Am un fiu.

Fusese ceva într-unul dintre ultimele ziare, la rubrica din viaţa mondenă, pe care David nu şi-l putea scoate din cap. Reporterul făcea aluzie la

faptul că era iminentă căsătoria lui Kate Moore şi se pare că toţi din oraş făceau pariuri în legătură cu persoana care va fi aleasă să-i devină soţ.

– Am luat slujba asta, fără să-mi dau seama ce fac, spuse David încet. Cred că ar fi trebuit să mă relaxez o vreme, să cumpănesc lucrurile ca să văd ce trebuie să fac. Dar sînt bucuros că am procedat aşa. Trebuie să fiu mai aproape de Ben, să văd ce efect au planurile de viitor ale mamei lui asupra lui. Trebuie să fiu cu el, Ralph. Trebuie să fiu sigur că băiatul meu este sănătos şi fericit.

– Şi dacă nu?

David clătină din cap.

– Nu ştiu. Am să mă gîndesc la asta cînd va veni vremea.

Termină convorbirea şi se duse să se aşeze într-un fotoliu încăpător de lîngă fereastră.

Ralph era prăbuşit. Surescitat şi speriat. El ar fi vrut ca David să-l fi asigurat că totul este în regulă. Ar fi vrut ca David să se destăinuie în faţa lui. Dar erau lucruri despre care David nu putea vorbi. Nu încă. Nu pînă cînd nu le clocea mai întîi în mintea lui.

Pentru început, trebuia să afle care era motivul care stătea în spatele mîniei şi resentimentului faţă de femeia care fusese, nu pentru mult timp ce-i drept, soţia mult iubită.

Buzele lui David schiţară un zîmbet crispat. Să te acomodezi cu libertatea nu este un lucru atît de uşor precum îşi închipuise el.

Cît din dezorientarea lui actuală se datora insomniilor? se întrebă el. Va mai veni oare vremea cînd să poată petrece o noapte întreagă fără să se trezească scăldat într-o sudoare rece? Cînd va înceta să se simtă nervos că mergea unde voia şi făcea ceea ce dorea? Cînd îşi va căpăta cuvîntul „libertate" adevăratul lui sens?

Cînd se deschise uşa, David se uită scrutător. Se ridicase în picioare, într-o atitudine defensivă înainte ca Ben să păşească în cameră.

– Am bătut, spuse băiatul, ca o explicaţie, dar nu m-ai auzit. Ştiam că eşti aici, fiindcă te-am văzut cînd eram sus în pin.

Răsuflînd uşor, David se aşeză la loc pe scaun şi, în timp ce-l studia pe băiatul care era fiul lui, se străduia să-şi relaxeze muşchii.

Şapte! Fiul lui avea şapte ani. Nu-i venea a crede. Ultima dată cînd îl văzuse, Ben era o găgălice. Un prunc. Iar acum se făcuse mare.

David trebui să-şi adune toate forţele ca să nu-l înşface şi să-l strîngă în braţe. Doamne sfinte, ura faptul că trebuia să facă pe străinul cu propriul lui fiu.

Dar asta se va schimba, se linişti el. Trebuia

doar să aibă răbdare. Cu toţi anii care se scurseseră de cînd plecase el, era nevoie de timp.

– M-am ascuns, îi spuse Ben.

David ridică dintr-o sprînceană.

– Chiar aşa? Păi atunci n-ai făcut-o prea bine. Eu te văd.

Puştiul chicoti.

– Nu de tine, prostule. De unchiul Julian. El zice să-i spun unchi, dar nu este unchiul meu, aşa că nu văd de ce trebuie să-i spun aşa.

În timp ce vorbea, Ben se răsucea, uitîndu-se pe pereţi, inspectîndu-i.

– N-ai nici o fotografie? întrebă el, privind peste umăr. Eu am fotografii prin toată casa. Mătuşi şi unchi... unchi adevăraţi, nu ca unchiul Julian. Cîţiva veri şi pe bunicul mort şi un bunic viu şi una cu Ralph. Şi o grămadă de fotografii cu tăticul meu.

Se opri din mers şi se răsuci.

– Vrei să vezi o fotografie cu tatăl meu? Cred că mă pot strecura fără să mă vadă ele şi să-ţi aduc una să ţi-o arăt. Îmi place una unde călăreşte un cal grozav. Nu arată ca un cowboy, totuşi. Arată mai curînd ca un poliţist care călăreşte în jurul parcului. Dar nici exact ca el. Mama zice că era profesor la un colegiu şi învăţa 'conomia, adică despre cumpărări şi vînzări. E mort acum.

El pronunţă ultimele cuvinte degajat, ca şi cum povestea despre ceva ce văzuse la televizor, ca şi cum moartea tatălui lui nu avea nici o legătură cu realitatea.

David se ridică de pe scaun, se îndreptă spre fereastră, stînd cu spatele către puşti, şi îl întrebă încet:

– Ţi-e dor de el?

– Sigur că da. El a murit cînd eu eram mic, aşa că nu mi-l amintesc, dar eu mă fac că-mi amintesc. Mă uit la fotografie şi îmi închipui că îmi amintesc cum călăream împreună cu el sau cum jucam baseball împreună, chestii din astea. Sigur că mi-e dor de el.

Cînd David se întoarse din nou cu faţa spre el, Ben se uită scrutător la el.

– Dar asta nu înseamnă că mama mea trebuie să se mărite cu vreunul dintre prietenii ei doar ca să-mi dea mie un tătic. Nici unul dintre ei nu se potriveşte, oricum.

– De ce?

Clătinînd din cap, Ben îşi dădu ochii peste cap cu un gest expresiv.

– Sînt dezgustători cu toţii. Bine, Juniors este în regulă, dar nu... nu este sportiv. Poartă costum. Nu poţi să faci sport în costum, spuse el pe un ton plin de dispreţ. Oricine ştie asta. Dacă trebuie

să am un tată, cum zice Veda, nu văd de ce nu mi-aş alege unul cum îmi place mie. Eu pot găsi unu' de un milion de ori mai bun decît Junior sau domnul Allbright sau decît unchiul Julian.

David zîmbi.

– Aşa crezi?

– Sigur. Ca domnul Sherwood, tatăl lui Bobby Sherwood. Fosta lui soţie l-a părăsit plecînd cu un fel de netrebnic de cowboy, aşa că acum nu are o nevastă şi de aceea l-am adus acasă să o vadă pe mami. Şi lui i-a plăcut foarte mult. Aşa mi-a spus. El a vrut să o ducă undeva unde se făcea un concurs care poate să bea mai multă bere şi să mănînce mai mult ardei, fără să i se facă rău. Dar ea nu s-a dus.

David îşi înghiţi rîsul.

– Domnul Sherwood mi se pare un om cumsecade. Ce a avut ea împotriva lui?

– Fleacuri femeieşti, spuse el, dîndu-şi din nou ochii peste cap. A zis că foloseşte prea mult cuvinte urîte şi că scuipă. Mă tot bate la cap că nu este cinstit să nu-ţi placă de cineva doar fiindcă se deosebeşte de tine, dar ei nu-i place de domnul Sherwood doar fin'că e diferit faţă de ea. Ea zis că nu-i acelaşi lucru, că' o să-i susţină dreptul de a scuipa pînă la moarte, dar a zis că are şi ea dreptul şi că e dreptul ei să-şi aleagă prieteni care

nu scuipă.

De data asta David nu se putu abţine să nu rîdă. Clătinînd din cap, el spuse:

– Desigur, tu ştii multe lucruri pentru un băiat de şapte ani.

Ben încuviinţă din cap.

– Mi-am testat creierul acum un an.

– Daaa? Şi cum a ieşit?

– Au zis că am unul cu adevărat bun. Voiau să mă mute în clasa a treia, dar eu nu am vrut, aşa că mama le-a spus că nu. La lecţiile particulare pot fi deştept, dar la şcoală pot fi la fel de prost ca şi ceilalţi copii.

– Asta pare un plan bun, spuse David, întorcîndu-se brusc cu spatele.

Începuse să se plimbe cu paşi mici fără să-şi dea seama ce făcea. La dracu', se comporta ca un nătărău de prima clasă. Îşi ieşise din fire, deoarece această *Kate* îl îndrumase pe Ben pe calea cea bună.

Trăgînd încet aer în piept, recunoscu cu părere de rău faţă de el însuşi că nu voia să fie de acord cu nimic din ceea ce făcea ea. Ar fi fost mult mai uşor dacă i-ar fi găsit doar defecte.

Făcînd un efort să-şi relaxeze muşchii umărului, descleştă degetele. Trebuia să aibă grijă de asta. Dacă voia să ia hotărîrile cele mai bune,

hotărîri care să aibă influenţă asupra viitorului lui Ben, David trebuia să găsească un mod de a fi obiectiv.

Kate ieşi pe uşa din spate şi se opri pe verandă, aruncînd o privire rapidă prin curte. Cînd auzi rîsul care străbătea prin fereastra deschisă a apartamentului de deasupra garajului, se îndreptă imediat într-acolo.

La capătul scării de lemn găsi uşa deschisă. Deşi îl vedea pe fiul ei clar, McKinsey Smith era în afara razei ei vizuale.

Ben, aşezat într-un fotoliu de cealaltă parte a camerei, hohotea de rîs strigînd:

– Mai fă o dată, Mac, hai mai fă o dată!

După o clipă băiatul deveni brusc serios, rîsul pierindu-i.

– De ce îţi pui cămaşa pe tine? Vreau să mai văd cum îţi joacă muşchii.

Şi apoi Mac fu în faţa uşii deschise, înfruntîndu-o în timp ce-şi îndesa cu vîrful degetelor cămaşa în blugi.

– Ben, spuse el fără să-şi ia ochii de pe ea, ai fost descoperit.

Trecînd de el, Kate îşi puse mîinile în şolduri, uitîndu-se către fiul ei.

– I-am cerut scuze lui Julian din partea ta şi el a fost destul de amabil să le primească, dar ar fi bine să nu se mai repete. Vreau să-ţi spun, Ben, că data viitoare, cînd te vei mai purta grosolan cu el, am să-l las să-ţi citească o altă poveste înainte de culcare.

– N-ai să faci asta, spuse Ben, uitîndu-se la ea cu nedisimulată groază.

– Ba da, am s-o fac.

– Mai bine m-ai lăsa să mor de foame. Sau m-ai încuia în firidă cu o grămadă de păienjeni negri. Sau mai bine mi-ai tăia nişte degete. El se uită către Mac. Îmi citeşte poveşti pentru bebeluşi. Ultima dată mi-a citit *Nuieluşa zgomotoasă...* şi imită *vocile...* parcă ar putea să vorbească asemenea prinţesei. Da, aşa e îşi dădu din nou ochii peste cap.

– Taci din gură, astea-s prostii, spuse Kate, luptîndu-se să rămînă serioasă. Întoarce-te în casă, treci prin sufragerie şi spune-i lui Julian noapte bună. După aceea suie scările, du-te în baie, dă drumul la apă şi bagă-te în cadă. Ai înţeles? Să faci întocmai. Şi să-ţi pui lenjerie curată.

Ben ieşi bombănind.

– Păi, nu vreau să-i spun unchi, pentru că nu

este unchiul meu şi nu văd de ce...

Ea se uită către Mac, zîmbind drept scuză.

– Este mai bine să te pun în gardă. O să-ţi mănînce sufletul dacă-l laşi. Se încruntă. Vai, Doamne, am uitat să-i spun să se spele cu săpun. Găseşte el întotdeauna a portiţă de scăpare. Ce or fi avînd copiii ăştia cu baia?

Pe cînd se întorcea să iasă adăugă:

– Îmi pare rău că te-a plictisit. Ai tot dreptul să-i spui să te lase în pace. Nu-ţi garantez că vei reuşi, dar eşti liber să încerci.

– Dar el nu mă plictiseşte.

Ceva din vocea lui, forţa cu care spusese sau hotărîrea, ceva care nu fusese în vocea lui ziua trecută, o făcu să se întoarcă încet spre el.

– El s-a ascuns de prietenul tău, continuă el. Şi după cum mi-a spus el, trebuie să mărturisesc că a procedat foarte judicios. Unchiu' Julian pare un tip de care orice persoană sănătoasă s-ar ascunde.

Ea clipi buimăcită şi după o clipă simţi cum i se înfierbîntă obrajii de mînie.

– Ce te interesează pe tine? întrebă ea cu fermitate. Dacă fiul meu ţi-a invadat intimitatea nu-i un motiv să pătrunzi în intimităţile mele. Aşa vorbeşti de obicei cu patronii? Dacă aşa este, nu-i de mirare că-ţi cauţi de lucru.

Cînd termină se lăsă o tăcere adîncă în cameră, tăcere care părea că o deranja mai mult pe ea decît pe McKinsey Smith.

– Asta nu s-a întîmplat cînd am discutat ieri, spuse el în cele din urmă, rostind cuvintele agale, scrîşnit, aşa că nu mă poţi învinui că nu respect regulile. Ar trebui să mă prosternez cînd treci pe lîngă mine sau să exult de bucurie? Poate preferi ceva mai rafinat. Ai vrea să recunosc prin comportarea mea supusă diferenţa dintre statutul nostru social şi financiar?

Incredibil, în vocea răguşită şi în ochii lui ca mierea întunecată, era o notă de amuzament. Idiotul rîdea de ea.

Cine era bărbatul ăsta? Ce era el? Cu fiecare vorbă pe care o spunea, se vedea că era inteligent şi educat. Dar atunci de ce acceptase slujba de om la toate?

Trebuia să aibă o discuţie mai îndelungată cu Ralph, se hotărî ea încruntîndu-se.

– Nu fi ridicol, spuse ea în cele din urmă. Singurul lucru care-l aştept de la tine, în afara îndeplinirii slujbei, este să fii politicos. Cu maniere învechite, fără echivoc. Bineînţeles...

Întrerupîndu-se, ea clipi de două ori. Cînd se mişcase din loc? McKinsey Smith era mai aproape decît fusese mai înainte. Prea aproape.

Stăpînindu-şi respiraţia, Kate ridică capul, rezistînd impulsului de a face un pas înapoi chiar cînd el se mai apropie cu un pas. Trebuia să înţeleagă faptul că ea nu era genul de persoană care se intimidează uşor.

Şi apoi, înfruntînd-o incredibil de jignitor, privirea lui alunecă pe trupul ei oprindu-se pe V-ul adînc al răscroielii bluzei albastre, de mătase. Fără să încerce măcar să ascundă ceea ce făcea. Atitudinea lui era evident insultătoare şi tot atît de senzuală.

Dacă ar fi protestat în faţa examinării lui, ar fi fost o dovadă de slăbiciune, aşa că ea rămase pur şi simplu acolo, nemişcată, în timp ce el continua să o fixeze, zăbovind cu privirea destul de mult ca să o facă să simtă ca şi cum era arsă de limbi de foc pe pielea expusă dintre sîni.

Cu un rîs uşor, el rătăci cu privirea pe cureaua lată de la mijlocul ei, apoi peste pantalonii negri, palazzo, mulaţi pe coapse.

Şi pe fiecare loc pe care-şi oprea el privirea, Kate simţea acelaşi curent fierbinte.

O clipă după aceea, într-o străfulgerare de conştienţă, ea îşi dădu seama ce făcea. McKinsey Smith o testa. Stimulînd-o, el căuta punctul vulnerabil, stăruind întruna ca să-i descopere călcîiul lui Achile.

N-o să-l descopere, se linişti ea. Punctul slab al lui Kate era prea bine ascuns. Învăţase de mult să-şi ascundă adevăratele sentimente faţă de lume.

Şi ceea ce era culmea, chiar se transformase. Dacă simulezi mult timp că eşti puternic, devii cu adevărat puternic.

Dar chiar şi aşa, se hotărî să pună capăt situaţiei. Nu avea timp de jocuri, chiar dacă erau rafinate.

– Mă întorc acum la oaspetele meu, spuse ea, schiţînd un zîmbet politicos.

– Sigur că da. Glasul lui nu avea nici o inflexiune, dar acei ochi voluptuoşi, incredibil de cunoscuţi ei, străluciră de rîs.

Ca şi cum ar fi cîştigat.

Dar nu a cîştigat, îşi spuse ea în timp ce cobora treptele. Nici vorbă că ea, Kate, cîştigase.

Se opri brusc în mijlocul curţii.

Ce să cîştige?

Doamne sfinte, îşi ieşise din minţi. Şi numai din vina lui McKinsey Smith. Jocul lui o făcuse să roşească toată şi să devină neliniştită, împiedicînd-o să mai reacţioneze.

Ar fi trebuit să-l concedieze pentru asta. Ar fi trebuit să se întoarcă chiar acum şi să...

Kate nu-l putea concedia. Ar fi omorît-o Veda. Şi ceea ce era şi mai rău, dacă l-ar fi concediat, el şi-ar fi închipuit că a făcut-o doar ca să-l împiedice să cîştige. Şi, categoric, el nu cîştigase.

Izbucnind în rîs, Kate porni din nou către casă.

Noul ei ajutor, deşi era cel mai deconcertant, cel mai sîcîitor, cel mai arogant salariat din cîţi avusese vreodată, era, sincer vorbind, un tip ce o făcuse să se simtă mai înviorată decît fusese ea de mult, mult timp.

Capitolul 5

Ţinîndu-şi poalele fustei cu o mînă, Kate ieşi din baie şi se întoarse în dormitor. Fusta lungă pînă în pămînt foşnea uşor cînd se mişca.

– Dacă ai avea o coroană şi o baghetă cu un diamant la capăt, ai arăta ca o regină, dar hainele tale ar trebui să fie albe nu negre, pen'că nu eşti regina cea rea. Reginele rele nu au niciodată păr blond, ci negru. Şi unghiile lor...

– Suie-te, te rog, pe scaunul acela şi trage-mi fermoarul.

– ...Trebuie să fie lungi şi roşii, îşi termină Ben ideea în timp ce-i trăgea fermoarul. Uneori unghiile lor sînt verzi, dar asta doar cînd transformă

oamenii în şopîrle şi păsări mari şi urîte. Mi-a venit o idee... De ce nu mergi tu cu noi? Veda mă duce să văd noul film cu *Ţestoase Mutanţi* şi cînd ne întoarcem acasă, Mac o să ne înveţe să jucăm *Las Vegas* pe plătite. Ăsta-i un joc de cărţi.

– *Ţestoase Mutanţi* şi *Las Vegas* pe plătite, repetă ea încet. Pare foarte tentant. Îmi pare rău, dar i-am promis deja domnului Allbright să mă duc cu el la petrecere.

Ben îşi făcuse mari speranţe.

– Dar ziceai că nu este o petrecere la care să te distrezi. Că este o întîlnire de afaceri. Poţi să te distrezi şi tu uneori.

Aplecîndu-se să-l îmbrăţişeze, ea spuse:

– Eşti un scump şi te iubesc pentru că te gîndeşti la mine. Dar îţi promit că prima dată cînd voi mai ieşi în oraş va fi ca să mă distrez.

– Da, s-a făcut, e simplu. Nu trebuie să ieşi în oraş. Rămîi acasă şi îţi petreci timpul cu mine şi cu Mac. O să-ţi placă. Zău, o să-ţi placă, fără discuţie. Şi el nici nu scuipă, încheie el triumfător, ca şi cum dacă prietenul lui Mac nu scuipa, descoperise cum poate fi adusă pacea în lume.

După părerea lui Ben, noul lor îngrijitor putea face orice. Deşi casa din copac era aproape gata, Mac nu-i luase lui Ben plăcerea de a participa. Ben era mereu prezent, tăind cu ferăstrăul împre-

ună cu Mac, bătînd cuie împreună cu el. O construiseră împreună, ceea ce-i permisese lui Ben să fie plin de mîndrie cînd ea fusese terminată.

Veda adesea spunea că faptul că se ataşase atît de repede şi atît de profund de McKinsey Smith era dovada subconştientă şi nemărturisită a nevoii copilului de tată.

Kate spunea, tot atît de des, că dacă Veda ar petrece mai puţin timp ca să se uite la Oprah şi mai mult timp ca să-şi rezolve treburile ei, ar fi fost mult mai bine pentru toţi. Şi în afară de asta, îi spunea bătrînei că, pentru un copil care avea nevoie disperată de un tată, Ben părea a fi puţin cam prea selectiv. Nu se ataşase de nici unul dintre prietenii mamei lui.

Replica lui Veda la aceasta era întotdeauna scurtă, brutală şi strigată cu glas tare.

McKinsey era de două săptămîni şi jumătate cu ei şi Kate nu-i putea contesta nici diligenţa, nici competenţa. Fuseseră instalate rafturile în cămară şi erau bine făcute. Chiuveta din toaleta de la parter nu mai scotea zgomote neplăcute. Curtea era îngrijită şi repara lucrurile chiar înainte de a şti ea că trebuiau reparate.

La o săptămînă după ce se mutase în apartamentul lui de deasupra garajului, începuse să nu mai aibă înfăţişarea aceea sfrijită, lucru pe care

Veda îl socotea satisfăcător. Faptul că Mac avea bunul-simţ să-i placă bucatele făcute de ea, o făcea pe bătrînă să-l îndrăgească foarte mult.

După înfruntarea din prima zi, Kate şi Mac treceuseră la o relaţie relativ normală de patron-salariat. Se vedeau rareori şi cînd se întîmpla acest lucru, nu vorbeau decît despre munca lui. Asta nu însemna că ea nu era întotdeauna conştientă de prezenţa lui. Cum îşi pusese McKinsey Smith amprenta asupra casei. Energia lui, această ciudată forţă electrizantă, părea să rămînă în tot ceea ce atingea el.

Veda şi Bel îl vedeau mai des. Cu ei, el se comporta diferit. Cu Veda şi Ben, Mac nu se purta ca un salariat, nici ei nu-i tratau astfel. Amîndoi apelau la el pentru sfaturi şi companie.

Uneori, cînd Kate era prost dispusă pentru că lucrase prea mult sau pentru că nu dormise bine, îi făcea impresia că McKinsey Smith, cu vocea lui răguşită şi ochi pătrunzător, încerca să-i fure familia, sentiment pe care-l socotea nedemn, şi prefera să-l ignore.

Scoţîndu-şi-l pe noul salariat din minte parcurse dormitorul, aşezîndu-se în faţa unei oglinzi de toaletă, cu o ramă de lemn, verificîndu-şi încă o dată ţinuta, asigurîndu-se că rochia cade exact aşa cum trebuie şi că nu-i iese nici o şuviţă de păr

din fileul de modă veche, în care-şi strînsese părul pe ceafă.

– E-n regulă, îi spuse ea lui Ben, l-am strîns.

– Vine să te ia?

Ea clătină din cap.

– Nu, mă întîlnesc cu el în oraş. În felul acesta pot pleca atunci cînd vreau.

Ben dădu din cap înţelegător.

– Adică atunci cînd va începe să povestească despre timpul cît a locuit la Londra şi l-a cunoscut pe ministru.

Fiul ei era puţin cam prea perspicace, se gîndi ea, ascunzîndu-şi un zîmbet, în timp ce ieşeau împreună din cameră. Peter Allbright, un om călătorit, vestit agent de schimb, putea adormi şi un ucigaş psihopat cînd se apuca să povestească despre cei doi ani petrecuţi la Londra.

O întîlniră pe Veda la capătul scărilor. În seara asta bătrîna purta blugi proaspăt scrobiţi, o cămaşă care spunea lumii că trecuse prin multe, şi pantofi comozi.

– Gata pentru film, campionule? întrebă Veda. Atunci, să mergem. Hai s-o întindem.

– Prin noroi? fu replica obişnuită a lui Ben.

Kate rîse.

– Vă distraţi bine amîndoi. Îi aruncă o privire prevenitoare fiului ei. Vezi, ţi-o repet, să nu te

apuci să o convingi pe Veda să-ţi cumpere una dintre cutiile alea de trei tone cu bomboane. Ai înţeles? Poţi să-ţi iei o pungă cu floricele şi o oranjadă, asta-i tot.

– Da, doam'ă. Aplecîndu-se într-o parte, băiatul se uită în spatele ei. Pa, Mac. Ne vedem cînd ne întoarcem. Vezi, ţine cărţile calde pînă atunci.

Răsucindu-se, Kate îl văzu pe Mac stînd în arcada ce dădea spre sufragerie. Probabil că venise în urma lui Veda, din spatele casei.

Stătea nemişcat, cu faţa inexpresivă, dar ea simţea totuşi acea energie deosebită pe care o răspîndea în jurul lui prin cameră.

Întotdeauna se petrecea la fel. De cîte ori se afla Kate undeva în preajma lui, era cuprinsă de aceeaşi nelinişte neobişnuită, ca şi cum tocmai ar fi luat o doză puternică de cofeină.

Luîndu-şi ochii de la Kate, Mac le zîmbi celor doi.

– Cînd o să vă întoarceţi, cărţile vor fi numai bune, îi spuse el lui Ben. Vă urez distracţie plăcută la amîndoi.

Cînd uşa se închise în urma lor, Kate aruncă o privire întrebătoare în direcţia lui Mac.

– S-a închis banca!

El zîmbi şi, clătinînd din cap, făcu drumul înapoi de unde venise.

Tocmai atunci sună telefonul. Kate ridică receptorul şi îl văzu pe Mac oprindu-se şi privind înapoi, trăgînd cu urechea, fără jenă, la convorbirea ei. Nu că ar fi avut prea multe de auzit, poate răspunsurile ei din care se deducea că Peter Allbright îşi cerea scuze că în cele din urmă amînase pe altă dată întîlnirea.

După o clipă Kate puse receptorul în furcă şi aruncă o privire jalnică spre Mac.

– O criză minoră a fostei lui soţii, îi explică ea. Vorbea de parcă i s-ar fi înecat corăbiile.

El nu reacţionă imediat. Rezemîndu-se degajat de tocul uşii, îşi concentră privirea asupra chipului ei. Ochii lui de aur-întunecat calculau, ca şi cum încerca să cumpănească decepţia ei.

– Tocmai mă pregăteam să mă duc să mănînc ceva, spuse el în cele din urmă. Nu va fi o masă într-o sală de bal rezervată celor din clasa superioară, dar cred că ţi-aş putea oferi ceva mai bun decît să rămîi singură, mîncînd un sandviş cu unt... Dacă vrei să mergi...

Kate căscă ochii de surpriză. De două săptămîni şi jumătate de cînd lucra Mac pentru ea, îi dăduse clar de înţeles că n-o înghiţea. Nu ştia ce făcuse ca să-şi cîştige antipatia lui, dar cu toate acestea o resimţea ori de cîte ori se întîlneau.

Iar acum, după înfăţişarea lui, nu părea a fi

doar o invitaţie improvizată, făcută fără premeditare. Era ca o provocare cu greu mascată. Ca aruncarea unei mănuşi.

– Îţi garantez că unde te duc eu nu vei da peste nimeni dintre prietenii din Liga lui Junior, spuse el cînd o văzu ezitînd. Nu va şti nimeni că ai luat masa cu îngrijitorul, dacă asta este ceea ce te frămîntă.

Ochii lui scăpărară, zîmbind amuzat.

– De ce te temi?

– De nimic. Absolut de nimic. Numai că... Se întrerupse şi răsuflă încet. Sigur, de ce nu? Aşteaptă doar puţin să mă schimb.

Sus, pe cînd îşi trăgea nişte pantaloni marinăreşti verzi şi un tricou asortat, Kate căuta să găsească pentru ea însăşi un motiv plauzibil pentru care acceptase invitaţia unui bărbat străin. Un străin care făcuse tot ce-i stătea în putinţă să o scoată din sărite chiar din clipa în care se întîlniseră prima dată.

Nu că s-ar fi temut că ar fi putut păţi ceva dacă ieşea cu el. Ceva din felul în care se purta faţă de Ben şi de Veda o făcea să fie convinsă că putea avea deplină încredere în el. Şi fusese recomandat de Ralph. Dar avea capacitatea de a o face să simtă ceea ce nu ar fi vrut ea să simtă. Prea multe lucruri. O stare de nelinişte şi de înviorare.

Bătăioasă, precaută şi descumpănită.

Şi era şi această permanentă stare de nelinişte cînd era în preajma lui.

Nu că ar fi fost neapărat ceva rău, îşi spuse ea în timp ce-şi pieptăna părul, dar era ceva deosebit.

Cum îşi strecura picioarele în pantofi, Kate îşi dădu seama că era chiar nerăbdătoare să iasă cu McKinsey Smith.

Probabil că era curioasă să vadă pentru ce-i fascina acest om pe fiul şi pe menajera ei. Sau poate că avea nevoie pur şi simplu să iasă puţin din atît de anxioasa lume a afacerilor. Oricare ar fi fost motivul, de mult nu mai simţise plăcere să iasă în oraş ca acum. De mult, de foarte mult timp.

Luară maşina lui, un vechi *Cadillac* albastru, care i se părea cunoscut, probabil pentru că văzuse multe maşini vechi ca asta în enormul garaj al lui Ralph, şi la cincisprezece minute după ce ieşiră din casă, traseră în parcarea de lîngă un loc care după firma de afară, se numea *Baraca lui Buddy, Sediul Cîrnaţilor cu Adevărat Buni.*

Magazinul lui Buddy era o clădire joasă şi lăbărţată, care părea să fi rămas de prin anii '50, ca toate vechiturile: avea pereţi plini de jupuituri şi era lipsită de farmec, încît cineva trebuia să îşi

înfrîngă animozitatea pentru a intra.

– Înăuntru nu-i chiar atît de rău pe cît pare pe dinafară, o asigură Mac, ochii lui aurii strălucind de amuzament. Şi, în afară de asta, patronajul dumitale probabil că l-ar lua pe Buddy în colimator. De îndată ce Dallas-ul ar afla că eşti aici, poţi fi sigură că ar năvăli protipendada.

– Da, ai dreptate, spuse ea, imitîndu-l pe Ben.

El o luă înainte. În interior era chiar ceva mai rău decît afară. Foarte jerpelit şi neîngrijit. Linoleum ieftin pe jos. Mici mese pătrate cu scaune cu schelet cromat şi vinilin. Şi un tonomat enorm, care umplea camera cu efluviile nazale, scîrboase, ale muzicii country.

Pe fiecare masă se afla o largă gamă de lucruri esenţiale. Solniţe cu sită pentru sare şi piper, suporturi pentru şerveţele şi scrumiere. Recipiente cu zahăr şi mici pacheţele cu mirodenii. Sticle, sticle şi iar sticle cu Tabasco, catchup, ardei iute şi sos picant, abia dacă mai era loc pentru mîncare şi nici un pic de loc pentru coate.

La Buddy nu erau chelneri. De îndată ce era gata o comandă, un om negru, voinic, îmbrăcat într-un şoţ alb striga: „Hei!" De fiecare dată, toţi cei din cameră se întorceau ca să vadă cui se adresa omul. Cu un gest, acesta îl desemna pe cel care trebuia să se ducă la tejghea să-şi ia

comanda.

Cînd i-a venit şi rîndul lui Mac să fie chemat, s-a întors de acolo cu o pungă mare, cafenie. Pe ea era scris de o mînă neîndemînatecă, indescifrabil, conţinutul pungii, iar dedesubt, cuvintele: „Verde şi sexy".

– Ce, ai comandat verde şi sexy? întrebă ea, uitîndu-se cu precauţie la punga din hîrtie cafenie.

Rîsul lui puternic şi răguşit atrase atenţia celor două femei de la masa alăturată.

– N-ai observat că Buddy nu foloseşte o notă de comandă? El scrie pur şi simplu pe pungă. Şi atunci, adaugă ca semn de recunoaştere ceva din rechizita celui care a comandat, ca să ştie cui îi aparţine fiecare comandă. Zîmbi, lăsînd să-i alunece privirea pe bluza ei verde. Pentru că eu purtam o cămaşă maro, evident că dumneata ai fost clientul care i-a atras atenţia.

– Interesant sistem, murmură ea, simţind cum i se înfierbîntă obrajii.

Cîrnaţii erau cu adevărat buni, după cum indica şi firma. Erau făcuţi după moda veche, enormi şi butucănoşi, din carne proaspătă tocată, în loc de forma plată, îngheţată. Şi cartofi prăjiţi erau făcuţi proaspeţi, serviţi în mari ceşti din hîrtie şi mustind de grăsime. Ca desert era plăcintă cu caise, împachetată în hîrtie cerată.

– Nu era nimic neprăjit în meniu? întrebă ea ştergîndu-şi o dîră de suc de pe bărbie. Este atîta colesterol aici să năclăieşti tot Texas-ul cu el.

Mac ridică din umeri.

– Dacă te temi de cantitatetea de grăsimi, mai ia o bere.

Ea îi căută privirea.

– Este o nouă metodă de a reduce grăsimile? Există ceva în bere care previne efectele unei asemenea cantităţi de grăsimi din dietă?

– Nu, arterele vor continua să fie blocate, dar după două pahare cu bere, cui îi mai pasă de asta? Se opri, uitîndu-se spre ea, în timp ce-şi mototolea şervetul făcînd un cocoloş din el. Aş vrea să te întreb ceva, dar probabil că nu este genul de întrebare pe care o poate pune un salariat patronului.

Kate sorbi din bere. Se referea, desigur, la discuţia lor din prima zi, cînd îl apostrofase pentru atitudinea lui. Dar în seara asta era prea ameţită ca să se înfurie.

– Sîntem amîndoi în afara serviciului acum, ridică ea uşor din umăr. Dă-i drumul, întreabă-mă.

Lăsînd din mînă sticla cu gît lung, el se lăsă în scaun. În timp ce-i studia figura, îşi apleca într-o parte capul ca şi cînd încerca să priceapă ceva.

– Pentru ce maşini de întreţinere, pentru nu-

mele lui Dumnezeu? spuse el în cele din urmă. Este efectul vreunui vis din copilărie? Ăsta ţi-a fost ţelul suprem al vieţii, să fii proprietara unui lanţ de centre de îngrijit maşini?

Ea scoase surprinsă un hohot de rîs scurt, clătinînd din cap.

– Nu, cred că nu-i nimic din toate astea. A venit pur şi simplu o vreme în viaţa mea cînd a trebuit să fac ceva, ceva care să mă ţină activă şi să-mi dea posibilitatea să cîştig pentru a-l întreţine pe Ben.

– Asta înţeleg, dar cineva cu o specializare în domeniul literar, nu cred...

– De unde ştii asta?

El începu să strîngă resturile de pe masă în punga de hîrtie.

– Nu ştiu. Cuvintele erau pronunţate cu glas scăzut şi răguşit, iar tonul normal. Poate că mi-a spus Ralph ceva despre asta cînd m-a informat în legătură cu serviciul.

Ea zîmbi. Ralph putea face aşa ceva. Bătrînul era foarte mîndru de Kate şi de Ben, şi nu ezita niciodată să o dovedească.

– Aveam ceva capital, continuă ea, iar maşina de întreţinere, prima mea maşină de întreţinere... era de vînzare. Am cumpărat-o imediat. Mi-a făcut impresia că era ceva pe care-l puteam face, pen-

tru că nu necesita cunoştinţe speciale. Pentru a realiza acest lucru, n-a trebuit decît să studiez cel mai potrivit echipament, să-mi închipui ce ar merge mai bine. Să găsesc oamenii care să o instaleze şi să o facă să funcţioneze. Să angajez muncitorii pricepuţi care să facă să funcţioneze centralele cum trebuie. Ştiam cîte ceva despre marketing, aşa că am cheltuit ceva bani pe reclame. Ea se lăsă pe spate în scaun, zîmbind. Şi asta-i tot.

– Înţeleg, spuse el, dînd din cap. Puţin de ici, puţin de colo şi ai reuşit să primeşti un premiu din partea Camerei de Comerţ şi altul din partea Asociaţiei oamenilor de afaceri din Dallas. Nu, adăugă el cînd văzu expresia întipărită pe chipul ei, nu Ralph mi-a spus asta. Am citit-o într-un articol dintr-o revistă.

– Te-ai interesat în legătură cu mine? făcu ea o uşoară strîmbătură din buze. De fapt şi eu m-am interesat la rîndul meu. Mi-am petrecut două ore săptămîna trecută, asaltîndu-l pe Ralph cu întrebările.

– Şi te-a informat despre cele şase neveste şi cei cincisprezece copii ai mei?

Ea dădu din cap.

– Ralph a fost surprinzător de discret. Nu mi-a spus decît că ai lucrat la el cu ani de zile în urmă,

iar cînd l-am întrebat ce ai făcut de atunci şi pînă acum, cu cea mai stranie înfăţişare, mi-a spus: „A supravieţuit". Doar atît, „a supravieţuit". Oftînd uşor, adăugă: Asta cred că este valabil pentru noi toţi.

Mai tîrziu, în timp ce ieşeau din lotul de parcare, Mac aruncă o privire către ea.

– Îţi pare rău că nu ai fost la petrecerea aceea mondenă?

– Cred că glumeşti, rîse ea scurt. Să-ţi spun cum e cu *Balul sub Lumina Lunii.* În afară de luna nouă poleită în aur, care atîrnă peste tot, nu poţi spune că acest bal diferă de „orice alt eveniment social" ce se petrece de-a lungul fiecărui an. Şi asta an după an la fel.

– Iar cît despre observaţia sarcastică de mai înainte în legătură cu Liga Junior, cred că ţi-ai făcut o părere greşită despre statutul meu social. Eu nu mă amestec cu gloata aceea.

– Nu mi se pare a detecta nici un pic de regret în glas din cauza asta.

– Bineînţeles, ai dreptate. Îmi place aşa cum stau lucrurile.

– Şi cum stau?

Kate cîntări întrebarea o vreme, apoi se uită către el.

– Ştii cum, ca atunci cînd arunci o piatră într-un

rîu, se formează în jurul ei nişte cercuri concentrice; acolo unde a căzut piatra ele sînt mai puternice, mai bine definite. Cu cît te îndepărtezi de centru, cercurile se lărgesc, dar pierd din forţă. Tot aşa stau lucrurile şi în societatea din Dallas.

Se lăsă pe spătarul scaunului, schiţînd un zîmbet.

– Nişte cercuri concentrice. Un punct puternic în mijloc, acesta este elita. Cei mai buni dintre cei buni. Bărbaţii din acest cerc, nu-i neapărată nevoie să fie cei mai bogaţi, dar deţin toată puterea, iar soţiile lor trag toate sforile. Imediat după aceea urmează principalul cerc al Muncitorilor lui Debs[1]. Toate femei. Soţii lor sînt cei care scuipă toţi banii, ceea ce le face să creadă că ei sînt cei mai buni prieteni ai celor din mijloc. În realitate, ei constituie forţa de muncă. Ei organizează, recrutează şi supervizează. Dar, bineînţeles, principala lor funcţie este de a asigura, în mod permanent, elita că este încă centrul universului. După oamenii lui Debs, vine cercul aspiranţilor. De obicei, au tot atît de mulţi bani ca şi cei ai lui Debs, dar le lipseşte ceva. Fie că nu fac parte dintr-un mediu, fie că nu au suficientă forţă ca să pătrundă în cercul celor ai lui Debs. Cînd auzi că s-a strîns o

1. lider socialist, candidat la preşedinţie între anii 1900-1920, n.tr.

mare sumă de bani la un bal de binefacere, aceea provine de la cercul aspiranţilor.

– Fascinant, spuse el, sec. Şi din ce cerc faci parte?

– Din nici unul dintre cele de mai înainte. Cercul meu este cel care urmează după cele de mai înainte. Şi tehnic vorbind, nici nu este un cerc. Este doar o slabă încreţiere a apei abia vizibilă pe suprafaţa lacului. Noi ţinem legătura dintre aceste cercuri sus-puse şi toţi ceilalţi care constituie cele mai vagi încreţituri ale lacului...

Ea rîse uşor, apoi, observînd privirea lui întrebătoare, îi explică:

– Uneori apare pe acolo şi Ralph, el este ca o oază, un lac de realitate în mijlocul acelui deşert. Dar asta nu se întîmplă prea des. De cele mai multe ori este îngrozitor de plictisitor, iar eu mă duc doar ca să-mi fac loc în lumea afacerilor.

– Şi din punct de vedere profesional, este important să faci acest lucru?

Ea îşi frecă vîrful nasului cu degetul, încreţindu-şi fruntea de încordarea concentrării.

– Nu cred că este chiar esenţial, dar ajută. Dacă nu m-aş duce la petreceri şi baluri de binefacere, nu mi-ar apărea numele prin ziare tot timpul, lipsindu-mă de o bună parte din reclama gratuită. Şi în cazul în care Camera de Comerţ nu

m-ar fi cunoscut la Li'l Abner, premiile acelea ar fi fost date altora care ar fi jucat jocul.

– Înţelesesem că nu.

– Poftim? spuse ea, încruntînd din sprîncene.

– Ziceai că nu-ţi pare rău că nu te-ai dus la bal, spuse el, amintindu-i de răspunsul ei la întrebarea pe care i-o pusese înainte de a-şi începe tirada.

– Nu, nu-mi pare rău. Adevărul este că a mă freca de două sau trei sute de persoane nu este genul meu. Aruncînd o privire nedumerită în direcţia lui, adăugă: Ce-i cu privirea asta? Nu mă crezi?

– Tocmai încercam să-mi dau seama ce anume preferi. Poate petrecerile mici, liniştite. Poate să stai într-un cerc pe podea, servind ceva gustări şi schimbînd păreri stimulatoare cu oameni care gîndesc la fel. Se opri, zîmbindu-i. Cum aş face eu?

Pe aproape, foarte, foarte pe aproape, se gîndi ea, aruncînd o privire către el.

Mac îi descrisese genul de petreceri pe care le făcea ea pe vremuri, împreună cu David. Lui David îi plăcea să se distreze, îi plăcea să strîngă oameni interesanţi în jurul lui.

Deodată, cu ochii minţii, Kate văzu faţa fostului ei soţ. Acel minunat chip. Glasul punînd în mod

glumeţ întrebări. Modul în care-şi pleca într-o parte capul, atunci cînd trebuia să rezolve o problemă încurcată.

Amintirile îi dădură un sentiment de singurătate care făcu ca vocea ei să sune mai aspră decît ar fi vrut.

– Nu eşti nici măcar pe aproape.

Îndreptîndu-se în scaun, ea înlătură această senzaţie, aşa cum o făcuse de mii de ori în ultimii şase ani.

– Acum este rîndul tău, spuse ea. Cea mai arzătoare ambiţie a ta a fost să fii ajutor la un stăpîn cu toane?

El zîmbi, dar rămase cu gura închisă şi cu ochii pierduţi în zare.

– Hai, îl îndemnă ea. Eu ţi-am povestit despre mine. Eşti un bărbat misterios. Umple puţin locurile goale din biografie.

– Te-ai întrebat vreodată ce s-a întîmplat cu D.B. Cooper? contracară el.

Ea rîse amintindu-şi vestita deturnare de avion şi dispariţia hoţului.

– Nu mă înşel. Eşti inteligent şi puternic; s-a întîmplat ceva care te-a forţat? Ai calităţi de conducător. De ce lucrezi pentru mine?

Tăcerea lui stimulă încăpăţînarea lui Kate.

– Bine, am ghicit. Ai lucrat pentru Ralph cînd

erai mai tînăr, poate ca să-ţi plăteşti taxele necesare educaţiei. După aceea ai pornit să devii un gigant al industriei, în lumea liderilor. După ani de zile în care ai trăit doar ca să faci bani şi să obţii mai multă putere, ai ajuns la un punct în care viaţa a devenit mai complicată. Decepţionat, te-ai hotărît să faci o schimbare. Să simplifici, să simplifici. Ea se opri şi-i aruncă o privire. Ce trebuie să fac?

– Chiar pentru bani, spuse el, dînd din cap.

Amuzamentul din glasul lui răguşit era grăitor că ea greşise; nu era pe urmele adevărului, dar Kate se distra acum şi hotărî să continue povestea inventată de ea despre viaţa lui.

– În partea aceea complicată, a existat, bineînţeles, o soţie, continuă ea. Poate chiar mai mult de una, pentru că...

Se opri cînd simţi tensiunea din omul de lîngă ea. De data aceasta atinsese o coardă. Degetele lui se încordaseră pe volan, trăsăturile i se aspriseră în timp ce privea drept înainte.

– A fost o soţie, recunoscu el în cele din urmă, cu voce scăzută şi înţepenită ca şi umerii lui. Numai una, dar după cum spuneai, a fost complicat.

– La timpul trecut. Ce s-a întîmplat? îi interceptă ea privirea pe care i-o aruncă el. Da, ştiu,

este o chestiune personală şi nu este treaba mea, dar mi-o datorezi. În prima zi, cînd am venit să-l caut pe Ben, mi-ai făcut observaţie în legătură cu unul dintre prietenii mei, şi asta era o chestiune personală, aşa că am dreptul. Sau poate că nu. Dar, oricum sînt curioasă.

Cum el continua să tacă, nu mai crezu că-i va răspunde, dar chiar atunci, cu un efort vizibil, văzu că slăbeşte încordarea mîinilor de pe volan şi ridică din umeri.

– Ne-am schimbat. S-a schimbat şi ea. M-am schimbat şi eu. Cei doi oameni care se îndrăgostiseră unul de celălalt, nu mai există.

– Şi cei doi oameni care aţi devenit, n-au putut stabili noi relaţii?

– Cînd se transformă oamenii, nu se transformă întotdeauna în aceeaşi direcţie.

Ea cumpăni o clipă, apoi întrebă:

– Copii?

Schimbarea din el fu bruscă şi izbitor de intensă. Cînd amintise de soţie, în vocea lui persistau urme de mînie. Dar acum mînia pierise, lăsînd loc unui amestec de emoţii confuze dar puternice, amintindu-i ei de modul în care reacţionase cînd îl văzuse pentru prima dată pe Ben. Se gîndise atunci că probabil pierduse un copil. Acum era aproape sigură de acest lucru. Poate că de aceea

încerca să se irosească într-o slujbă neînsemnată. Şi poate că aceasta fusese complicaţia care-i făcuse pe el şi pe fosta lui soţie să se schimbe atît de profund.

Auzise că pierderea unui copil este cel mai devastator lucru care se poate petrece într-o căsnicie. Nu multe cupluri pot rămîne împreună după asta. Este prea multă vinovăţie. Prea multă durere nespusă şi neîmpărtăşită.

Pentru o clipă, cînd Kate se gîndi cum s-ar fi simţit ea dacă i s-ar fi întîmplat ceva lui Ben, simţi o afinitate faţă de omul de lîngă ea şi ştiu că nu va mai putea fi niciodată geloasă pe locul pe care-l avea el în sufletul fiului ei. Ben avea o mare capacitate de iubire. Dacă-l putea ajuta cumva pe Mac, nu putea fi decît un lucru bun.

Mai tîrziu cînd ajunseră acasă şi el o urmă în bucătărie, pe cînd deschidea uşa frigiderului ca să scoată un carton cu lapte, privi către el.

– Eşti sigur că vrei să rămîi să-i aştepţi? îl întrebă ea. Este încă devreme... vreau să zic, dacă vrei să mai ieşi în oraş. Să-ţi petreci sîmbătă seara învăţînd un copil să joace cărţi nu-i chiar cel mai palpitant lucru.

– Dar eu vreau s-o fac, spuse el simplu. Îmi place Ben.

– Sentimentul este reciproc, cred că ştii asta.

Ea turnă lapte într-un pahar, apoi se uită către el. Vrei puţin? M-am obişnuit să beau un pahar cu lapte înainte de a mă culca. Sînt aproape sigură că nu mă ajută să dorm, dar cel puţin simt că am încercat ceva.

El se apleacă peste tejgheaua de lîngă ea.

– Ai probleme cu somnul?

– Uneori, admise ea fără să vrea.

Privirea lui alunecă pe chipul ei, cercetînd-o atent.

– Totul, chiar şi o noapte de insomnie, este o luptă cu dorinţele pe care le ai.

Se uită în ochii lui.

– Este o constatare sau o întrebare?

– Să zicem că este o întrebare.

– Atunci, răspunsul este da şi nu. Luînd o sorbitură de lapte, se îndepărtă degajat de el. Există cîteva zone în viaţa mea unde pot fi relaxată. Tot restul este o luptă. Nu a fost opţiunea mea. Dacă ai fi o femeie singură, încercînd să pui pe picioare nişte afaceri şi să creşti un copil, m-ai înţelege.

Ridică întrebător dintr-o sprînceană.

– Ce are de-a face lupta cu insomnia, cu faptul că eşti o femeie singură într-o lume de bărbaţi?

Ridică din umeri.

– Te înşeli cu lupta. Eu am locurile mele liniştite. Ben, Veda, Ralph. Cu ei pot renunţa la pru-

denţă şi mă pot relaxa pentru că ştiu că nu mă aştept la nici un atac prin surprindere din partea lor. În restul timpului...

– Stai la pîndă, completă el pentru ea.

– Cam aşa ceva.

Rămase tăcut o vreme, urmărindu-i fiecare mişcare, ca şi cum ar fi fost un fel de animal de laborator într-o cuşcă.

– Am remarcat că n-ai amintit de Junior şi de unchiul Julian, şi de nici un alt prieten printre locurile în care poţi renunţa la prudenţă.

– Nu, spuse ea liniştită. N-am amintit de ei.

Mai devreme, în timpul mesei şi al drumului parcurs cu maşina, către casă, părea a se fi stabilit un fel de legătură între ei. Fusese chiar aproape un sentiment de apropiere între ei. Dar acum, cînd el se îndepărtase de tejghea şi făcuse un pas către ea, magnetismul lui se transformase într-o adevărată forţă care se îndreptase spre ea, ionizîndu-i moleculele trupului, făcîndu-le să scapere şi să danseze.

Aruncîndu-i o privire speriată, Kate începu să se îndrepte spre uşă.

– Cred că e timpul să...

– Săptămîna trecută am aşteptat o noapte întreagă, spuse el brusc, ca să te văd cînd te întorceai din oraş.

Ce mărturisire extraordinară, se gîndi ea, întorcîndu-se către el cu o sprînceană ridicată întrebător. .

– De ce dracu' ai făcut aşa ceva?

– Eram curios.

Chiar dacă era sigură că nu-i va plăcea răspunsul, nu se putu opri să nu-l întrebe.

– Curios de ce?

– Văzusem cum arătai cînd plecaseşi şi voiam să văd cum arăţi cînd te întorci. Privirea lui alunecă pe umerii ei, apoi pe sîni. Să văd urmele degetelor.

Pe moment, simţi cum este năpădită de mînie. Prea mult pentru un om care-i ţinuse companie.

– N-ai dreptul, spuse ea cu o şoaptă apăsată, ieşindu-i din minte modul în care-l chestionase mai devreme. E treaba *mea* ce fac cu viaţa mea. Şi a nimănui altcuiva. *A mea.*

Deşi buzele lui schiţară un zîmbet, ochii lui aurii străluciră cu intensitatea care părea a fi o parte esenţială a personalităţii lui.

– Nu e cazul să-ţi sară ţandăra, îi spuse el. Ia-o ca pe o încercare de a te cunoaşte. Am observat că ai un mod de a ademeni bărbaţii, subtil, dar făcîndu-i, fără greş, să se apropie mai mult... tot mai mult. El ridică din umeri nepăsător. Mă întrebam doar cît de mult îi laşi să se apropie.

– Asta nu-i treaba dumitale, spuse ea hotărît şi aspru.

– Ai dreptate, nu-i treaba mea. Dar asta nu mă împiedică să-mi pun întrebarea. Şi cînd mi-ai spus că sîntem în afara serviciului astă-seară şi cînd te-ai apucat să scormoneşti în viaţa mea personală, mi-am închipuit că n-ai să te superi pe mine dacă am să-mi pun întrebarea cu glas tare şi poate să fac vreo cîteva observaţii întîmplătoare.

Nu era nimic întîmplător la el. Şi nu fusese niciodată, îşi dădu ea seama. Cînd îi propusese prima dată să mănînce împreună, ea o simţise ca pe o provocare, o nouă mişcare în lupta ce se dădea între ei. Kate era bine să ţină minte asta.

Toată seara fusese o ruşine. El îşi exercitase magnetismul, făcînd-o să renunţe la precauţiile ei. Şi acum, după ce o făcuse, el făcea mişcarea mortală.

– Îi plesneşti cînd întind mîinile să te atingă, lady boss? zise el într-o şoaptă şuierătoare. Asta-i altă parte a jocului pe care-l joci? Asta-i lupta secretă ce se dă în interiorul tău. Veda zice că îţi alegi bărbaţii care nu-ţi cer niciodată nimic. Aşa este? Sînt oare o şleahtă de impotenţi?

– Destul. Nu vreau...

– Ţi-e mai uşor în felul acesta, nu-i aşa? Nu trebuie să te temi că bărbaţii pe care îi ai ar putea

fi tentaţi de imbolduri sexuale... pentru că nici unul dintre ei nu este încercat de patimă.

Pieptul ei se ridica şi cobora precipitat, dinţii şi pumnii i se încleştaseră în încercarea de a-şi păstra echilibrul.

– Nu te înţeleg. Dacă m-aş fi întors acasă cu machiajul şters, cu părul ciufulit, şi cu cîteva desuuri lipsă, asta ar fi făcut din mine o persoană mai bună?

Îşi dădu părul la o parte de pe frunte cu un gest mînios, într-o atitudine bătăioasă.

– Zici că oamenii cu care mă întîlnesc nu cunosc patima; evident că sînt unele lucruri pe care nu le-ai recunoaşte nici dacă ţi-ar sări în ochi. Lucruri ca integritate personală, pretenţii şi învechita morală! Kate aproape că ţipa acum, lăsînd deoparte stăpînirea de sine: Cum îndrăzneşti să încerci să mă faci să mă simt imperfectă doar pentru că...

Se întrerupse cînd observă că bărbatul din faţa ei rîdea. El *rîdea.* De ea. De furia ei. De indignarea ei îndreptăţită.

Deşi i-o spusese verde-n faţă, ea ştia că asta fusese scopul lui. O făcuse în mod deliberat să-şi piardă cumpătul. Iar ea căzuse în cursă, ca o proastă.

La dracu' cu ochii lui.

Chiar în clipa aceea, Kate îi auzi pe Ben şi Veda intrînd pe uşa din faţă şi făcu un efort de voinţă să-şi recapete calmul şi să-ţi stăpînească emoţiile. Trăgînd puternic aer în piept, îşi impuse să nu mai tremure, şi-şi ascunse mînia. Înainte de a părăsi camera, se mai uită o dată la el.

– Te crezi deştept, nu-i aşa?

– Sînt, zise el, ochii lui de culoarea whisky-ului strălucind încă de amuzament. Da, doam', sînt.

Capitolul 6

Visul începuse ca de obicei.

Kate singură în pat, ascultînd sunetele care se aud într-o casă în timpul nopţii, cînd uşa se deschise. La licărirea de lumină care se strecura din hol, văzu o formă întunecată şi după o clipă, David mergea prin cameră.

Ea întorsese capul să-l urmărească traversînd camera şi aşezîndu-se pe marginea patului ei.

– M-am hotărît să nu mai plec; îi spuse el. Dacă marile minţi luminate ale omenirii vor să stea de vorbă cu mine, n-au decît să vină aici la Dallas. Cum se strecura lîngă ea, luînd-o în braţe, ochii îi străluceau de semeţie. N-am să vă părăsesc, pe

tine şi pe Ben, nici măcar pentru o săptămînă.

– Vai, David, sînt atît de bucuroasă, îşi frecă ea obrazul de umărul lui, cu inima palpitîndu-i de emoţie. Am încercat să fiu tare. Chiar am fost. Dar nu-mi place să stau fără tine. Mă simt atît de singură.

– N-ai să rămîi fără mine, murmură el pe buzele ei. N-ai să mai rămîi, Kathy.

– David... Îşi trase capul încet, încreţind fruntea, înspăimîntată. David, trebuia să-ţi spun ceva. De ce nu-mi amintesc ce voiam să-ţi spun? Sînt convinsă că era ceva important, din moment ce mă sperie atît de tare.

– Ssst, iubito. Nu putea fi important. Nimic nu mai are importanţă, din moment ce sîntem împreună. Pentru totdeauna, îţi aminteşti?

– Da... da, pentru totdeauna.

Strîngînd-o mai tare la piept, se mişcă să-şi potrivească mai bine trupul lîngă al ei. Şi cum se întîmplă în vise, hainele lor dispărură în mod misterios şi ea simţi fierbinţeala lui cum pătrundea în carnea ei, liniştind-o, îndepărtîndu-i frica.

Era atît de bine. Aşa era întotdeauna cu David. Trupurile lor îmbrăţişate le dădea siguranţă şi pace, îndepărtîndu-i de grijile şi temerile lumeşti.

Cînd mîinile lui începură să exploreze trupul ei gol, Kathy scăpă un oftat prelung şi se mişcă

ruşinată de atingerea lui, spunîndu-i fără vorbe cît de mult îl iubeşte şi cîtă nevoie avea să fie aici lîngă ea veşnic.

Şi aici visul se schimbă. Structura fanteziei de noapte deveni deodată diferită. Neobişnuită.

În atmosferă plana un magnetism deosebit, mîngîind-o şi frămîntînd-o cu mîinile. El începu să facă lucruri pe care nu le mai făcuse niciodată mai înainte. Nu era o dezlănţuire delicată a pasiunii. El nu încerca să-şi ascundă nerăbdarea pătimaşă din atingerile lui. Fiecare mişcare a lui era plină de îndrăzneală şi imperioasă.

Se trezi tremurînd de senzaţia nouă şi profund tulburătoare. Nu-şi mai putu potoli respiraţia. Suspinele se transformară în gemete. Căldura se transformă în fierbinţeală.

Arcuindu-şi trupul, ea îşi presă sînii de mîngîierea febrilă, simţind cum creşte plăcerea dibace a degetelor. Era stăpînită de instincte primitive şi puternice, insuportabile. Era toată doar simţuri.

– Îţi place, nu-i aşa? Cuvintele erau o şoaptă aspră, aproape sălbatică, zgîriindu-i auzul. Mîinile mele, atingîndu-te peste tot, te scot din minţi, nu-i aşa?

Gemînd din nou, ea încercă să înţeleagă ce se petrecea. David nu-i pusese niciodată astfel de întrebări. Niciodată nu mai vorbise ca acum. Era

ceva în neregulă... nu, nu era în neregulă, era diferit. Înnebunitor, sălbatic şi diferit.

Se lupta să deschidă ochii, să deschidă pleoapele ca de plumb. Cînd reuşi în sfîrşit să deschidă ochii, clipi de cîteva ori pentru a-şi limpezi viziunea. În cele din urmă putu distinge. Şi ceea ce văzu, o făcu să i se accelereze pulsul şi respiraţia să-i devină grea.

Sub ochii ei, omul pe care-l ţinea în braţe începu să se schimbe. Trăsăturile lui deveniră indistincte, estompîndu-se. Deşi îl mai simţea încă, degetele ei afundîndu-se în carnea tare şi fierbinte, el se strecurase din unghiul ei vizual şi, în curînd, nu mai rămaseră decît ochii, ochii aceia de culoarea mierii-cafenii, care o fascinaseră întotdeauna.

Dar, nu, nu era aşa, şi ochii lui se schimbaseră. Se schimbase ceva în adîncul lor. Ei o sfredeleau prin întuneric. Puternic, pătrunzător.

În privirea aceea nu era nici dragoste, nici tandreţe. Era doar patimă cutezătoare, nereţinută şi nedisimulată. Dar amestecate cu pasiunea, întărind-o cumva, erau ostilitate şi pur resentiment.

Şi atunci Kate înţelese că omul de lîngă ea nu era soţul ei.

Cu acei ochi plini de pasiune şi biciuitori îi privea el chipul şi atunci înţelese care era adevărul.

Şi ştiu fără îndoială că încurcătura în care se afla îi făcea plăcere lui.

Nepierzînd-o din ochi, el ridică încet o mînă şi începu să o atingă din nou.

Trebuia să-l oprească. Dacă acest bărbat nu era soţul ei trebuia să se îndepărteze de el. Trebuia să-l părăsească. Doamne sfinte, cum putea să stea lungită lîngă el, tremurînd de aşteptare, dorind să o atingă cu degetele lui, cînd nu era David? *El nu era David.*

Dumnezeu să o ierte, dar Kate nu voia să plece. Nu avea importanţă că era un străin. Nu avea importanţă că el era festinul tulburării ei emoţionale. Nu avea nimic altceva importanţă decît faptul că dorea să fie atinsă de această fantomă mai mult decît orice îşi dorise în viaţa ei.

Cerule, el era... da... da, chiar acolo. Gemuse cu glas tare? *Te rog... Te rog, încă o dată. Încă puţin. Da... da!*

Respiraţia ei devenise o gîfîială puternică şi rapidă, ochii pe jumătate închişi, cu pleoape grele de dorinţă, iar privirea ei avidă nu se putea desprinde de trupul lui subţire şi puternic.

Ea voia să-i înapoieze mîngîierile. Voia să-i facă şi ea ceea ce îi făcuse el, să-l facă să simtă ceea ce simţise ea. Degetele ei se chirciră de nestăpînita dorinţă să simtă carnea spectrală sub ele.

– Fă-o Kate, se auzi şoapta adîncă, ieşită din gît. Ştii că o vrei. Nu te poate opri nimic. Mergi mai departe, fă-o. Mergi pînă la capăt. Nu trebuie decît să întinzi mîinile şi...

Kate se trezi stăruindu-i încă în urechi şoapta răguşită, erotică.

Fă-o Kate. Mergi mai departe... Mergi pînă la capăt.

Cu un geamăt uşor, ridică mîna ca să-şi dea la o parte părul de pe faţa udă. Mîna îi tremura. Tot trupul îi tremura. Şi dacă ar fi putut privi în interiorul ei, probabil că şi sufletul îi tremura.

Complet trează acum, se ridică în pat şi îşi înlănţui strîns genunchii cu braţele.

Era David. Trebuia să fie el. Nu visase niciodată alt bărbat. *Nu trebuia* să viseze alt bărbat.

Trăgînd încet aer în piept, se luptă cu panica. Trebuia să se gîndească la asta cu calm, folosind raţiunea şi logica. Probabil că exista o explicaţie obscură, psihologică în modul în care trăsăturile soţului ei deveniseră de nerecunoscut. Poate o teamă profundă de a nu pierde bărbatul pe care-l iubise. Sau poate că era un fel de prestidigitaţie mentală. Poate că-i impusese lui David unele schimbări care avuseseră loc în ea însăşi.

Dar oricît încerca, nu putea găsi nici o explicaţie pentru modul în care se schimbase vocea

soţului ei. Nici pentru privirea din ochii lui de după metamorfoză.

Şi asta o făcu pe Kate, împotriva voinţei ei, să accepte o idee pe care o tot îndepărtase din clipa în care se trezise.

Vocea răguşită putea să-i aparţină lui McKinsey Smith.

Gemînd, îşi lipi faţa de genunchi, simţindu-şi tot trupul inundat de fierbinţeala ruşinii.

Nu putea fi făcută responsabilă de visele ei. Nu avea nici o putere asupra lor. S-a întîmplat. Pur şi simplu s-a *întîmplat.*

Şi în afară de asta, îşi spuse ea, visele nu înseamnă niciodată ceea ce crezi că înseamnă, zicea Freud. Şarpele este simbolul falic. Moartea înseamnă despărţire. Căderea înseamnă...

Dar tot Freud zicea că uneori o ţigară poate însemna chiar o ţigară.

– Am fost prea mult timp singură, şopti ea prin întuneric. Mult prea mult timp.

Ridicînd capul, respiră din nou adînc. Şi ce dacă l-a visat pe McKinsey Smith? Nu era nimic care să o facă să intre în panică. Probabil că-şi legase dorinţele reprimate de ultimul mascul pe care-l văzuse înainte de a adormi. Dacă ar fi vorbit cu vecinul de alături, probabil că atunci l-ar fi visat pe el.

Asta dă un sens întîmplării. Într-un fel.

Sau poate că nu.

Oricît încerca ea, nu-şi putea închipui că bătrînul domn Henson ar fi putut-o împinge la starea de frenezie pe care tocmai o trăise.

După moartea lui David, Kate apelase la materialele care tratau despre evoluţia durerii. Şi trecuse prin stadiile prezise în modul mai mult sau mai puţin prevăzut.

Dar ceea ce simţea acum şi ceea ce simţise în visul ei, nu figura nicăieri în îndrumările respective.

Trebuia rescrisă această literatură, hotărî ea, trecîndu-şi uşor mîna pe faţă în timp ce se rezema de speteaza patului.

Ar trebui să le prevină cineva pe femei că la un moment dat, dacă nu se recăsătoresc sau nu-şi iau un amant, trupul lor va înnebuni cerîndu-şi drepturile.

David stătea în capătul scărilor, cu mîinile odihnindu-se liber pe genunchi. Apartamentul din spatele lui era cufundat în întuneric, singura lumină fiind aceea ce se strecura de la o aşchie

subţire de lună. Stătea acolo de vreo două ore.

După cum fusese planificat, David rămăsese acasă să joace cărţi cu Ben şi cu Veda. Dar asta nu a durat mult. Nu trecuse mai mult de o jumătate de oră cînd Kate intrase în bucătărie ca să-i spună fiului ei că e timpul să se ducă la culcare.

Ea nu se uitase la David, nu-i aruncase nici măcar o privire. Ceea ce-l făcu să înţeleagă că era încă furioasă pe el pentru modul în care o scosese din sărite mai devreme.

Lăsînd capul într-o parte, el zîmbi, încîntat de acest gînd. Poate că nu era cea mai lăudabilă ambiţie, dar încă din prima zi cînd intrase ea în apartament ca să-l caute pe Ben, David simţise o nevoie puternică să poată stăpîni situaţia.

Nu, nu situaţia, se corectă el în tăcere. Ci pe ea. Avea nevoie, într-un fel, să o controleze pe Kate.

Doar cînd o făcea să-şi piardă echilibrul sau să roşească de mînie pentru ceva pe care-l spunea sau îl făcea el, David nu se mai simţea o fiinţă fără identitate. Doar cînd o provoca, o hărţuia şi o împungea, cînd făcea totul ca să o vadă că simte ceva, *orice,* doar în acele rare momente simţea David că are substanţă.

Ridicîndu-se, coborî încet treptele. În seara asta

o invitase la masă cu intenţia de a descoperi ceva mai mult în legătură cu planurile ei de viitor, planuri care puteau avea influenţă asupra fiului lui. Dar lucrurile nu merseseră după cum prevăzuse el. Ea îl făcuse să-şi piardă vremea de pomană. Stăpînita Regină a Maşinilor de întreţinere se relaxase şi renunţase la atitudinea ei precautä.

Ar fi fost mult mai uşor pentru David dacă nu ar fi ştiut că ea are sentimente, că se simte uneori singură şi că uneori are insomnii.

Parcurse curtea şi la umbra bătrînului stejar, agăţîndu-se cu mîna de funia leagănului, se uită la scorbură. Scorbura plină cu frunze.

David nu se uitase încă. De cînd se întorsese nu dăduse niciodată frunzele la o parte ca să se uite înăuntru. Nu voia să descopere că veveriţele roseseră, cu ani de zile în urmă, dopul.

Trecînd de cealaltă parte a copacului, se rezemă de el şi ridică privirea în sus către fereastra ei. Aceasta era deschisă, iar briza uşoară făcea să se mişte perdeaua.

Îşi aranjase oare dormitorul aşa cum visase ea mai înainte? Îşi aminti de consola antică, pe care o văzuse la o licitaţie cu lucruri salvate de la foc, de care se îndrăgostise imediat. Şi de o fotografie, tăiată dintr-o revistă, înfăţişînd un pat, cu stîlpi Colonial. Şi de mostrele de tapet vernil-pal

combinat într-un design simplu cu crem. Culori odihnitoare, îi spusese ea lui, ca să potolească orice tensiune acumulată în timpul zilei, în timpul orelor de la universitate.

Degetele lui se crispară brusc pe funie. Kathy îi spusese astea. Dulcea lui Kathy visa să facă astfel. Kate probabil că prefera un futon japonez unui pat vechi din lemn. Şi o grămadă de culori ţipătoare şi linii ascuţite. Minimalizate în mod brutal, sau orice era la modă în momentul respectiv.

Rezemîndu-şi capul de copac, clipi de două ori ca să poată distinge ceva la care se uita de cîtva timp.

Kate stătea în dreptul ferestrei. Dăduse cu mîna perdeaua la o parte, aplecîndu-se peste pervaz ca să privească în curtea din spate. O vreme o fixă pur şi simplu cu privirea, urmărindu-i trupul zvelt în cămaşa de noapte albă şi subţire care se mula scoţîndu-i în relief fiecare rotunjime. Apoi, cu paşi înceţi dar hotărîţi, se desprinse din umbra copacului, intrînd în unghiul ei vizual.

Îşi dăduse seama exact de momentul în care-l observase. Trupul ei înţepenise şi imediat se retrăsese brusc de la fereastră.

Dar tot atît de brusc apăruse din nou, cu umerii drepţi şi fruntea sus, ca şi cum ar fi spus: „Asta-i casa mea şi am să mă uit pe fereastră oricînd voi

avea chef".

– Tot mai eşti furioasă pe mine? strigă el către ea.

– Ce? întrebă ea, lăsîndu-şi capul într-o parte şi încruntîndu-se. Aha, înţeleg. Nu, uitasem cît ai fost de mojic mai devreme. Drăguţ din partea ta că mi-ai amintit.

El rîse.

– De ce nu cobori aici lîngă mine? E o atmosferă primăvăratecă, foarte relaxantă. O plimbare la umbră, prin aerul rece, în intimitate, ajută.

– Ajută la ce?

– La orice te face să nu te simţi bine. Indigestie, insomnie, excitare sexuală. Este bună pentru oricare dintre ele.

– Mă impresionează interesul pe care mi-l porţi, spuse ea plină de sarcasm. Este cu adevărat impresionant. Dar cred că mă voi duce înapoi în pat.

El îşi dădu capul pe spate în aşa fel încît să o poată vedea mai bine.

– Poate că ai dreptate, dacă ai coborî şi am începe să discutăm, probabil că iar ne-am certa. Pentru că nici nu încape îndoială că eu aş ieşi învingător, închizîndu-ţi gura. Pentru că te scoate din sărite ori de cîte ori argumentează cineva mai bine. Păstrîndu-şi expresia politicoasă, David clă-

tină din cap. Nu, nu, ai dreptate. E mai bine să rămîi acolo... unde este linişte şi pace.

În timpul calculatei lui peroraţii, ochii ei se îngustară şi ridică şi mai sus fruntea. O clipă după ce el încetă să mai vorbească, ea se răsuci pe călcîie şi părăsi fereastra.

Un rîs înfundat gîlgîi în gîtul lui David. Coboară.

– Asta a fost extrem de tineresc, spuse Kate în timp ce închidea uşa în urma ei. De ani de zile am încetat să-i mai pun pe oamenii uşor influenţabili să facă ceea ce doream eu să facă.

– Paguba ta. Ridică nepăsător din umerii laţi. Cît despre mine, nu simt nevoia să-mi bat capul cu sisteme ca să cîştig. Eşti aici, nu-i aşa?

Cînd ea rîse, el îi aruncă o privire.

– Îmi dau seama că laptele nu ţi-a fost de ajutor.

– Într-adevăr, n-a fost. Am adormit. Dar... Se opri şi trase încet aer în piept. Am avut un vis.

– Probabil că a fost ceva extraordinar, nu-i aşa? A fost înspăimîntător?

Kate lăsă capul în jos, simţind cum este din nou năpădită de fierbinţeală. Trecînd de el, păşi în

lumina lunii care arunca dîre argintii peste iarbă.

– A fost despre soţul meu, spuse ea peste umăr.

– Îl visezi adesea? Începu să păşească şi el prin grădină, rămînînd totuşi cîţiva paşi în urma ei, ca şi cum se temea să nu se înghesuie în ea.

– Nu atît de des cum obişnuiam, murmură ea.

– Dar uneori, ziceai astă-seară, că-ţi vin multe amintiri în minte. Amintiri puternice.

Încruntîndu-se, ea întinse mîna să culeagă o frunză dintr-o tufă înflorită.

– Visul acesta a fost diferit de cele pe care le aveam de obicei. A început la fel ca şi celelalte. David intra în dormitor, ca întotdeauna, şi-mi spunea că s-a hotărît să nu se mai ducă la conferinţă. Ea aruncă o privire înapoi către el. Ţi-a spus Ralph cum a murit soţul meu?

Faţa lui era ascunsă în umbra pinului şi trecu o clipă pînă cînd să dea uşor din cap.

– Zicea că a fost luat ostatec, iar după doi ani el şi alţi şapte au fost omorîţi într-o execuţie în masă.

Lui Kate i se tăie respiraţia. De ce mai simţea şi acum ca un cuţit cînd auzea acestea spuse cu glas tare? Ar fi trebuit să se fi obişnuit cu adevărul pînă acum. David murise, Kate ştia bine şi totuşi ceva în interiorul ei...

– Aşadar, în vis el îţi spunea că se hotărîse să nu mai plece la Gamarra.

Ea clipi, amintindu-şi deodată unde se află.

– Da... da, aşa se petrece întotdeauna. Îmi spune că nu este atît de importantă conferinţa şi că va rămîne acasă cu Ben şi cu mine. Şi după aceea...

Se opri brusc şi-şi drese glasul. Nu găsea de cuviinţă să-i spună ce urma, partea în care David începea să facă dragoste cu ea şi cît de bine se simţea întotdeauna, atît de iubită, în minunatele lui braţe.

– Dar visul acesta a fost deosebit, continuă ea rar. El era altfel. Se uita la mine ca şi cum... nu ştiu, ca şi cum nu mă mai iubea foarte mult. Asta nu s-a mai întîmplat niciodată mai înainte.

Îl simţea cum o privea din umbră. După o clipă, el îi spuse:

– Poate că în vis îţi vorbea conştiinţa încărcată de vinovăţie.

Cuvintele rostite cu glas răguşit o făcu să-şi lase, surprinsă, capul pe spate.

– Pentru ce, Doamne iartă-mă, m-aş simţi vinovată? Îmi iubesc soţul. El ştia că-l iubesc. Cu toată incertitudinea în care este învăluită moartea lui, cu toate cuvintele care au rămas nespuse, acesta este singurul lucru pe care sînt absolut sigură că-l

ştia. În clipa morţii lui, David ştia că îl iubesc.

– Poate, spuse el cu şoapta lui răguşită. Poate că... în clipa aceea ştia.

Fusese ceva ciudat în modul în care pronunţase el acele cuvinte şi un magnetism straniu plutea între ei, dar înainte de a putea comenta sau să pună vreo întrebare, el păşi din umbră şi expresia feţei lui era neschimbată.

– În lumina lunii pari mai delicată, spuse el. Mai delicată şi mai vulnerabilă.

Ea schiţă un zîmbet crispat.

– Şi asta ţi-ar face plăcere.

– Pentru ce spui asta?

Ea ridică uşor din umeri.

– Îmi face impresia că-ţi face plăcere să mă zdruncini, că-ţi place să mă pui în încurcătură.

– Nu numai frumoasă, dar şi receptivă, spuse el cu un rîs uşor.

– Bine, dacă tot te mai îndoieşti, te asigur că sînt o fiinţă umană. Ea continuă să meargă, simţind iarba rece prin papucii subţiri. Cît se poate de umană, de fapt. Nimeni nu mi-a dat o baghetă fermecată ca doar mişcînd din ea să se rezolve totul. Eu trebuie să lupt în fiecare clipă să rămîn puternică, ca să pot rezolva toate problemele.

Aruncă jos frunza frămîntată în mînă şi se întoarse ca să-l înfrunte.

– Şi sînt mîndră de ceea ce am realizat în ultimii patru ani. Şi sînt mulţumită mai ales că am făcut-o absolut singură, fără să am pe nimeni lîngă mine să mă prindă în caz că aş cădea. Dar uneori...

Îşi duse o mînă la gît, simţindu-se dintr-o dată singură şi lipsită de apărare.

– Uneori mă simt obosită. Mă simt înspăimîntată, spuse ea cu glas moale, scăzut. Iar cînd se întîmplă aceasta, aş da orice să am pe cineva care să mă ajute să-mi duc povara.

Îl privi zîmbind.

– Nu se întîmplă prea des şi, din fericire, nu mă ţine mult. Dorm bine o noapte, iar a doua zi de dimineaţă sînt gata să o iau iar de la capăt.

– Superfemeie.

Sarcasmul nedisimulat din glasul lui o făcu să-i replice cu exasperare:

– Nu ştiu pentru ce vorbesc cu tine. Nu pierzi nici o ocazie să mă provoci. Iar eu am încredere în tine. Clătină din cap. Nu are nici un sens. Ar trebui să fiu mai distantă decît dumneata.

– Găseşti că sînt distant?

– Categoric. Distant şi speriat, aproape că... Se opri şi încruntă din sprîncene, examinîndu-i trăsăturile la lumina lunii. Uite, din nou. Privirea asta încîntată, satisfăcută. Arăţi exact la fel ca mai

devreme, în bucătărie, cînd m-ai făcut să-mi ies din fire. Îţi face plăcere să faci asta, nu-i aşa? Iar acum ai o satisfacţie şi mai mare, pentru că găsesc că mă sperii puţin.

Ajunseseră la bătrînul stejar. El se rezemă de copac, îndoind puţin un genunchi în aşa fel încît talpa să se odihnească pe trunchi.

– Dacă ai fi speriată că ţi-ai închipui că am ascuns sub pat un topor ascuţit, m-ar bucura, spuse el. Dar nu este cazul, nu-i aşa? Te sperie felul în care reuşesc să trec prin zidul cu care te-ai înconjurat. Şi buzele lui schiţară un zîmbet larg. Nu-ţi place asta. Nu-ţi place deloc. Ce ţi-ai zis... Ben, Veda şi Ralph sînt singurii pe care-i laşi înăuntru. Oricine altcineva, trebuie să rămînă afară. Mai ales bărbaţii cu care ai de-a face.

Kate nici măcar nu încercă să se apere împotriva acuzaţiei lui. Fiecare cuvînt al lui era adevărat.

– Şi consideri asta o provocare, îi răspunse ea în schimb. Dacă vezi un zid, orice zid, trebuie să-l dărîmi, pentru că ăsta este cel mai bărbătesc lucru pe care-l poţi face.

– Nu orice zid, negă el. Acest zid mă interesează pe mine în special.

– De ce?

După întrebarea ei urmă o lungă pauză. El stătea în picioare, uitîndu-se la ea prin întuneric,

privirea lui aţintită asupra ei făcînd-o să fie conştientă de cît de subţire era rochia ei de mătase şi pelerina pe care o purta pe deasupra.

– Poate că-mi place cum îţi tremură buza de jos cînd te enervez. El se desprinse de lîngă copac şi se apropie cu un pas de ea. Sau poate că este un imbold instinctiv din pur umânitarism.

– Vrei să sugerezi că faci un lucru bun?

Vorbeau în doi peri, jucînd un joc din care, deşi nu-l înţelegea, nu putea să se retragă. Exact ca în vis. Era ţinută de o nevoie interioară.

– Şi nu fac? întrebă el. Încercînd să încălzesc o biată creatură îngheţată, ca să fac să-i curgă din nou sîngele prin vene, nu este o treabă bună?

Ocolindu-l cu grijă, trecu în locul lui să se rezeme de copac.

– O biată creatură îngheţată, repetă ea. Nu este prea flatant şi mai este şi total greşit pe lîngă asta. Eu nu sînt...

– Ba da, eşti, i-o tăie el. Ai pierdut sensul vieţii, Káte. Pe undeva, de-a lungul drumului, ai încetat să mai evoluezi. Ba chiar mai rău. Ai început să dai înapoi. Ai uitat tot ce ştiai despre viaţă şi dragoste.

Deşi nu-l văzuse mişcîndu-se, el se apropiase mai mult. Treptat, micşorase distanţa dintre ei. Mintea îi spunea să pună capăt jocului. Să pa-

reze. Să se retragă şi să-şi pregătească apărarea. Dar trebuia totodată să se abţină să-şi dea cu părerea. Situaţia o depăşea. Trebuia să rămînă. Trebuia să vadă ce se întîmpla.

– Ceea ce-i cel mai ciudat, continuă el cu glas scăzut, este că-mi este tare uşor să obţin o reacţie din partea ta. De ce, Kate? Sînt eu singurul care ştie pe ce buton să apese? Sînt eu singurul care are curiozitatea să afle ce se întîmplă cînd sîngele va începe să se înfierbînte, făcînd acest trup frumos să simtă din nou?

Stînjenită, ea dădu scurt din cap.

– Asta nu duce nicăieri, murmură ea. Scuză-mă, dar trebuie să mă întorc acum.

Era o slabă încercare de intimidare şi el îşi dădu seama de asta. Ca şi cum n-ar fi vorbit, o ţintui cu privirea, apropiindu-se tot mai mult de ea, destul de aproape cît să-i simtă căldura trupului, destul de aproape încît ea să-i poată simţi respiraţia pe faţa ei.

– E o nebunie să-ţi închipui că te poţi ascunde de propriile nevoi, nu-i aşa? şopti el. Apetitul sexual nu este ceva de care să te ruşinezi. E ca şi cum te-ai simţi vinovată că-ţi este foame cînd nu ai ce mînca sau că-ţi este sete cînd ai stat prea mult timp fără apă.

Privirea lui se lăsă de pe chip pe trupul ei şi

înapoi, ca şi cum ar fi căutat nişte dovezi ale modificărilor produse de cuvintele lui asupra ei. Evident că găsi ceea ce căuta. Şoapta acelui rîs răguşit se împrăştie peste chipul ei şi după o clipă îşi aşeză mîinile pe copac de o parte şi de cealaltă a capului ei.

– A fost o lungă perioadă de uscăciune, nu-i aşa, Kate?

Spaţiul dintre trupurile lor era acum insesizabil, iar cînd el se întoarse puţin, îi atinse sînii cu pieptul lui într-o mîngîiere uşoară, care făcu să se înfioare trupul ei sensibilizat.

– Cine eşti tu? Glasul ei era răguşit din cauza şocului. A şocului şi a unui sentiment pe care nu voia să-l exploreze deocamdată. Sau poate niciodată.

Cînd ea îşi trase capul înapoi, clipind, energia electrizantă, încărcată de erotism, păli pentru o clipă.

– Ştii cine sînt, spuse el.

Ea clătină din cap o dată, apoi încă o dată, cu mai multă forţă.

– Nu. Se opri şi-şi drese glasul ca să-l facă să fie mai ferm. Nu, nu ştiu. O clipă am crezut că am putea deveni buni prieteni, ca după aceea, să faci aşa ceva, ceva care să mă tulbure, fără discuţie. De fiecare dată cînd petrecem mai mult de cîteva

secunde împreună, faci un fel de test cu mine. Fie că mă ataci cu acele vibraţii încărcate de erotism, excitîndu-mă, fie te exprimi grosolan, cu intenţia clară de a mă scoate din sărite. Ca şi cum aş fi un aluat de pîine pe care-l încerci din cînd în cînd, ca să vezi dacă a crescut. Şi nu mi-ai spus încă pentru ce. Dacă te-ai purta în acelaşi fel şi cu Veda, aş zice că aşa îţi este firea, dar nu te porţi decît cu mine aşa.

– Doar cu tine, se mişcă el din nou, frecîndu-se cu pieptul de sînii ei, asigurîndu-se că ea simţea aspra mîngîiere pe vîrfurile sfîrcurilor excitate.

Kate închise ochii şi încercă să se retragă, ca şi cum ar fi vrut să oblige copacul să o absoarbă.

– Ce crezi că reuşeşti cu asta? întrebă ea iritată.

– Nu ştiu exact ce fac şi nu trebuie să te sperii, şopti el. Dărîm doar puţin din zidul acela.

– Nu... nu, să nu faci asta, gîfîi ea.

– Nu eşti obligată să rămîi, îi spuse el. Poţi pleca oricînd vrei. Nu te ating nici măcar cu un deget.

Avea dreptate. Ca şi în vis, ea ştia că se poate retrage dacă vrea. Şi tot ca în vis ştia că va rămîne.

Trăsăturile lui jubilau de o satisfacţie sălbatică şi-şi aplecă în aşa fel capul, încît ea îi simţi res-

piraţia caldă pe ureche.

– Eşti aproape de compătimit să dormi singură, frămîntată de vise erotice.

Îndoindu-şi genunchiul, îşi strecură încet piciorul stîng între pulpele ei, forţînd-o delicat să primească intruziunea senzuală.

– Să nu faci greşeala să-ţi închipui că visele acelea seamănă cu ceea ce se petrece în realitate. Vrei să-ţi spun cum se petrec lucrurile în realitate?

Cînd ea scutură puternic din cap, el îi răspunse cu un rîs uşor.

– Nu? Păcat, dar am să-ţi spun totuşi. În viaţa reală, cînd eşti în braţele unui bărbat nu ai o singură senzaţie. Simţi peste tot fierbinţeala. Densitatea trupului. Netezimea lui, umezeala...

– Nu...

Protestul i se stinse în gît. Era prea mult, depăşea ceea ce simţise în visul ei. Atingerea tulburătoare, mîngîierea piciorului lui musculos dintre pulpele ei, a docului pe mătase. Ţesătura aspră a cămăşii lui frecîndu-se iar şi iar de sînii ei. Căldura respiraţiei lui de pe ureche. Totul era o explozie de erotism şi totul era real.

Deşi efortul era dureros, ea îşi stăpîni trupul. Dacă ar înceta să o mai excite, şi-ar putea strînge toate forţele, ar putea să găsească o cale să lupte

împotriva senzaţiilor pe care le simţea. Dar el nu înceta.

– Cînd te sărută pe gît şi pe piept, şi pe abdomen, îţi poţi afunda degetele în ceva real. Nu trebuie să zaci acolo. Te poţi mişca, te poţi oferi, Kate. Şi în cele din urmă, cînd ajungi la acele minunate spasme de plăcere ele nu se pierd în gol, ci pe o gură umedă sau pe degetele încleştate, sau pe fierbin...

– *Nu...*

El nu luă în seamă negarea răguşită. Mişcîndu-şi pieptul, lăsă ca nasturii tari şi reci ai cămăşii să se frece puternic de sfîrcurile ei. Piciorul lui continua să se mişte între pulpele ei, în sus şi în jos, la nesfîrşit.

Era depăşită de simţuri. Dacă nu făcea ceva, dacă nu-l făcea să se oprească, se va pierde într-o izbucnire violentă de senzaţii. Trebuia să se dea la o parte. Trebuia să-şi forţeze trupul narcotizat să...

– În acel moment dai tot ce este în tine, Kate, rosti el tărăgănat într-un uşor scrîşnet răguşit. Şi rămîi liniştită. Este cel mai bun tratament împotriva insomniei, care s-a inventat vreodată.

Prin senzaţia de plăcere, Kate îşi dădu seama cum partea inferioară a trupului ei începuse să se împingă înainte ca să întîmpine fiecare alunecare

a piciorului lui iar şi iar, luptîndu-se să simtă din ce în ce mai mult.

Cu un strigăt imperceptibil de protest ea îşi propti mîinile în pieptul lui şi-l împinse la o parte.

Nu trebuise să depună nici un pic de efort. Doar un brînci uşor şi fu liberă.

În graba de a se îndepărta de el, călcă stîngaci într-o parte şi se poticni. Cînd, în mod automat, el întinse mîna să o ajute, ea se dădu la o parte neluînd în seamă mîna lui. Nu putea să-l lase să o atingă. Dacă o mai atingea o dată era pierdută. N-ar mai fi putut să-l părăsească. Nici n-ar fi avut puterea să plece de lîngă el.

Restabilindu-şi echilibrul, Kate se îndreptă repede spre uşa din spate, spre siguranţa pe care o oferea casa.

David se uită la uşa închisă în urma ei, încleştînd pumnii, cu respiraţia accelerată şi zgomotoasă.

După cîteva momente de tensiune puternică se întoarse şi se rezemă din nou de copac. Doar cînd îşi şterse faţa cu o mînă, îşi dădu seama că vîrfurile degetelor îi sîngerau datorită scormonelii

în copac. Trebuise să-şi încordeze toată voinţa ca să le ţină departe de ea, rîcîind trunchiul aspru.

Respirînd adînc, căută să-şi recapete calmul. Îşi aminti de tehnicile de supravieţuire pe care le folosea cu duşmanii lui şi-şi forţă pulsul să-şi recapete ritmul normal, iar muşchii să se relaxeze.

Ce dracu' îşi închipuie el? Voise să o facă să fie tulburat. Voise chiar şi pentru o scurtă clipă, să aibă importanţă în viaţa ei.

Sfinte Dumnezeule, trebuia să fie nebun să încerce aşa ceva. Să-şi fi ieşit din minţi.

Era cuprins de nelinişte, dar o nelinişte diferită de aceea din atacurile lui de panică. Nu simţea nici un imbold să o ia la fugă şi să o ţină aşa întruna. Această nelinişte deosebită era produsă de dorinţa lui nestăpînită de a o urma în casă, de a se duce după ea în dormitor ca să termine ceea ce începuse aici sub lumina lunii.

Ajunsă în bucătărie, Kate se rezemă de uşă, cu genunchii tremurîndu-i, cu pieptul ridicîndu-se agitat şi cu respiraţia puternică, gîfîitoare.

Nici nu-i venea să creadă ceea ce se întîmplase. Tot sistemul ei de apărare, sistem pentru

care avusese nevoie de ani ca să-l poată stăpîni, dispăruse. Iar el nu se atinsese nici măcar cu un deget de ea.

Un rîs aproape isteric îi izbucni din gît. Nici într-un milion de ani nu şi-ar fi putut închipui că eră în stare de asemenea senzaţii. Citise despre aceste lucruri în cărţi şi văzuse în filme astfel de situaţii, dar nu era genul de senzaţii pe care le trăieşte o femeie obişnuită.

Cu David... Cînd făcea dragoste cu soţul ei, totul se petrecea cu delicateţe. Momentele erau pline de veselie şi dragoste. Cu David, actul sexual fusese întotdeauna amuzant.

– Acum nu fusese amuzant, şopti ea răguşit.

Fusese ca şi cum s-ar fi aflat într-o ambarcaţie în mijlocul furtunii. Un lucru de viaţă şi de moarte.

Şi probabil că tocmai asta o necăjea cel mai mult. Un bărbat supărător de atrăgător a tracasat-o sub lumina lunii, dar lui Kate i s-a părut *important.*

Capitolul 7

Întinzînd mîna, David înhăţă cordonul atîrnînd din tavan şi becul se aprinse aruncînd în jos un con galben de lumină, iluminînd zona imediat apropiată din jurul lui, restul camerei rămînînd cufundată în întuneric.

Subsolul era încăpător, întinzîndu-se pe toată lungimea şi lăţimea casei, şi harababura domnea pretutindeni. Cutii, unelte şi o bancă lungă, care înlocuia masa de lucru.

Stînd în cercul de lumină, el se răsuci împrejur şi citi etichetele de pe cutiile din imediata lui apropiere. Unele erau de-a dreptul misterioase: *Green K&K. FFQ. BBC/18 Mo.* Altele erau mai puţin crip-

tice: *Becuri de Crăciun pentru exterior, Albastru de China pentru bunica.*

Şi mai erau şi alte cutii însemnate pur şi simplu: *David.*

El deschise vreo cîteva dintre ele şi sortă conţinutul. Cărţi, îmbrăcăminte, echipament pentru pescuit. O colecţie de monede antice. Lucruri care-i aparţinuseră de mult, pe cînd mai era încă viu şi aceasta mai era casa lui.

Cînd fruntea îi fu inundată de picături reci de sudoare, David strînse din pumni, trăgînd puternic aer în piept, luptînd întruna împotriva panicii care-l năpădea, şi încercînd să se liniştească.

I se mai întîmpla să se trezească din vreun coşmar, petrecîndu-şi restul nopţii plimbîndu-se prin cameră, rezistînd somnului, în refuzul de a fi tîrît înapoi în ecourile întunecatre ale celor şase ani. Dar atacurile de anxietate nu mai apăreau atît de des ca înainte şi nu mai ţineau atît de mult.

Buzele lui schiţară un zîmbet vag, lipsit de bună dispoziţie. Ştia foarte bine pentru ce nu mai erau atît de puternice atacurile. Adevărul era că prezentul cîştigase teren în conştiinţa lui, eclipsînd trecutul. Din noaptea în care o aţîţase pe Kate să-şi părăsească siguranţa dormitorului steril, amintirea celor petrecute sub stejar le umbrea pe toate celelalte.

În noaptea aceea, după ce ea plecase de lîngă el, David hoinărise cîteva ore cu maşina prin jurul oraşului Dallas, fără nici o ţintă, neluînd în seamă luminile şi agitaţia de noapte, stăpînit de dorinţa persistentă. Nu se întorsese pînă cînd nu fusese sigur că putea rezişta imboldului de a intra în casă, suindu-se în dormitorul pe care-l împărţiseră pe vremuri amîndoi.

David mai dorea şi acum acest lucru, să o facă să-şi ia cîmpii şi să termine ceea ce începuse în noaptea aceea.

Îşi amintea întruna clipele petrecute în curtea din spate. Înfăţişarea ei cînd briza îi adia prin părul blond. Cum se mula pe şoldurile şi pe pulpele ei straiele acelea subţiri din mătase albă, insubstanţiale ca un gînd care trece, conturîndu-i şi mărindu-i pieptul.

Acum, cînd amintirea făcu să simtă o încordare în vintre, se răsuci şi-şi trecu degetele prin păr.

Este ridicol, îşi zise, îndreptîndu-se către banca de lucru. Trecuse prea mult timp de cînd nu avusese de-a face cu asemenea lucruri. Aşa că-l înfierbîntase o femeie frumoasă. Ce scofală. Era o reacţie absolut naturală. După şase ani de celibat, orice bărbat ar fi înnebunit, găsindu-se în apropierea unei femei cum era Kate.

Rîse scurt. După şase ani, Eleanor Roosevelt ar fi arătat al dracului de apetisantă.

Dacă mai avea cît de cît simţul realităţii, trebuia să se ducă chiar în noaptea asta şi să găsească o femeie disponibilă, o femeie care să nu-i creeze complicaţii, o femeie care să nu-l înnebunească. Se găseau sute de femei frumoase în afara casei ăsteia. Tot ce avea de făcut...

David îşi întrerupse brusc gîndul. Se prostea singur. Era clar că o dorea pe Kate. Nici o altă femeie, oricît de frumoasă sau de disponibilă ar fi fost ea. El o voia pe Kate.

Şi fiind conştient de asta, David îşi dădu seama că simţea dorinţa lui pentru Kate ca pe o trădare. Dorind-o pe ea ca şi cum ar fi tăgăduit sentimentele pe care le avea pentru Kathy.

Aiurea.

– Bună, Mac.

Întorcînd brusc capul, David îl văzu pe Ben păşind în cercul de lumină.

– Ce naiba faci aici?

– Mă gîndesc, răspunse David, descleştîndu-şi pumnii şi răsuflînd uşurat. Mă gîndeam pur şi simplu. Dar pe tine ce te aduce pe aici?

– Mă ascund. Pur şi simplu mă ascund. Culegînd o şurubelniţă de pe bancă, puştiul o examină o vreme.

– Ce părere ai avea dacă aş zice că asta este o *Ţestoasă Mutant, Sabia Temută a Mlaştinei?* Şi şfichiui aerul cu şurubelniţa. În felul acesta i-am putea distruge pe tipii răi, transformîndu-i în praf şi pulbere.

– De cine te mai ascunzi de data asta?

Puştiul făcu o grimasă.

– De el, îi explică el, îndreptînd şurubelniţa spre tavan.

David se uită în sus, apoi înapoi către fiul lui.

– De Dumnezeu? Probabil că nu ţi-e bine.

Ben rîse, şi cînd rîdea, Ben o făcea cu toată fiinţa lui. Aşa că rîse şi David cu el. Îi plăcea să se uite la fiul lui, îi plăcea văzînd cum i se înveseleau ochii lui mici, căprui, străluminaţi de o lumină jucăuşă.

– Nu de Dumnezeu, prostule, se afundă el în întuneric, strecurîndu-se cu paşi siguri prin labirintul de cutii. De Gardner Irwyn Bennett, îi aruncă el în timp ce se suia pe un cufăr vechi. De cîte ori aduce flori, de fiecare dată face aceeaşi glumă, spunînd că sînt din grădina Gardner. Crezi că uită că a mai făcut gluma asta o dată? N-a fost amuzantă nici la început. Dar mami rîde întotdeauna. Aplecîndu-se, Ben întinse mîna sub o măsuţă. Deşi, nu este chiar un rîs. Mai degrabă o izbucnire, ca atunci cînd citeşti ceva într-o carte. Ha, ha, ha,

cam aşa.

– Eşti un băiat deştept, nu-i aşa?

– Ţi-am spus că m-au testat...

– Da, ştiu. Şi au găsit că ai un creier bun.

Încruntîndu-se, David întinse mîna să se frece pe obraz. De ce dracu' îşi alege ea bărbaţi de care trebuie ca fiul ei să se ascundă? Ori nu-şi dă seama ce simte Ben, ori nu-i pasă.

Dar îi pasă. Nici nu încape îndoială în privinţa asta. David văzuse felul în care se purta cu Ben. Văzuse în nenumărate rînduri că era o mamă bună.

Era oarbă în privinţa bărbaţilor cu care avea de-a face?

Cînd Ben se întoarse în cercul de lumină, ţinea în mînă o pungă pe jumătate plină cu acadele.

– Au rămas de la sărbătoarea tuturor sfinţilor, îi explică el lui David.

– Dar asta a fost acum vreo şase luni.

– Acadelele nu se strică. Am mai mîncat pînă acum din cele bune. Acum au rămas doar cele verzi şi roşii. El ridică punga. Vrei?

Cînd David ezită, Ben sări pe bancă şi începu să se legene încoace şi încolo.

– Uită-te dacă mi-e limba verde, spuse el, scoţînd limba.

– Este dezgustătoare.

Copilul rînji.

– Mary Katherine Prescott mi-a dat nişte bomboane care-ţi înnegresc dinţii şi limba, dar mama nu mă lasă să mănînc aşa ceva.

– Ăsta-i un lucru înţelept.

Se aşeză pe bancă lîngă fiul său şi zăbovi o clipă studiindu-i feţişoara.

– Îţi aduci aminte de ziua cînd ai venit la mine în casă şi mi-ai spus că nici unul dintre prietenii mamei tale n-ar fi un tată bun pentru tine? Atunci te ascundeai de Julian. Acum iar te ascunzi. Vrei să-mi spui şi mie ce ai împotriva lui Gardner Irwyn Bennett?

Ben ridică din umăr, concentrîndu-şi toată atenţia asupra acadelei.

– Nu mă poate suferi în preajma lui.

– Ce te face să crezi asta?

El ridică din nou din umăr.

– Pen'că mi-a zis.

El se uită către David.

– Prima dată cînd a venit aici, chiar înainte de Crăciun, şi mi-a adus un cadou. Era o porcărie, dar, oricum, i-am spus că-mi place pen'că mami era acolo şi ea îmi zice întotdeauna să fiu drăguţ. Spunînd că sînt un băiat grozav, mi-a zis *Benjy,* ca şi cum n-ar fi ştiut că este un nume de cîine.

El vorbea precipitat, legănîndu-şi picioarele în ritmul vorbelor.

– Apoi mama s-a dus să vorbească, la bucătărie, cu Veda şi fruntea lui Gardner s-a încreţit ca în desenele animate cu pescăruşi şi mi-a spus să nu mai lovesc mobila cu picioarele şi să nu ating faţa de masă, pen'că mîinile mele sînt murdare şi, Iisuse, nu pot sta locului. Eu i-am spus că nu trebuie să pronunţe numele lui Iisus în derîdere, mai ales de Crăciun, pen'că asta-i ziua Lui de naştere. Şi atunci mi-a spus să nu mai vorbesc cu el, pen'că pe el îl enervează copiii.

Ben se opri, răsuflînd adînc.

– Aşa că am dedus că i-ar plăcea şi lui şi mie să nu fiu acolo. Şi d'aia am venit aicea jos. Înţelegi?

David se încruntă. Ben nu părea chiar traumatizat. El privea totul ca pe ceva normal. Dar lui David nu-i plăcea. Nu-i plăcea deloc.

– De ce nu i-ai spus mamei tale ce simţi faţă de el?

– Ei, pen'că ar fi necăjit-o, îi explică răbdător Ben. Ei îi place de el şi mie îmi place de ea, iar ei i-ar plăcea ca noi doi să ne înţelegem. Dar mie nu-mi place de el şi nici lui de mine. Şi nu-mi place cum se poartă, de parcă asta ar fi casa lui, atingîndu-se de lucruri care nu-i aparţin. Aş vrea să-i spun să ia mîna de pe ele, dar nu pot, Iisuse, pen'că...

– Pe ce lucruri pune mîna? îl întrerupse David.

– Pe toate lucrurile. Chiar pe toate: la fotografiile tatălui meu şi se uită la ele. Se învîrteşte prin salon, mişcînd lucrurile de pe rafturi şi de pe mese, ca şi cum s-ar uita dacă este praful şters...

Ben îşi îndreptă bustul şi scoase un oftat.

– Gardner mă enervează.

– Cred că mă enervează şi pe mine, mîrîi David printre dinţi.

David stătu timp îndelungat privind fix peretele. Apoi, ridicîndu-se brusc în picioare, se uită către fiul lui:

– Vrei să-ţi arăt un secret?

Ben sări de pe bancă, părînd surprins.

– Sigur.

Luînd o scară pliantă, îi spuse puştiului să-şi ia *Super Sabia Mlaştinilor* şi se îndreptară amîndoi spre partea opusă a camerei, care era cufundată în umbră.

Cinci minute mai tîrziu, David stătea în vîrful scării cu Ben care se afla cu două trepte mai jos. Pe perete, foarte aproape de tavan, era un mic orificiu acoperit cu o clapă de metal.

Cu ani în urmă, cînd David descoperise calităţile acestui orificiu, nu-i destăinuise lui Kathy. Data următoare cînd coborîse în beci, el o strigase pe nume cu glas fantomatic, speriind-o de

moarte. Deşi ştia că David era cel care făcuse aceasta, nu aflase niciodată cum o făcuse.

Punînd un deget la buze ca să-l prevină pe Ben, David dădu, cu grijă, la o parte căpăcelul de metal. Imediat glasurile răsunară clar prin cameră, ca şi cum ar fi vorbit într-un microfon.

– ...Ştiu că nu-ţi place să auzi asta, Kate, dar copilul are nevoie de o influenţă masculină de nădejde în viaţa lui.

David înţepeni, dîndu-şi seama de tonul autoritar al bărbatului. Bineînţeles că lui Kate nu îi păsa de el. Cînd îi răspunse, în glasul ei se simţea atitudinea înţepată:

– Copilul este fericit, sănătos şi echilibrat. Pentru ce mi-aş bate capul cu aşa ceva?

– Fără îndoială că este un băiat grozav. Dar nu ai de unde să ştii ce probleme se pot ivi în viitor. Peste cîţiva ani va fi un adolescent şi asta este o perioadă dificilă, chiar şi pentru copiii care au ambii părinţi. Trebuie să te pregăteşti pentru asta. Gîndeşte-te, Kate, ăsta-i cel mai bun lucru pe care-l poţi face. Copilul are nevoie de un tată.

– Pentru ce-mi spun toţi asta?

– Ştii vorba din bătrîni: Dacă trei oameni îţi spun că eşti beat, du-te şi te culcă.

– Nu ştiu... nu ştiu, mormăi ea, părînd tracasată, exasperată.

După o clipă, cînd o auzi cerîndu-şi scuze de la oaspetele ei, spunîndu-i că trebuia să dea un telefon de afaceri, David îi făcu semn lui Ben să coboare de pe scară.

– De aici, ei nu ne pot auzi, îi explică el lui Ben cînd ajunseră în celălalt colţ al camerei.

– Nemaipomenit, spuse Ben cu ochii dilataţi de surpriză. De unde ai ştiut de gaura aia?

– Multe case au aşa ceva. Dar ăsta este secretul nostru, e bine? David se opri, cercetînd o vreme chipul fiului său. Ai dreptate în legătură cu Bennett. E un tip tîmpit.

Ben dădu din cap, aplecîndu-se să se scarpine pe genunchi. După o clipă, fără să ridice ochii, spuse:

– Un băiat pe care-l cunosc, Jonathan Phillip Vintner, care stătea peste drum. Nu chiar vizavi. Cu două case mai jos, şi făcu semn cu degetul peste umăr undeva spre sud, pe acolo peste drum. S-a mutat acum la El Paso, aşa că nu mai locuieşte aici.

David aşteptă. Era ceva în glasul copilului, ceva care-i părea lui David, că această poveste nu era o conversaţie obişnuită.

– Odată, continuă Ben, cînd ne jucam de-a pierduţi în deşert, Jonathan mi-a spus că R.J. îl bătea uneori. R.J. era tatăl lui vitreg. Dar nu-l lo-

vea cu palma. Jonathan zicea că R.J. îl lovea cu pumnii.

El încetă să-şi mai scarpine genunchiul şi continuă cu cotul, fiind cu privirea plecată în jos.

– Jonathan îi spusese mamei lui şi aceasta se înfuriase şi-i spusese că minte şi că o să-l trimită la bunicul lui în N'Airlins, Louisiana, iar lui Jonathan îi părea bine că bunicul lui măcar nu-l va mai bate. Dar îl durea că mama lui credea că minte.

– Foarte rău, spuse încetişor David.

Ben dădu din cap.

– Uneori mă gîndesc la Jonathan. Uneori... Ştii, el nu s-a dus la N'Arlins la bunicul lui. L-au luat cu ei la El Paso.

– Şi te întrebi dacă-l mai bate R.J.?

Cînd Ben încuviinţă din cap, David se aşeză şi-l luă pe fiul lui în poală. O clipă se temu ca nu cumva Ben să considere că a sta în braţele lui ar fi o comportare de bebeluş, dar copilul nu protestase. El se aciuise, strîngîndu-se mai aproape pînă cînd umărul lui se atinsese de pieptul lui David.

Înghiţindu-şi nodul din gît, David suspină uşor.

– Asemenea lucruri se întîmplă uneori, Ben. Eu aş vrea să nu se întîmple, dar se întîmplă.

Uitîndu-se către copil, văzu cum acesta îl iscodea cu privirea.

– Dar ţie nu ţi se va întîmpla aşa ceva, spuse el, încet dar hotărît. Înţelegi? Este prea multă lume care veghează asupra ta. Mama ta, Veda, Ralph. Şi eu. Noi nu vom permite să ţi se întîmple aşa ceva.

Ridicînd mîna, dădu la o parte părul de pe fruntea mică.

– Cred că n-o să te mai sperie mult timp Bennett. Faptul că vine în vizită la mama ta şi că îi aduce flori, nu înseamnă că se va căsători cu el. Mama ta este o doamnă foarte inteligentă. Ea nu o să se încurce cu un înşelător ca ăsta.

Ben întoarse capul într-o parte, dar nu înainte ca David să observe neliniştea din ochii lui.

– Şi dacă se va lăsa înşelată? şopti Ben. Dacă o s-o prostească? Chiar dacă nu m-ar bate, el nu poate să fie tatăl meu, Mac. *Nu poate.*

– Destul, spuse David cu glas ferm. N-o să se întîmple asta.

Scărpinîndu-şi nasul, Ben mormăi:

– S-ar putea.

– *Nu se va întîmpla.*

– S-ar putea.

– Nu se va întîmpla. Pentru că nu am să permit eu asta. N-am să permit... Ţi-ar plăcea ca vreunul dintre prietenii mamei tale să-ţi fie tată? întrebă brusc David.

Ben scutură încet din cap.

– Junior este drăguţ, iar Julian mă face uneori să rîd, dar ei nu sînt *taţi*. Înţelegi? Sînt doar nişte bărbaţi.

David înţelegea ce voia să spună Ben. Nici unul dintre ei nu era în mod sincer interesat de băiat. Se purtau drăguţ faţă de el doar ca să se apropie de Kate.

– Deci despre cîţi bărbaţi vorbim noi? întrebă David.

– Junior şi Julian, ridică el în sus cîte un deget pentru fiecare dintre ei şi domnul Allbright şi Gardner Irwyn Bennett. Russel s-a căsătorit cu doamna aceea înaltă, cu bărbia ascuţită, şi ei nu-i place de mami, aşa că el nu mai vine pe aici.

– Dar Douglas? întrebă David, amintindu-şi de convorbirea telefonică a lui Kate din ziua cînd îl angajase pe el.

– A, da, uitasem. Douglas are două case. Una în Dallas şi alta în altă parte. Cred că este printr-unul dintre statele Maiestăţii Sale, aşa că nu prea stă pe aici.

– Bine, zîmbi David, asta fac în total cinci prăjituri. Dacă nu vrei să-i mai vezi învîrtindu-se pe aici, trebuie să-i lichidăm.

– Adică să-i împuşcăm? Ben sări în picioare, cu ochi rotunzi de surpriză, care păreau suspicios

de veseli la acest gînd. Stai, am o idee. Ce-ai zice dacă i-am îngropa chiar aici sub podea? Probabil că nu i-ar mai găsi nimeni niciodată.

David rîse şi scutură din cap.

– Monstruleţ însetat de sînge, ce eşti? Nu mă gîndesc la ceva atît de rău. Trebuie să-i convingem noi amîndoi că a sta în jurul mamei tale nu este exact ceea ce-şi doresc ei.

Îl dădu jos de pe genunchi în aşa fel, încît el şi fiul lui să se privească ochi în ochi. Ce zici? Facem tîrgul?

După ce-şi şterse mîinile de pantaloni, Ben îi întinse mîna lui David.

– S-a făcut, spuse el cu convingere.

David scutură mînuţa murdară şi rîse încîntat.

– E-n regulă, atunci s-a făcut. Astăzi o să ne descotorosim de *Urmăritorul Numărul Unu.* Făcu o pauză. Zici că lui Gardner Irwyn Bennett nu-i plac copiii?

Ben încuviinţă din cap.

– Îl enervează.

David îşi strîmbă buzele într-un zîmbet maliţios. Excelent.

După zece minute, cînd Ben părăsi subsolul, cu o acadea purpurie în gură, micii lui ochi căprui străluceau de hotărîre.

Traversînd camera, David se aşeză pe scară şi

aşteptă. Curînd auzi tîrşîitul pantofilor fiului lui pe podeaua din salon.

– Unde-i mami?

– Trebuie să dea nişte telefoane de afaceri, se auzi vocea distrată a lui Bennett, în mod evident cu gîndurile aiurea. După o clipă, tonul lui se schimbă totuşi.

– Nu vrei să stai liniştit? De ce tot ţopăi? Afară se ţopăie. Cînd eşti în casă, nu poţi să ţopăi.

– Ba pot. E foarte simplu. Ia uită-te.

– N-am zis asta... Nu te *potoleşti?*

– Bine, dar muşchii mei tresar cînd stau liniştit, îl preveni Ben. Dacă vrei, pot să stau lîngă tine şi să discutăm. Vrei să stăm de vorbă, Gardner?

– În fond, de ce nu.

În clipa de linişte care urmă, David şi-l închipui pe Ben stînd pe canapea lîngă nebănuitoarea lui victimă.

– Îţi place de mine, nu-i aşa, Benjy? Bennett era mai calm acum, vocea lui era caldă şi prietenoasă.

– Sigur că-mi place. Îmi placi foarte mult.

– Mi-ar face plăcere dacă i-ai spune asta mamei tale şi poate... De ce nu-i spui că ai vrea să se căsătorească din nou? Ţi-ar plăcea asta, nu-i aşa, Benjy? Să fie tot timpul un bărbat în casă, cineva care ar putea să te înveţe cum să te porţi...

şi să facă diferite activităţi cu tine.

– Ce fel de activităţi?

– Nu ştiu. Liniştea lui se topise puţin. Tot ce fac copiii de vîrsta ta.

– Adică să joci jocuri prosteşti cu mine? Da, îmi plac jocurile. Ai să te căsătoreşti cu mami, Gardner?

– Şi mie îmi plac. Şi mi-ar plăcea să fiu tatăl tău, Benjy.

– Fii liniştit. Dar n-am să vorbesc cu ea despre căsătorie. Ştii, am vorbit deja despre asta cu ea, mi-a promis cu mîna pe inimă, că de îndată ce se va căsători, o să mai facă încă vreo cîţiva copii. Asta pentru că ea a fost singurul copil la părinţi şi nu i-a plăcut deloc, aşa că vrea ca eu să am mai mulţi fraţi şi surori ca să nu mă simt singur. Am stabilit că cinci ar fi destul. Ţi-ar plăcea...

– Ce tot vorbeşti acolo?

– Vorbeam despre copii. El făcu o pauză. Dar poate că ar fi mai bine să te căsătoreşti mai repede, Gardner. Ca să aveţi timp să faceţi cinci copii înainte ca ea să îmbătrînească. Doar dacă nu va avea gemeni. Prietenul meu Casey Riggs, mama lui a...

– Kate nu mi-a spus niciodată nimic despre asta... Ce s-a întîmplat cu acadeaua ta? Glasul lui Bennett era scăzut şi speriat. Benjy, nu aveai o

acadea cînd ai intrat aici? Ce s-a întîmplat cu ea. Prudenţa lui se transformă în panică. *Unde este?*

– Poate că mi-a căzut. Cele roşii nu sînt culoarea mea preferată. Mie îmi plac mai mult cele galbene, dar... A, uite-o.

– Unde?

– Chiar aici pe spatele mînecii tale. Stai liniştit. Nu pot să o iau, dacă te tot fîţîi. Au rămas vreo cîteva urme, dar nu-i nimic. Acadeaua se spală.

– Ah, pui de... răutăcios. Asta-i haină de *caşmir*. La dracu', băiete, mi-ai uns toată mîneca de la haină cu porcăria aia roşie!

– Ar trebui să te înveţi cu asta, Gardner, spuse cu înţelepciune Ben. Cu şase copii, fiecare dintre ei te va mînji cu cîte ceva.

– Mi-aş tăia gîtul mai întîi, mîrîi el cu respiraţia tăiată. Spune-i mamei tale... spune-i că s-a întîmplat ceva şi nu am mai putut sta.

Ultimele cuvinte abia se auziră.

David se rezemă de zid şi rîse.

Unu a fost doborît, urmează ceilalţi patru.

Cînd intră în salon, Kate încruntă din sprîncene, uitîndu-se împrejur.

– Unde este Gardner? îl întrebă ea pe Ben.

– A plecat. A spus că probabil am să-ţi spun că s-a întîmplat ceva. Îmi place rochia asta. Parcă ar fi o rochie pentru o petrecere.

– Asta-i tot ce a spus, că s-a întîmplat ceva? Eu eram la telefon, aşa că ar fi putut... Se aşeză pe canapea şi scoase un oftat. Spune-mi exact ce s-a întîmplat, Ben.

Fiul ei lăsă capul într-o parte şi aruncă o privire pe furiş, o atitudine pe care o lua întotdeauna cînd trebuia să se gîndească profund.

– Am stat de vorbă... ăăă, să vedem, i-am spus despre Casey că are două surori gemene şi apoi... apoi... ei bine, atunci Gardner s-a simţit stingherit, a roşit oprindu-i-se respiraţia. Ben ridică capul, făcu ochii mari şi ridică din umeri. Atunci mi-a spus că trebuie să plece.

Kate clătină din cap, schiţînd un zîmbet crispat. Gardner era un prieten bun, dar uneori era o adevărată pacoste. Grija pentru aspectul lui exterior era aproape obsesivă. Ar fi fost îngrozit dacă ar fi observat că nu era totul perfect pe el.

– Crezi că Gardner s-a purtat nemanierat, nerămînînd să-ţi spună că i s-a murdărit haina? întrebă Ben, întrerupîndu-i gîndurile.

– Poate. Dînd din umeri, ea se ridică în picioare. Cred că mai bine mă duc să-i spun lui

Veda să amîne pe altă dată masa cu specialităţi.

Ben săltă într-un mic pas de dans.

– Daa! Şi o să mîncăm în bucătărie cu Veda şi cu Mac. Poţi să-ţi laşi pletele în jos, pen'că îţi strîngi părul la întîlnirile de afaceri, iar astă-seară ne distrăm doar.

– Voi face întocmai, fu ea de acord, rîzînd în timp ce ieşea din salon.

Era pe la jumătatea holului cînd uşa de la subsol se deschise şi apăru McKinsey Smith.

Kate simţi pe loc cum i se suie fierbinţeala în obraji. Spre neplăcerea ei, amintirea nopţii aceleia din curtea din spate era la fel de puternică, la fel de dureroasă ca întotdeauna.

– Stăpîna fantomă, spuse el cu şoapta lui răguşită. Începusem să cred că eşti doar o plăsmuire a imaginaţiei mele. Se opri ca să-i examineze o clipă chipul.

– Făcea impresia că ai dispărut cu desăvîrşire.

Ocolindu-i privirea, îşi umezi buzele.

– Am fost ocupată.

– Ai fost speriată, o corectă el.

– Nu fi ridicol. Începu să se îndrepte către el, apoi se opri brusc. Acum este timpul să terminăm. Sperasem că noaptea aceea, adică ceea ce s-a petrecut între noi în noaptea aceea, va fi dat uitării, spuse ea, tot fără să se uite la el. Dacă nu

vom aminti de cele întîmplate nici eu, nici tu, am putea uita că s-a întîmplat vreodată. Dar tu continui să-ţi aminteşti, nu-i aşa?

– Sigur că da.

– Aşa credeam şi eu, murmură ea şi se întoarse ca să-i înfrunte privirea. Bine, să dăm cărţile pe faţă. Ai început să mă hărţuieşti şi lucrurile au mers prea departe. Ridică din umeri cam descurajată. Probabil pentru că am răspuns atît de... atît de uşor.

– Ai reacţionat ca o rachetă.

Ochii ei se îngustară din cauza iritării.

– Doar sîntem adulţi, continuă ea, cu vocea ridicată. Şi înţelegem foarte bine amîndoi problemele sexuale ale oamenilor.

– Nu ştiu. Îşi lăsă capul într-o parte, amintindu-i pentru o clipă de Ben. Sexul este un subiect foarte complicat. Poate că ai vrea să fii ceva mai explicită. Din moment ce este atît de important pentru tine, n-ar trebui să laşi să se strecoare ambiguităţi.

– Eşti cel mai... Se întrerupse şi se strădui să se calmeze. Bine, am să fiu cinstită, pentru că sînt singură de mulţi ani...

El o întrerupse cu un uşor sunet dispreţuitor.

– Pentru că am vorbit de sinceritate, este o deosebire clară între sinceritate şi prostie. Expli-

caţia ta este prostească. Ar fi cinstit să spui că a trecut mult timp de cînd ţi-ai împrăştiat cenuşa, schiţă el un zîmbet atotştiutor. O atingere te-ar fi făcut să scaperi şi să cedezi.

Trase aer în piept şi se răsuci, întorcîndu-i spatele, blestemînd fierbinţeala care o trecea din nou.

Cînd auzi mişcare în spatele ei, Kate se încordă, ca după o clipă să simtă respiraţia lui pe ceafă.

– Simţi vibraţiile senzuale sălbatice, Kate? Tu ai zis aşa, îţi aminteşti? Mi-a plăcut cum arătai cînd simţeai asta.

O şoaptă, şi el era şi mai aproape, trupul lui îl atingea pe al ei pe la spate.

– Te-aş putea atinge chiar acum şi te-ai topi. Eşti gata să-ţi ieşi din piele, nu-i aşa, Katie? Aşa cum erai în noaptea aceea. Ştii ce cred eu? Cred că dacă îmi lăsam genunchiul, unde era, încă o clipă, ai fi cedat. El scoase un rîs răguşit. Cerule, îmi place asta. Îmi face plăcere să ştiu că te pot avea atît de uşor.

– *Ieşi... afară,* scrîşni ea printre dinţi.

După o clipă de tăcere, el o întrebă:

– Mă concediezi?

Zi da, îşi porunci ea în gînd. Hai, concediază-l, spune-i să-şi ia catrafusele şi să plece. Spune-i să se ducă unde-o vedea cu ochii, cît mai departe

de aici.

Încercă, într-adevăr, să scoată cuvintele din gură, dar ele se împotmoliră pe undeva prin gît şi singurul sunet care-i ieşi fu un suspin tremurător.

Numără în gînd pînă la zece, încercînd să-şi domolească tensiunea.

– Nu, spuse ea în cele din urmă. Nu te concediez. Cel puţin nu acum. Munceşti bine.

Făcu un pas înainte, ca să pună ceva distanţă între ei înainte de a se întoarce. Neavînd încă destul curaj ca să se uite la el, se uită în podea.

– Dar nu este numai munca pe care o faci. Ben... fiul meu vorbeşte cu tine. Îţi spune lucruri pe care un băiat nu i le poate spune unei mame. Şi schiţă un zîmbet dispreţuitor la adresa ei. La început am fost puţin geloasă pentru asta.

Ridicînd capul îi întîlni privirea.

– Îmi dau seama că nu era prevăzut ca să fii fratele mai mare al fiului meu, dar sînt destul de bună afaceristă ca să-mi surîdă ideea de a primi dublu pentru banii mei. Aşa că vreau să rămîi. Ca salariat şi ca prieten al fiului meu. Dar trebuie să-mi promiţi că vei uita ce s-a întîmplat... în noaptea aceea în curtea din spate. Dacă nu vei face asta, va trebui să te las să pleci.

Deşi vocea îi era fermă şi expresia hotărîtă, ameninţarea nu-l făcu să tremure de frică.

Pentru ce? Pentru că ştiau amîndoi la fel de bine că dacă l-ar fi concediat, ar fi făcut-o din prima zi cînd o înfruntase.

Ce-i drept, în ciuda celor spuse chiar acum, Kate găsea că gîndul plecării lui era vag tulburător.

– N-am să uit, îi răspunse el, dar mă pot preface că am uitat. Am să mă fac a nu şti ce s-a întîmplat şi tu vei face la fel. Dar s-a întîmplat... şi nici unul dintre noi nu va uita.

– Eu pot trăi cu asta, spuse ea, schiţînd un zîmbet vag. Uneori a pretinde e ca şi cum ar fi aşa.

– Nu, nu este, o contrazise el moale. Dacă te minţi destul de des, începi să crezi minciuna. Dar asta nu face ca să nu rămînă tot o minciună. Pe undeva, prin interiorul tău, adevărul rămîne încă viu.

Blestemat bărbat, îl înjură ea în gînd în timp ce se îndepărta pe hol. Era atît de uşor pentru el să-i pătrundă în toată fiinţa.

Dar era clar că era mai rău decît îşi închipuia el. Însă nu va afla niciodată de la ea. Nici nu era nevoie să fie lîngă ea. Era suficient să se gîndească la el că mintea şi trupul ei intrau în haos.

Înghiţindu-şi un geamăt, Kate se uită împrejur şi îşi dădu seama că stătea în mijlocul bucătăriei,

frecîndu-se cu un deget la nas, în timp ce Veda se uita la ea, ca şi cum şi-ar fi pierdut minţile.

– Nu, spuse ea ca răspuns la întrebarea nerostită a bătrînei. Nu încerc să comunic cu extratereştrii, am venit să-ţi spun că Gardner s-a cărat, aşa că poţi lăsa brînza scumpă pentru altă dată.

Ridică dintr-o sprînceană, gînditoare, în timp ce începu să-şi frece din nou vîrful nasului.

– De fapt, spuse ea rar, lasă totul pentru altă dată; tocmai m-am hotărît să-l iau pe Ben la *Pizza With Pizzazz* la masă. Îi aruncă o privire lui Veda. Nu vrei să mergi cu noi?

– Perfect, spuse bătrîna cu glas plin de sarcasm. Chelneri la costum, copii scîncind, de care să mă împiedic. N-ai decît să mă crezi nebună, dar nu aşa îmi închipui eu că este distracţia.

– Nici eu, admise Kate şi se întoarse să iasă. Dar Ben va fi în al nouălea cer.

Era gata să intre în salon, cînd auzi glasul lui Mac. Era acolo cu Ben.

Fricoaso, se învinui ea în gînd cînd încetini paşii, dar după aceea se opri totuşi. Ce va face, se va ascunde întotdeauna într-o firidă cînd o să-i audă glasul?

– Tu eşti o adevărată forţă a naturii, îi spunea Mac, un material de prima calitate, Ben.

– În piesa de Crăciun eu am fost elful trist, îi

povestea Ben. Eu am avut de spus mai multe cuvinte decît ceilalţi elfi şi le-am spus pe toate. Mami zicea că eram atît de trist, că aproape am făcut-o să plîngă. Asta înseamnă că am fost *într-adevăr* bun. El se opri. Gardner mi-a spus că ar vrea să fie tatăl meu.

Buzele lui Kate se strînseră de mînie. Gardner Irwyn Bennett să fie fericit dacă nu-l strînge de gît. N-avea nici un drept să-i spună asemenea lucruri fiului ei.

Apropiindu-se de uşă, Kate aruncă o privire în cameră, vrînd să vadă expresia de pe chipul fiului ei ca să-şi dea seama ce tulburări îi produseseră cuvintele lipsite de delicateţe ale lui Gardner.

– Dar el probabil că ar avea nevoie de un copil ca Markie, Adams, continuă Ben, părînd foarte degajat cum se uita la prietenul lui Mac. Hainele lui Markie nu se murdăresc niciodată şi închipuie-ţi ce mănîncă la gustare? Morcovi.

Mac reacţionă scoţînd un hohot răguşit şi cînd se uită iar către băiat, el îşi pusese prieteneşte mîna pe umărul lui Ben.

– Să-ţi spun ceva, Ben, spuse el, cu glas scăzut şi rar. Orice bărbat care ar avea şansa să aibă un fiu ca tine şi nu ar îngenunchea să-i mulţumească lui Dumnezeu, n-ar mai fi bărbat.

În umbra coridorului, lui Kate i se tăie respi-

raţia. Deşi vocea lui era normală, dorul adînc din ochii de aur, aburiţi, ai lui Mac o făcu să simtă o durere ascuţită în piept.

Retrăgîndu-se cu grijă din uşă, ea se întoarse înapoi. Trebuia să mai aştepte puţin, înainte de a-l anunţa pe Ben de schimbarea planului în legătură cu masa.

Lui Mac nu i-ar fi făcut plăcere să ştie că ea îi văzuse expresia de pe faţă. Nu i-ar fi făcut plăcere să ştie că, privindu-l, îşi dăduse seama de durerea lui, şi pentru o clipă ar fi vrut să o împartă cu el.

Lui Kate nu-i făcu plăcere să constate că primul ei impuls fusese să se ducă la McKinsey Smith şi să-l ţină în braţe pînă cînd ar fi pierit durerea din amîndoi.

Capitolul 8

– Spune-i lui Junior că voi fi acolo cît voi putea de repede.

Kate ţinea volanul cu o mînă şi receptorul telefonului cu cealaltă. Cînd maşina dinaintea ei se mişcă, ea slăbi piciorul de pe frînă şi lăsă ca micul ei *Chevrolet* să ruleze înainte cîţiva centimetri.

– Dar dacă nu se degajează traficul curînd, adăugă ea crispată, o să fim fericiţi dacă vom ajunge la masă la desert.

– Am să-i transmit mesajul, o asigură Veda. Numai să nu-mi ceri să stau acolo să-i ţin de urît pînă te întorci. Omul ăsta mă calcă pe nervi. Vorbeşte atît de rar, că-mi vine întotdeauna să-i dau

o scatoalcă după ceafă şi să-i spun: hai, dă-i drumul.

Scoţîndu-şi pantoful stîng, Kate îşi frecă talpa dureroasă a piciorului de covor.

– Vreau doar să nu-mi pui pe fugă musafirul pînă cînd nu-ţi dau eu vreo indicaţie specială. De ce nu-i spui lui Ben să-i ţină companie?

Apăsînd butonul cu degetul mare de la picior, Kate întrerupse legătura, lăsă telefonul pe scaun şi întinse mîinile să se frece pe gît.

Fusese o zi lungă.

Primul lucru pe care-l făcuse de dimineaţă fusese să se ducă la Houston ca să verifice care mai este stadiul construcţiilor celor două *Centre Rapide de Întreţinere.* Îşi petrecuse ziua alergînd să discute cu toţi cei din Consiliul orăşenesc pentru utilajul de instalaţii. Apoi goana înapoi la Dallas îi fusese întîrziată cu aproape o oră. Iar acum era blocată într-o coloană de maşini care se întindea pe aproape cinci kilómetri.

O zi foarte lungă.

Acum, mai urma şi dineul de la Camera de Comerţ.

Junior Thibideaux nu era membru al Camerei de Comerţ. El nu era membru al nici unei asociaţii legată de procesul muncii. Dar Junior avea un mare atribut. Putea fi găsit întotdeauna cînd aveai

nevoie de o escortă.

În ultimele săptămîni fusese nevoită, dintr-un motiv sau altul, să apeleze mai mereu la Junior. Celelalte escorte ale ei păreau să fi intrat în pămînt. Nu-i văzuse pe Peter sau pe Julian de săptămîni. Douglas nu se arătase nici în urma apelurilor lăsate de ea pe automat. Iar Gardner nu mai apăruse din ziua în care plecase de la ea din cauza petei de pe haină.

– Vor să-mi spună ceva cei mai buni prieteni? mîrîi ea în timp ce coloana se mai mişca vreo cîţiva paşi înainte.

Mai trist era că ei nici nu-i păsa. Kate obosise să muncească atît de mult ca să-şi menţină relaţiile platonice cu bărbaţii. Obosise să se tot ducă la petreceri după petreceri fără sens. Obosise să fie reclama vie a *Centrelor de Întreţinere Rapidă.* Trecea printr-o perioadă de oboseală.

În drumul spre casă îi venise un gînd straniu: Să vîndă totul.

Deşi ideea de a-şi vinde întreprinderea era puţin cam angoasantă, cu cît se gîndea mai mult la ea, cu atît o găsea mai atrăgătoare. Putea pune o parte din profit în cont sau să o investească în proprietăţi imobile, în orice domeniu sigur pe care i l-ar fi indicat Peter Allbright, iar restul să-l folosească pentru a porni o altă afacere riscantă, ceva

care să-i ofere reale satisfacţii.

Şi cam ce ar fi asta? se întrebă ea.

– Ce am vrut eu să mă fac cînd studiam? murmură ea cu glas tare.

Nu era o nouă întrebare. În şcoala superioară şi după aceea în timpul colegiului, Kate fusese îngrijorată că toate prietenele ei erau atît de hotărîte, ştiind ce voiau să se facă. În afară de dorinţa de a cîştiga cît mai mult, ele îşi aleseseră cariera. Profesoară, doctor, avocat, inginer. Dar Kate era altfel. Ea nu avea un scop anume. Ştia doar că voia să muncească în domeniul ei cu pasiune.

Şi acum, după ani de zile, voia acelaşi lucru şi habar nu avea ce să aleagă.

O jumătate de oră mai tîrziu, cînd Kate deschidea uşa din spate şi intra în bucătărie, singura concluzie la care ajunsese era că se simţea prea obosită ca să tragă vreo concluzie.

După ce făcu vreo cîţiva paşi prin cameră, se opri. Mac era înăuntru. Cel puţin partea inferioară a trupului lui era evidentă. Era lungit pe spate sub jgheabul de lături, cu un genunchi ridicat. Partea inferioară a trupului se răsucea uşor, cu toţi muşchii încordaţi.

Kate era obosită. Aşa că nu avu forţa să se uite la trupul lui. Dar nu putu ignora totuşi micul şoc electric care-i învăluise regiunile inferioare ale

trupului, văzîndu-l.

Trecuse aproape o lună de la noaptea în care se întîlniseră în curte. După scurta discuţie care avusese loc între ei, Mac continuase să aibă grijă de proprietate. Deşi, uneori o privire din ochii lui sau ceva din glasul lui răguşit îi spunea că el nu uitase ceea ce se petrecuse între ei în noaptea aceea, îşi ţinuse cuvîntul şi nu mai menţionase despre asta niciodată.

Cînd îşi punea ea mapa pe masă, el ieşi de sub jgheabul pentru lături şi rămase încremenit cu cheia universală şi cu mîinile pe abdomen, uitîndu-se la ea.

– Ţevile scoteau nişte zgomote neplăcute, îi explică el.

– Probabil că suduie Veda pe cineva care a supărat-o.

Ea se uită în jur.

– Vorbeşti de raza noastră de soare, unde este?

Întinzîndu-se înapoi sub jgheab, el mai răsuci ceva.

– Măcelarul i-a trimis altă carne decît ceruse pentru petrecerea de mîine seară, aşa că a hotărît să se ducă să ţipe la el. Deduc că este o veche vrajbă între ei.

– Este un fel de relaţie de dragoste şi ură, îşi întinse ea gîtul într-o parte şi în alta, încercînd să

tragă cu ochiul. Veda îl urăşte pe măcelar şi-i place să facă gură.

El se ridică în sus, examinîndu-i chipul în timp ce-şi ştergea mîinile cu o cîrpă. După aceea se ridică în picioare, se îndreptă spre frigider şi scoase o sticlă cu apă minerală. După ce-i scoase dopul, i-o întinse.

– Mulţumesc. Kate trase o înghiţitură zdravănă, apoi îşi lipi sticla rece de o tîmplă, pe cînd se întindea peste masa de gătit. Ce părere ai despre galeriile de artă?

Ridică dintr-o sprînceană, surprins.

– Păi, să vedem, spuse el rar. Iluminatul este în general bun, dar oamenii care-şi petrec mai mult timp acolo vorbesc întotdeauna ciudat. Cînd te duci la o expoziţie deosebită, trebuie să te duci fie mai devreme, fie după ce s-a scurs mulţimea. Să eviţi oamenii care caută pe cineva cu care să se potrivească. Să nu ceri părerea unui colecţionar serios dacă nu vrei să te ţină toată noaptea. Se opri şi se uită către ea. Cum m-am descurcat?

Ea rîse şi clătină din cap.

– Te întrebam ca o perspectivă de afaceri? Nu, n-are nimic. Oricum, nu este chiar ceea ce-mi doresc să fac.

El ridică dintr-o sprînceană.

– Să nu-mi spui că vrei să-ţi lărgeşti imperiul.

– Nu să-l lărgesc. Ci să-i schimb profilul. Mai luă o înghiţitură de apă rece. Am să-ţi spun un secret. Mac, dar dacă sufli un cuvînt, am să jur că minţi.

– Buzele mele sînt sigilate, spuse el cu o străfulgerare de umor în ochii lui galbeni ca mierea în timp ce-şi făcea cruce pe piept cu un deget. Pe onoarea mea de om la toate.

Ea se aplecă mai mult şi-şi scăzu vocea:

– Nu-mi pasă dacă maşinile sînt sau nu curate.

Oftînd uşor se îndepărtă cîţiva paşi de el, iar cînd continuă, cuvintele ei deveniseră puternice şi pline de avînt:

– Asta nu-i o problemă importantă a vieţii mele. Uneori... Uneori cînd mă întîlnesc cu vreun membru reprezentativ al companiei, care încearcă să-mi vîndă vreo nouă descoperire de îmbunătăţire, sau cu vreun geniu în marketing care vrea să organizeze o nouă campanie de reclame, garantînd să capteze interesul publicului pentru maşinile de întreţinere, îi ascult vorbind cu atîta convingere, cu ochi strălucitori şi cu o căldură în glas, care nu poate fi calificată altfel decît a fi plină de religiozitate şi atunci simt un imbold nestăpînit să-i înşfac de guler şi să le zic: Vino-ţi în fire, omule. Vorbim despre *maşini de întreţinere.*

El rîsese de multe diatribe ale ei. Dar acum

clătină din cap.

– N-ar fi de acord cu tine.

– Ştiu, şi asta-i mai rău.

Scărpinîndu-şi bărbia cu un deget, el îi studie trăsăturile.

– Decît să cumperi o galerie, mai bine ai crea ceva care să poată fi expus în vreuna dintre ele.

Kate se încruntă. Cu mult, foarte mult timp în urmă obişnuia să picteze. Cîteva persoane îi spuseseră chiar că lucrările ei erau bune. David, pentru că o iubea, acorda talentului ei o importanţă pe care ea personal se îndoia că o merita. De atunci fusese prea nesigură de ea ca să mai lase pe altcineva decît soţul ei să-i vadă lucrările.

Poate...

Aruncă o privire pătrunzătoare către Mac.

– Ce te face să crezi că aş avea îndemînări artistice?

El ridică din umeri.

– Nu ştiu. Bănuiesc că mîinile, au aspect de artist.

Ridicînd din sprîncene, aruncă o privire spre mîinile ei. Erau nişte mîini obişnuite. Aveau numărul normal de degete, cu degetul mare opozabil, unghii potrivite, obişnuite.

– Pari obosită, spuse el, întrerupîndu-i brusc gîndurile.

Cînd ridică privirea şi-i întîlni căutătura, ea zîmbi.

– Bună deducţie. Rezemîndu-se de tejghea, cu un oftat plictisit, aruncă o privire peste umăr către partea din faţă a casei. Mă mai aşteaptă însoţitorul meu sau s-o fi plictisit şi o fi plecat?

– Este aici, răspunse schiţînd un zîmbet crispat. Ştii, Junior e fericit că este bogat. Nu prea este un specimen de om inteligent, nu-i aşa?

– Dacă vrei să mă necăjeşti, să ştii că nu ţine. Sînt prea obosită ca să simt ofensa. Junior este perfect.

– Probabil că este cu adevărat odihnitor.

Acuzaţia lui indirectă o făcu să rîdă pe Kate.

– Într-adevăr, aşa este.

Apropiindu-se mai mult de ea, o cercetă din nou cu privirea.

– Eşti gata să cazi din picioare de somn, spuse el cu voce joasă şi răguşită. Pentru ce nu-ţi amîni întîlnirea şi să te înmoi cîteva ore într-o baie fierbinte?

– Nu mă tenta, gemu ea, apoi se desprinse de lîngă tejghea. Nu pot să fac asta. Trebuie să mă duc la dineu. Să-mi fac contacte. Să fac puţină conversaţie.

– Un masaj la baie şi cîteva lovituri de mătură de vrăjitoare, şi ai fi ca nouă.

Era o minciună, dar Kate îşi dădea toată silinţa să o facă verosimilă.

Ajungînd la scară, îl auzi pe fiul ei vorbind cu Junior, evident întreţinîndu-i invitatul, aşa cum i-o ceruse Kate. În mod inconştient ea fusese atrasă de discuţie, pentru că după o clipă se opri brusc şi se încruntă.

Răsucindu-se, se întoarse la scări şi se apropie mai mult de uşa salonului.

– ...Şi ea zice că a avea mulţi bani nu este bine. Zice că dacă ar avea vreodată cu adevărat mulţi bani, i-ar împrăştia pe toţi. I-ar cheltui pe toţi.

– Ce? Ce ai spus?

– Ziceam despre cum ar risipi mami banii. Poate că dacă ar avea un soţ, l-ar face şi pe el să-i risipească. Tu ai cu adevărat mulţi bani... nu-i aşa, Junior?

– Mda... da, cred că am.

– Dar nu-ţi pasă dacă nu i-ai mai avea, nu-i aşa? Adică, ai putea să-ţi iei o slujbă sau aşa ceva.

– O slujbă? Ce fel de slujbă? De ce mi-aş lua o slujbă?

– Păi... dacă nu i-ai mai avea. Dacă mami ţi-ar risipi toţi banii aşa cum zicea, am putea ajunge să fim vagabonzi. Eu am văzut un film cu vagabonzi. Ei păstrează o lingură în buzunar ca să poată

mînca din cutie. Era fasole. Crezi că este vreo regulă care zice că vagabonzii nu trebuie să mănînce decît fasole? Dorm pe pămînt sub copacii din parc. Mie-mi place să dorm pe pămînt, şi ţie, Junior? Dacă te-ai căsători cu mama şi ea te-ar face să-ţi risipeşti toţi banii, am putea face asta ca pe o excursie cu camping. Şi am putea în fiecare zi...

– Cred că te-am ascultat destul, domnule, zise Kate intrînd în cameră.

Junior se aplecase înainte, cum stătea pe canapea, cu fruntea lui netedă acoperită de sudoare. Pe Kate aproape că o podidi rîsul de expresia de groază din ochii lui.

Cu mîinile în şolduri îşi scrută fiul.

– Vrei să-mi explici ce s-a întîmplat?

Ben ridică din umeri.

– Eu şi Junior tocmai stăteam de vorbă.

– Junior şi cu mine tocmai vorbeam, îl corectă ea. Da, am auzit. Din cîte am auzit eu, tu vorbeşti cam mult, şi ce-i cu povestea asta să devii vagabond şi să trăieşti în parc?

– Nu era o poveste, cel puţin nu în totalitate. Ţi-a'ci aminte de filmul *Life of the Rich and Famous* şi casa tipului ăluia care era atît de mare că trebuia să parcurgă drumul cu maşina ca să ajungă la celălalt capăt al ei, cînd tu ai spus că e

foarte urît din partea lui să aibă atîţia bani şi că dacă tu ai avea atît de mulţi bani, i-ai risipi? Ţi-a'ci aminte?

– Eu nu pot să-mi risipesc banii, spuse Junior, cu voce slabă. Sînt puşi într-un depozit. Iar eu nu aş avea puterea... să dorm sub un copac, pe pămînt, afară sub cerul liber... Kate, asta este *periculos*. Şi în afară de asta eu am fost întotdeauna slab de plămîni şi umezeala...

– Junior... *Junior.* Cînd fu sigură că este atent la ea, Kate îi spuse rar şi răspicat: Nimeni nu zice să dormi sub copac.

Întorcînd capul îi aruncă o privire dojenitoare fiului ei.

– Ben a vrut să facă pe isteţul. Iar acum se va duce în camera lui şi se va aşeza la colţ în scaunul lui de gîndire ca să cugete ce li se întîmplă copiilor mici care fac pe isteţii.

Întorcînd capul îi zîmbi musafirului.

– Îţi promit că nu te voi face să aştepţi mult.

Bietul Junior, se gîndi ea, ascunzîndu-şi un zîmbet, în timp ce-i indică lui Ben direcţia spre scări. A fi membrul castei celor bogaţi care trîndăvesc era singura sursă de mîndrie a lui Junior. Era o minune că nu fugise, urlînd, din casă. Ben alesese cea mai sigură cale de a-l face să se simtă prost.

Cu piciorul pe treaptă, ea se opri şi se încruntă. *Cum* de alesese el exact acest punct slab?

Frecîndu-şi vîrful nasului cu degetul, începu să se gîndească la cele întîmplate în săptămînile trecute. Gardner părăsise casa cuprins de panică, imediat după ce avusese o discuţie cu Ben, Julian, Peter, Douglas. Toţi cei care o escortau în permanenţă dispăruseră fără să spună o vorbă. Cel puţin, fără să-i spună ei nici o vorbă.

Se întîmplase ceva şi orice ar fi fost, nu era posibil ca Ben să fi acţionat din proprie iniţiativă.

Dar Kate era aproape sigură că ştia cine era amestecat.

Răsucindu-se brusc pe călcîie, se întoarse spre bucătărie.

Veda, care tocmai despacheta o cutie cu biftecuri, îi aruncă o privire cînd Kate intră înăuntru.

– Ai reuşit pînă în cele din urmă să ieşi din blocaj.

– În cele din urmă, spuse Kate, cu privirea fixată asupra lui Mac.

El ridică din sprînceană, întrebător, şi cînd ea continuă să tacă, Mac spuse:

– Bine, cred că mă voi duce acasă. Ţevile par a funcţiona cum trebuie, dacă o să mai scoată din nou zgomote neplăcute, o să trebuiască să puneţi altele noi.

Rămînînd tăcută, Kate aşteptă să iasă el, apoi îl urmă în curtea din spate.

Cînd se trînti uşa în spatele ei, el se întoarse.

– Credeam că ai de vorbit ceva în particular cu Veda. Dar bănuiesc că am greşit.

– Cred că ai greşit.

El stătu o clipă cu mîinile în buzunare, apoi un zîmbet îi înflori pe buze.

– Vrei să vorbeşti ceva cu mine?

– Da. Vorba îi era tăioasă, căutătura evident ostilă. Da, categoric că vreau să vorbesc cu tine ceva. Ea răsuflă încet. Tocmai suiam scările cînd am auzit, din întîmplare, o discuţie între Ben şi invitatul meu.

El clătină din cap cu reproş.

– Ai tras cu urechea? Este politicos aşa ceva?

– Ştii ce făcea Ben? întrebă ea, dînd ochii peste cap. De ce mai întreb? Bineînţeles că ştii. Îl întreţinea pe invitatul meu cu poveşti despre cum ar fi să fie vagabond după ce Junior s-ar căsători cu mine şi eu i-aş risipi toţi banii.

Pentru că asta îl făcu pe Mac să rîdă admirativ, ea îşi îngustă ochii cu mînie.

– Mai întîi m-am întrebat dacă nu este Veda în spatele acestei maşinaţii, dar nu era stilul ei. Tu l-ai pus să facă asta, nu-i aşa?

– Să-l pun să facă asta? El clătină din cap. Nu,

nu cred. Ben a venit la mine cu o problemă şi eu i-am dat un mic sfat.

– Este de neiertat. Absolut de neiertat. Făcu vreo cîţiva paşi mai departe, apoi se răsuci şi se întoarse. Ştiu că ai o satisfacţie deosebită supărîndu-mă pe mine, dar cum poţi să te foloseşti de Ben în felul acesta.

– Nu l-am folosit, spuse el liniştit. L-am ajutat.

– Ce Doamne iartă-mă, te face să crezi... Ea se opri respirînd din nou ca să se calmeze. Explică-te, te rog.

El privi o clipă în pămînt, apoi ridică ochii şi se uită fix la ea.

– A început din ziua cînd a venit Bennett. Eram în beci cînd a coborît şi Ben. Şi mi-a spus că se ascundea din nou şi de ce. El ridică din umeri. Atunci am discutat despre toţi bărbaţii tăi. Ben părea îngrozit că te-ai putea căsători cu vreunul dintre ei.

– Te rog, spuse ea, dînd din mîini cu exasperare. Puteai veni cu o poveste mai bună decît asta. Nu este posibil ca Ben...

– N-ai fost acolo. Glasul lui era liniştit dar ferm. N-ai văzut expresia de pe faţa lui. Copilul era speriat.

– Speriat? Dar de ce... se opri ea, tulburată. Eu presupun că el ştia...

– Poţi presupune cît vrei, o întrerupse el şi vocea lui era de o deosebită intensitate. Dar cînd este vorba de Ben, trebuie să fii sigură.

Deşi Kate încercă, descoperi că nu putea să se supere pe el că îi spunea cum să se poarte cu fiul ei. Indiferent ce părere avea despre McKinsey Smith, ea ştia că acesta ţinea cu adevărat la Ben.

Răsuflă plictisită.

– Dacă Ben era cu adevărat speriat, după cum spui, de ce nu a venit la mine? De ce nu mi-a spus mie ce simte?

– Se temea să nu te necăjească?

Aceasta o făcu să izbucnească în rîs.

– Fiul meu a reuşit întotdeauna să mă surprindă, spuse ea, clătinînd din cap. Nu avea de ce se teme. Nu m-am gîndit niciodată să mă căsătoresc cu cei cu care mă întîlnesc.

Şi, într-o înţelegere neexprimată, începură să se plimbe.

– Nu sînt decît buni prieteni, continuă ea, dar chiar dacă ar fi fost mai mult decît prieteni, nu m-aş fi gîndit la aşa ceva. Nici unul dintre ei nu se potrivea cu Ben. Nu m-aş căsători niciodată cu cineva care nu ar avea sentimente deosebite faţă de fiul meu.

– Tatăl lui Bobby Sherwood are sentimente deosebite faţă de fiul tău, spuse el după o clipă.

După cîte mi-a spus Ben, aş putea zice că se înţeleg bine de multă vreme.

– Indiscutabil, făcu ea o vagă mişcare din cap. Dar, ar trebui să fie bine şi pentru mine. N-aş putea spune că ţin morţiş să mă căsătoresc, dar dacă mă voi recăsători vreodată, va trebui să-mi placă de el. Să ţin la el.

El îi aruncă o privire piezişă.

– Se pare că este complicat să fii părinte.

– Ţi-a ieşit un porumbel din gură, spuse ea, îndurerată. Se întîmplă uneori unele lucruri mărunte de care începi să te întrebi dacă sînt cu adevărat mărunte. Poate pentru copilul tău, ele par importante. Poate că este ceva care-i poate afecta tot restul vieţii.

Ea îşi încetini pasul şi ridică în sus capul ca să-i întîlnească privirea.

– Ben nu mă are decît pe mine, asta este. Tu duci această minunată viaţă măruntă, dar eu duc *o mare* responsabilitate. Se bătu în piept cu încheietura degetului arătător. Eu sînt cea care trebuie să-l fac să fie sănătos şi puternic. Trebuie să fiu sigură că este fericit şi în siguranţă. Toate sînt pe spinarea mea... şi, drept să-ţi spun, asta mă face să mor de frică.

– Este de înţeles. Dar dacă te-ai recăsători, ai putea împărţi această greutate.

– Să o împart? se crispă ea. Cu cine, cu Junior?

– Nu neapărat, spuse el cu un zîmbet vag. Mai sînt şi alţi bărbaţi primprejur.

– Ştiu. Şi unii dintre ei sînt buni, după cum zice Ben. Dar cum pot fi eu sigură care dintre ei ar putea pune fericirea lui Ben înaintea fericirii lui personale? N-am găsit încă un asemenea om. Nici nu sînt sigură că există.

Ba există, se gîndi ea imediat. Bărbatul de lîngă ea punea fericirea lui Ben înaintea fericirii lui. Ciudat, cît de sigură era de asta! Dar tot atît de sigură era că adevărul mai bine să-l lase nespus.

Aşezîndu-se în faţa ei, el o privi lung un timp, în tăcere.

– A fost greu, nu-i aşa? Nu numai să-l creşti de una singură, dar şi să stai cu frica în sîn.

– Asta-i cel mai rău lucru, rîse ea cu tristeţe. Să stau noaptea trează, îngrozită dacă nu am făcut ceva greşit. Temerile iau proporţii în întuneric, ştii? Şi nu era nimeni acolo să spună: „Linişteşte-te. Faci din cal armăsar".

El puse o palmă aspră pe obrazul ei.

– Îmi pare rău că trebuie să faci toate astea de una singură.

Vorbele lui Mac nu o atinseră prea tare. Era prea furată de sunetul vocii lui, de intensitatea din

ochii lui şi de căldura mîinii lui.

– Nu eşti chiar aşa de dură, nu-i aşa, Kate?

Buzele ei schiţară un zîmbet nehotărît.

– Lasă ca acesta să fie micul nostru secret. Această simulare a fost ceea ce m-a menţinut pe mine. Dacă voi înceta să mai simulez, nu ştiu ce se va întîmpla. Probabil că mi-aş petrece tot timpul ascunzîndu-mă într-o firidă.

El nu răspunse, stînd pur şi simplu acolo, cu trupul doar la cîţiva centimetri de ea. Kate simţi cum i se accelerează pulsul anticipînd... anticipînd ce?

– Păi... se opri ea ca să-şi dreagă glasul, cred că ar fi mai bine să mă întorc în casă. Dacă mă grăbesc, vom avea timp să ajungem la dineu.

– Vrei să spui că Junior tot mai bîntuie pe aici? Schiţă un zîmbet strîmb. Mă tem că ne va lua mai mult să-l urnim pe el din loc decît ne-a trebuit pentru ceilalţi. Peste el trebuie să treci cu tăvălugul.

– Lasă-l în pace pe Junior, spuse ea, zîmbindu-i. Mulţumită ţie şi lui Ben, se pare că va rămîne o vreme omul meu de bază.

Schimbarea atitudinii lui Mac fu bruscă şi totală. Îngustă ochii, trăsăturile i se aspriră, iar cînd vorbi, vocea lui avea o notă de sarcasm:

– Pînă cînd vei cultiva o nouă recoltă, asta e.

Apoi se întoarse, îndepărtîndu-se de ea fără să mai spună altceva.

– Şi-a revenit la starea normală, murmură Kate, în timp ce se îndrepta încet către casă.

Pentru o clipă se schimbase ceva în felul lui de a fi.

Doar o clipă, cînd pusese mîna pe faţa ei şi o privise în ochi. Kate putea să jure că văzuse aceeaşi dragoste dureroasă pe care o observase la el cînd îl privea uneori pe fiul ei.

Capitolul 9

– Mă simt ca un ticălos, mîrîi Ralph. Nu pot să sufăr modul în care trebuie să aştept să nu fie Kate pe aici ca să vă pot vedea pe tine şi pe Ben.

Cei doi bărbaţi erau în apartamentul de deasupra garajului. Ralph vorbea plimbîndu-se agitat prin cameră, în timp ce David îşi lua masa de prînz în barul care despărţea bucătăria de micul salon. Kate plecase de cîteva minute la o întîlnire de afaceri.

David apucă sandvişul şi muşcă din el.

– Dacă te face să te simţi prost, nu o mai face.

Bătrînul îi aruncă o privire enervată şi scoase un oftat zgomotos.

– Mă tem să vin, cînd este ea acasă. Mi-e teamă să nu spun din greşeală vreo prostie şi să înrăutăţesc situaţia şi mai mult. De cîte ori îmi dă telefon, mă întreabă în încheiere dacă nu mi s-a întîmplat ceva. E îngrijorată din cauza *mea*. Îţi dai seama? clătină el din cap. Deşi o asigur că totul este în regulă, ea ştie al dracului de bine că mint, pentru că începe să mă descoasă cum stau cu sănătatea, cu afacerile, cu relaţiile amoroase.

David îi aruncă o privire peste umăr, ridicînd dintr-o sprînceană.

– Mai ai relaţii amoroase?

– Asta nu este treaba ta, dar sigur că da, mai am.

– Ar trebui să te căpătuieşti şi tu, schiţă David un zîmbet maliţios. De fapt, eu ştiu cu cine te-ai potrivi perfect. Cu Veda.

– Cu vipia aia? Ce, crezi că m-aş încurca vreodată cu una care ar fi în stare să mă omoare după prima ceartă pe care aş avea-o cu ea? rînji ştrengăreşte bătrînul. Şi, în afară de asta, ea nici nu vrea să iasă în oraş cu mine. Zice că-i amintesc de primul ei soţ.

David rîse.

– După cîte am auzit eu despre Trip LaSalle, ar trebui să iei asta ca pe un compliment. Ea zice că era cel mai sexy tip din lume.

Ralph ridică capul, gînditor.

– Crezi... Întrerupîndu-se brusc, îşi înfundă mîinile în buzunare. Ia nu mai încerca tu să schimbi vorba. Parcă vorbeam despre tine acum. Tăcu şi se dădu mai aproape. Mă tem pentru tine, băiete. Mă gîndesc şi la Kate şi la Ben, dar cel mai mult mă tem pentru tine.

David rîse scurt.

– Am descoperit de curînd că, cel mai bun lucru pe care ştiu părinţii să-l facă este să se teamă.

– Cît timp crezi că o să mai poţi ascunde adevărul? Glasul şi expresia de pe faţa lui Ralph dovedeau un real interes. Pe zi ce trece faci să se adîncească şi mai mult prăpastia dintre voi.

Întorcîndu-se cu spatele către prietenul lui, David lăsă jos paharul cu ceai de la gheaţă şi se uită în gol. Ce ar fi vrut oare să-i răspundă la asta? Nu mai era sigur de nimic. Cum ar fi putut să-i spună lui Ralph ce va face sau cum se simţea, cînd nici el însuşi nu ştia? Nu ştia nici măcar cum *ar fi trebuit* să se simtă.

După ce îşi cercetase amănunţit sufletul, David ajunsese la convingerea că profitase de situaţia lui Ben. Ar fi fost foarte uşor să se ducă la Kate şi să-i spună că Ben era speriat de perspectiva de a

avea un tată vitreg. Ea ar fi ştiut exact ce ar fi trebuit să-i spună băiatului ca să-l liniştească, să-l facă să se simtă în siguranţă.

Dar David nu voise ca lucrurile să se petreacă astfel. Dorea ca problemele lui Ben să fie rezolvate, dar voia ca *el* să fie cel care le rezolva. Voia să fie o persoană importantă în viaţa fiului său.

În spatele acţiunii lui nu se ascundea numai acest motiv. Mai era şi altceva, tot atît de puternic ca şi dorinţa de a-şi ajuta fiul, dar aceasta nu era prea uşor de definit. David simţea *nevoia* să se descotorosească de bărbaţii lui Kate. Să nu mai fie nici unul în preajma ei. Nici măcar, încetul la vorbă şi la minte, Junior.

Simţindu-se mai tracasat de propriile lui emoţii decît de întrebările pe care i le punea Ralph, se ridică brusc în picioare.

– E puţin cam complicat, murmură el, schiţînd un zîmbet jalnic.

Bătrînul îi răspunse, răsuflînd zgomotos, cu subînţeles:

– Zici că este puţin cam complicat? Asta-i ca şi cum ai zice că iadul e doar o căldurică, acolo.

Apropiindu-se cu încă un pas, Ralph întinse braţul şi puse palma mare pe umărul lui David.

– Desigur că tu ai să faci cum o să crezi că

este mai bine, băiete. Eu sînt ultimul care va încerca să-ţi spună ce este bine şi ce nu. Dar mai devreme sau mai tîrziu, într-un fel sau în altul, adevărul tot va ieşi la suprafaţă. Şi tare n-aş vrea ca atunci să sufere vreunul dintre voi, nici tu, nici Kate, nici Ben.

La o oră de la această discuţie, pe cînd David potrivea micul gard viu, care mărginea drumul, gîndurile lui se întorceau într-una la discuţia pe care o avusese cu Ralph.

Avea dreptate, bătrînul. Din moment ce David stătea aici şi era implicat în viaţa lor, oricînd era posibil ca, din întîmplare, să iasă adevărul la suprafaţă. Singura cale de a păstra situaţia sub control, singurul mod de a fi sigur că nu va fi descoperit, cu cît se gîndea mai bine, era să plece de acolo.

Iar asta nu o putea face. Nu acum, nu încă.

Dar dacă ar fi examinat în mod raţional sentimentele pe care le avea pentru Kate, poate că şi-ar fi lămurit şi altceva. Poate că ar fi putut înţelege de ce mai era încă aici, agăţîndu-se de status quo-ul lui. Şi, dacă ar şti asta, poate că şi-ar da seama ce dracu' trebuia să facă pe viitor.

După o vreme, auzi uşa din spate trîntindu-se şi brusc, Ben apăru lîngă el, trăgîndu-l de braţ, ţopăind într-o parte şi în alta neliniştit.

– Mac... Mac, e *o'rgenţă!* Am uitat să-i spun lu' mami că azi am un meci. Şi nu-i un meci obişnuit. Dacă am cîştiga, am ajunge campioni pe regiune. Eu sînt cel mai bun jucător de la bătaie din echipa de baseball. Au *nevoie* de mine, Mac. Hai... hai, trebuie să ne grăbim. Apucîndu-l pe David de braţ, începu să-l smucească grăbit. Antrenorul a zis că trebuie să fim acolo la ora trei şi este aproape două şi patru... şi îi întinse încheietura mîinii, arătîndu-i lui David cadranul ceasului digital, din plastic.

– Ai dreptate. Este, în mod cert, două şi patru, of, dar pentru ce îmi spui mie? Ridicîndu-se în picioare, David privi către casă. Unde este Veda?

Băiatul începu să ţopăie din nou încoace şi încolo.

– Ea nu poate să meargă. Trebuie să aştepte pe cineva care o să-i aducă noul şezlong care se poate întinde şi se leagănă. Dar tu poţi să mă duci. Şi vrei, nu-i aşa, Mac?

– Sigur că da, ridică el dintr-o sprînceană, şi-şi frecă falca, lăsîndu-l pe fiul lui să-l tragă vreo cîţiva paşi în direcţia maşinii.

– Dar nu crezi că ar fi mai bine să te sfătuieşti cu mama dacă e bine aşa?

– Am luat deja legătura cu ea prin telefonul din

maşină. Ea a zis să te rog pe tine, dar dacă nu vrei, să nu mă vait şi să mă milogesc de tine. El se opri o clipă şi se uită către David. Dar tu vrei, nu-i aşa, Mac, şi eu nu mă văicăresc.

David chicoti.

– Nu te văicăreşti, dar te cam milogeşti. Bine, sportivule, lasă-mă să mă aranjez puţin şi o să mergem.

Parcul pentru sporturi, unde trebuia să aibă loc meciul, fusese un cîmp deschis, înainte ca oraşul să-l împartă în terenuri de joc. Parcul conţinea şase terenuri de fotbal şi şase terenuri pentru baseball, fiecare dintre ele împrejmuit cu gard din lanţuri. Sute de maşini erau parcate pe iarbă în jurul cîmpului, aşezate în ordine după prima maşină care sosise. Standul portabil pentru gustări, care fusese ridicat special în vederea manifestării, oferea publicului vată de zahăr, floricele, băuturi reci şi murături cu mărar de dimensiuni gargantueşti. Două mici tribune cu locuri erau ridicate lîngă fiecare teren, dar cei mai mulţi dintre spectatori aduseseră scaune pliante şi stăteau la marginea terenului de fotbal sau chiar lîngă gardul din lanţuri ca să-şi poată încuraja odraslele în timpul jocului.

Cînd David şi Ben ajunseră în parc, echipa

adversă se încălzea deja pe teren. Echipa lui Ben, *Bursucii*, urma să intre după aceea.

Deşi temperatura nu depăşea opt grade, lipsa norilor şi a vîntului făcea să pară că era cald. Cum se îndreptau spre terenul de baseball, David îşi dădu jos de pe el bluza de vînt, pe care o purta peste tricou.

Ben se uită la braţele lui.

– Pe braţe nu ai atîtea cicatrice ca pe spate. Tăcu. Cred că te-ai luptat de multe ori.

Buzele lui David schiţară un zîmbet sardonic.

– Lupte unilaterale, încuviinţă el.

– Cum ai reuşit să faci lupte unilaterale?

– Asta nu-i greu, murmură David. Există pe lume oameni cărora le place să producă durere, mai ales celor care nu le pot face faţă. Se uită în jos şi întîlni privirea fiului său. Să nu faci niciodată aşa ceva, Ben. Să nu te lupţi niciodată cu cineva care nu poate lupta cu tine.

Băiatul scutură din cap cu solemnitate.

– Puştiul acela, Malcolm, are nişte sîrme pe picior ca să-l facă să crească drept. Odată, un băiat dintr-a patra a venit şi a început să-l împingă înghesuindu-l. Iar eu am avut probleme cu domnişoara Evans, pentru că l-am împroşcat cu noroi pe cel dintr-a patra, nu pe Malcolm, şi i-am spus

că este un fund prost.

– Ai aruncat cu noroi în el?

Ben zîmbi.

– În felul acesta nu trebuia să mă apropii prea mult de el ca să mă poată lovi. El era *mare.* Se opri o clipă din vorbă, ochii lui căprui privind cruciş din cauza concentrării. Ştii, cel mai bun lucru dintr-o luptă este să le poţi povesti prietenilor despre ea. Dacă le spui că ai aruncat cu noroi într-un puşti dintr-a patra sau că l-ai învins pe Marele Roy Gene, este cel mai ticălos puşti din clasa a doua, astea sînt lucruri demne să te lauzi cu ele. Dar ar fi ruşinos să spui că ai cîştigat o luptă cu un puşti care are picioarele între sîrme.

David se uită la el şi inima i se umplu de mîndrie. Se pomeni mulţumindu-i lui Kate în gîndul lui, că îl crescuse bine pe băiatul ăsta. Nici un bărbat nu şi-ar putea dori un fiu mai bun.

După o clipă, cînd prietenii lui Ben îl observară şi începură să-i strige să se grăbească, David se îndreptă spre mica tribună de lîngă terenul *Bursucilor.* Găsind un loc gol la margine, se aşeză jos şi ascultă îndemnurile de îmbărbătare pe care le dădea antrenorul băieţilor.

După o vreme, atenţia lui fu atrasă de grija, pe care o manifestau cei ce se aşezau în jurul lui, să

nu se uite direct la adîncile cicatrice de pe braţele sale.

– Eşti cu Ben Moore?

Întorcînd capul, descoperi că femeia de lîngă el nu era la fel de discretă precum ceilalţi. Ea se uita la el cu nedisimulată curiozitate. Lui David nu-i plăcu de ea, din prima clipă. Speculaţiile din ochii ei nu erau prea încîntătoare. Ascunzîndu-şi un zîmbet, se întrebă dacă aceasta era mama Marelui Roy Gene.

El dădu afirmativ din cap.

– Da, sînt cu Ben.

– Bănuiam eu că n-o să vină Kate astăzi. Unii oameni nu pot înţelege că un copil este mai important decît afacerile. Tăcu, aşteptîndu-i răspunsul. Cînd el nu-i dădu nici unul, ea strînse din buze şi zise:

– Eşti rudă? Unchiul lui Ben?

– Sînt un prieten, spuse el, cu glasul lui liniştit şi răguşit.

– Un prieten, repetă ea. Adică, vrei să zici prieten cu Kate sau...

În clipa aceea, atenţia celor din jur fu atrasă spre terenul *Bursucilor.* Băieţii se strînseseră grămadă în centru şi cineva striga:

– Luptă! Luptă! În timp ce o voce se detaşă

strigînd clar:

– Scoală-te, Ben! Loveşte-l din nou.

Mulţi dintre părinţi părăsiră tribuna, alergînd. David fu primul care pătrunse pe terenul îngust. Nu-l văzu imediat pe Ben, dar îl observă imediat pe adversarul fiului său, un băiat mai înalt şi mai spătos decît ceilalţi.

Pătrunzînd în învălmăşeala tinerilor excitaţi, îl reperă şi-l trase încet afară pe fiul său. Cînd se întoarse cu băiatul, care se zvîrcolea, în braţe, aproape că se poticni în femeia iscoditoare care stătuse mai înainte lîngă el.

Ea stătea în genunchi lîngă alt pugilist şi aruncă o privire veninoasă către David.

– Dacă-l ai în grijă pe micul dumitale *prieten,* îl apostrofă ea, mai bine ai învăţa dracului să-l stăpîneşti. Ia te uită ce i-a făcut lui Sonny al meu.

Neluînd-o în seamă, David îl scoase pe Ben din teren, trecînd înapoi prin mulţime. Cînd ajunseră la cîţiva paşi de terenul de baseball, lăsă copilul jos din braţe şi-i studie chipul. Era încă roşu de furie, cu pumnii lui mici, strînşi.

– Calmează-te... hai, Ben, a trecut. Punîndu-şi amîndouă mîinile pe umerii lui, îl privi drept în ochi. Şi acum, vrei să-mi spui şi mie din ce v-aţi luat?

– Le-am arătat prietenilor mei unde stăteai şi le-am spus că eşti cel mai bun prieten al meu. Cuvintele fură rostite cu mînie şi cu răsuflarea tăiată, pieptul lui slab ridicîndu-se şi coborînd cu rapiditate. Chad a spus că cicatricele de pe braţele tale te fac să semeni cu un luptător Ninja. Atunci Sonny Boosier, care-i un mucos şi jumătate, a zis că cicatricele te fac să arăţi diform. Şi... de asta i-am spus lui Sonny că el arată ca un rahat împuţit.

David strînse din buze ca să-şi reţină impulsul de a rîde.

– Şi aşa a început bătaia?

Ben scutură din cap.

– Nu, atunci Sonny a zis că oare cum ţi-ai făcut cicatricele alea şi eu i-am răspuns că ţi le-ai făcut despicînd capetele rahaţilor împuţiţi. Atunci a început bătaia. Sonny m-a împins în Jeremy şi Jeremy m-a împins înapoi în Sonny. Ridică din umeri. Am obosit să tot fiu împins şi l-am lovit pe Sonny în stomac. Sonny Boosier a fost tîrnuit bine.

David îşi drese glasul şi încercă să fie serios cînd îi spuse:

– Cred că dibacii tăi au nevoie de o mică zguduială.

Cu o mînă pe umărul băiatului, se lăsă în jos pe un genunchi.

– Ascultă-mă, fiule. Ceea ce va urma n-o să fie uşor. Vreau să te întorci înapoi şi să-i spui lui Sonny că-ţi pare rău că i-ai spus rahat împuţit.

– Dar, Mac...

David clătină din cap.

– Nici un dar. Asta trebuie să faci. Pentru că tu eşti un băiat bun. Şi pentru că eşti puternic. Destul de puternic ca să ai de-a face cu tipi bătăioşi. Ştiu că Sonny a fost grosolan, dar nu are importanţă. Îşi ţinea privirea aţintită asupra feţişoarei copilului. Înţelegi, Ben, tu nu poţi să-l opreşti pe Sonny să facă lucruri urîte. Trebuie să fii doar sigur că ceea ce faci tu este bine. Înţelegi?

Ben nu răspunse. El se răsuci şi lovi cu piciorul în noroi, lovindu-se de cîteva ori cu pumnul în palmă. Apoi oftă din greu, îndreptîndu-şi umerii.

– Păi... păi, nu-mi pare rău că i-am spus asta. Sonny e un rahat împuţit şi toţi din clasa a doua ştiu asta. El întoarse capul şi privi înapoi către teren. Dar o să mă duc acolo şi o să-i zic asta, deşi e o minciună gogonată. Dar o fac doar pen'că mi-o ceri tu.

David merse în spatele lui şi rămase lîngă îngrăditură cînd Ben intră înăuntru. Mama lui Sonny

mai era acolo, stînd lîngă fiul ei, aruncînd priviri veninoase atît către Ben, cît şi către David cînd primul începu să vorbească.

Ben vorbea încet şi se strînseră toţi împrejur ca să audă, dar era totuşi o scuză. Privirea de satisfacţie din ochii lui Sonny îl făcu pe David să-i vină să-l plesnească, iar puştiul nu-şi ceru nici un fel de scuze. Fu o consolare faptul că ceilalţi băieţi îl evitară pe Sonny şi cu toţii se simţiră datori să-l bată prieteneşte pe Ben pe spate.

Cînd adulţii se întoarseră la locurile lor, doamna Boosier se hotărî să se aşeze la celălalt capăt al scaunelor. O altă consolare.

Un sfert de oră mai tîrziu, cînd Ben părăsi îngrăditura ca să-şi ia locul în boxa jucătorului la bătaie, un cerc pe pămînt care indica faptul că el urma la bătaie, expresia băiatului era tot tristă, iar David spera că îndată ce va intra în joc, va uita înfruntarea şi pe adversarul lui bătucit.

– Mai sînt două lucruri despre care trebuie să-ţi vorbesc cît eşti aici, spuse O'Halloran.

Kate era aşezată pe un scaun din faţa biroului

lui Kevin O'Halloran, un expert în executare şi depanare. Biroul lui se afla într-un dintre cele mai înalte, cele mai aspectoase şi cele mai scumpe clădiri care mărgineau şoseaua de nord din Dallas. Kate se afla aici de aproape o oră şi nu ajunsese încă să manifeste nici un entuziasm pentru proiectul în discuţie.

– În primul rînd, Midland-Odessa locul pe care-l ai în vedere. El trase vreo cîteva hîrtii dintr-o grămadă. Evident că s-a zvonit că eşti un eventual cumpărător şi, ei bine, nu trebuie să-ţi spun eu ce înseamnă asta. Am alte două locuri pe care aş vrea să ţi le arăt. Mi-ar plăcea să ţi le arăt. Acesta, după cum vezi...

Kate se aplecă să primească hîrtia, simulînd interesul.

Dar, de fapt, nici nu-i păsa. Poate că era nemilos din partea ei, dar nu o afecta deloc faptul că tot praful din Texas-ul de vest îi obliga pe cei care locuiau în această parte să apeleze la serviciile maşinilor de întreţinere.

Ar fi vrut să amîne această întîlnire şi să se ducă mai bine la meciul lui Ben. Era doar al doilea meci la care nu se ducea, dar nu-i făcea plăcere ca munca ei să se interpună într-o asemenea măsură între ea şi fiul ei.

Schiţă un zîmbet vag. Abia acum îşi dădu seama că, ştiindu-l pe Mac alături de Ben, o făcea să se simtă mai liniştită, să se simtă mai puţin neglijentă faţă de problemele copilului. Mac ştia cum să-l încurajeze şi să-şi manifeste entuziasmul. Se putea baza pe el.

Cînd sună telefonul de pe biroul lui O'Halloran, după ce-l ridică, acesta aruncă o privire către Kate.

– Da, este încă aici, spuse el, apoi îi înmînă lui Kate receptorul.

– Da?

Kate recunoscu imediat vocea răguşită. Inima-i tresări de teamă în timp ce se ridica în picioare.

– Ce s-a întîmplat? Ben este...

– Un jucător de la bătaie l-a lovit în cap, îi spuse Mac pe tonul lui calm. Nu pare să aibă nimic, dar am crezut că e bine să-l duc la un doctor să-l controleze. Aşa că acum, sîntem la West Park Hospital.

– Mulţumesc că mi-ai telefonat. Deşi era înnebunită, ea se stăpîni ca şi cum nu era afectată. Vin într-acolo.

După o jumătate de oră, Kate se îndrepta spre camera de gardă a West Park Hospital-ului. Era clar că Mac o aşteptase, pentru că el fu lîngă ea înainte de a apuca ea să se orienteze.

– L-au dus jos la radiologie, îi spuse el.

– Dar este bine? Îi căută ochii ca să se asigure. Adică, după părerea ta, crezi că este bine?

El dădu din cap.

– A fost cîteva clipe dezorientat, imediat după ce l-a lovit jucătorul, dar după aceea a părut că se comportă normal, ca de obicei. Nici măcar nu zicea că-l doare capul. El se uită într-o parte, cu o expresie de încordare. Dar a fost o lovitură serioasă.

– Nu înţeleg cum a putut să fie lovit de un jucător? Ridică o mînă tremurătoare către faţă. Numai dacă, stătea neatent în spatele cuiva.

Tot ferindu-şi privirea, Mac îşi înfundă mîinile în buzunarele de la spate, clătinînd din cap.

– Ben urma să fie jucătorul la bătaie. Băiatul din faţa lui a dat o lovitură, ceva care nu se întîmplă prea des. A lovit. Şi-a luat avînt cu bătătorul puţin cam excitat. A fost pur şi simplu un ghinion că l-a repezit în direcţia lui Ben.

Kate nu răspunse imediat. Descumpănită, ea îi cercetă un timp trăsăturile, încercînd să-i descifreze starea sufletească.

– Îmi ascunzi ceva.

– Totu-i din vina mea. Glasul lui era scăzut şi intens, aproape tăios. N-a fost atent. L-ar fi putut

vedea cum se îndrepta spre el dacă nu ar fi fost distrat.

El ridică capul ca să-i întîlnească privirea.

– Cu cîteva clipe înainte de începerea jocului, se bătuse cu un puşti, Sonny, care-şi bătuse joc de cicatricele de pe braţele mele şi...

– ...Şi Ben l-a pocnit, termină ea ideea în locul lui. Kate îşi cunoştea fiul. Apărător al celor asupriţi. Campion în pierderea controlului. Nu văd ce vină ai avea.

– Nu s-ar fi bătut dacă nu aş fi...

– Dacă nu erai aşa cum eşti? întrebă ea, plină de înţelegere. Nu fi prost. Nu-i vina ta. Nu-i nici măcar a lui Sonny, deşi este cel mai odios copil de pe faţa pămîntului. Atenţia lui Ben ar fi putut fi distrasă foarte bine de un fluture sau de un nor frumos. Aşa este el.

El scutură din cap a contrazicere.

– Nu înţelegi, l-am îndrumat greşit. L-am făcut să-şi ceară scuze, deşi celălalt puşti începuse scandalul. Faţa i se strîmbă de suferinţă. Doamne sfinte, dacă i se întîmplă ceva eu...

Ea îi puse mîna pe braţ, apucîndu-l, ca să-l oprească să-şi continue gîndul.

– Nu o să i se întîmple nimic...

Kate îşi aminti de impresia ei că el pierduse un

copil. Acest lucru făcea ca accidentul lui Ben să i se pară mult mai înspăimîntător decît era în realitate.

– Cred că înţeleg ce simţi acum, spuse ea, alegîndu-şi cu grijă cuvintele. Cînd... cînd suferi o pierdere, te face să te gîndeşti că asemenea trageri nu sînt rezervate doar pentru alţii, ci că ţi se pot întîmpla şi ţie.

Tăcu o vreme, examinîndu-i ochii înceţoşaţi ca să vadă dacă au avut vreun efect vorbele ei.

– Cred că ai pierdut pe cineva drag şi acum, pentru că ţii la Ben, îţi face impresia că dragostea ta este purtătoare de ghinion.

El lăsă capul pe spate şi scoase un oftat uşor.

– E drept, i-am pierdut pe cei dragi, spuse el şoptind răguşit. Asta aproape că te face să nu mai iubeşti, nu-i aşa?

– Aproape.

Clătină încet din cap. Ciudat cum încerca să-l consoleze pe el în momentul ăsta de criză care o făcea să înnebunească de frică. Teama împărţită cu altcineva face ca povara să fie mai uşoară.

Simţind că el îşi recăpătase puţin stăpînirea de sine, Kate găsi de cuviinţă că era timpul să schimbe subiectul.

– De unde *ai* cicatricele astea? întrebă ea.

El schiţă un zîmbet vag.

– Doborînd capetele rahaţilor împuţiţi.

Ea chicoti.

– Asta parcă ar fi versiunea lui Ben... şi dacă-l mai prind folosind acest cuvînt, te asigur că va regreta. Făcu o pauză. De unde, ai avut un accident?

– De la unii care au avut chef să-şi scoată pîrleala pe spinarea mea.

– Cum, cineva ţi-a făcut asta în mod deliberat?

El rîse scurt.

– Da, foarte deliberat. Şi minuţios. Cicatricele de pe braţe sînt nimic pe lîngă cele de pe spate.

– Deliberat şi minuţios? Ce...

Ea se uită pe braţul lui drept şi scoase un oftat adînc.

– Tortură? şopti ea cu neîncredere, îngrozită. Este vorba de tortură? Dar pentru ce? Ce Doamne iartă-mă putea să provoace ceva atît... atît de *îngrozitor*?

El se întoarse şi se îndreptă spre un şir de scaune.

– Cred că ai putea zice că hoinăream pe tarlalele lor. Lui Kate i se păru că detectează o urmă de umor în glasul lui. Unii oameni au un mare simţ al proprietăţii.

– O bandă? Se aşeză pe un scaun verde, de plastic, de alături, întorcîndu-se spre el. Aici în Dallas?

– Nu, nu aici.

– Dar... se întrerupse ea şi se încruntă. Eu mă gîndeam întotdeauna la bande ca la nişte oameni cu glugi, care atacă trecătorii de pe drum sau îi împuşcă pe membrii altor bande. N-am auzit niciodată ca ei să-şi tortureze victimele.

El îşi rezemă capul de perete.

– Cine ştie ce rău se ascunde în capul omului? spuse el într-o şoaptă răguşită.

Se uită la braţele lui, apoi înapoi către el.

– Poţi să vorbeşti despre asta?

– Pot, dar la ce bun aş face-o? Ridică din umeri. A trecut.

– A trecut? Păi ca să fie prinşi? Ca să fie pedepsiţi pentru cele ce ţi-au făcut? Cînd el clătină din cap, ea spuse: Atunci nu s-a terminat. Mai ales dacă nu poţi vorbi despre asta. Înseamnă că tot mai pluteşte în jurul tău.

Deşi nu răspunse nimic, muşchii de lîngă gură îi tresăriră de cîteva ori înainte de a strînge din buze. Orice i se întîmplase, era evident că-l mai rodea încă. Şi cum să nu-l roadă? Nimeni nu poate trece prin aşa ceva şi să scape nevătămat.

– Dacă nu vrei să-mi povesteşti, spuse ea liniştită, sînt oameni de specialitate care ar putea...

– Un psihiatru? o întrerupse el, clătinînd din cap. Nu, mulţumesc. Mă descurc şi singur. Mi-am revenit fără să...

Se întrerupse brusc, îngustînd din ochi ca să privească un punct din faţa lui. Deodată, se ridică în picioare, luînd-o de braţ şi trăgînd-o înainte, ca să-i prezinte o femeie mică şi serioasă, doctoriţa care-l examinase pe Ben.

– L-am examinat la raze, le spuse doctora Weisman, cu ochii strălucitori, buzele ei pline arborînd un zîmbet plin de înţelegere. Fiul dumneavoastră este bine, mai mult decît bine. Ben are reale calităţi şi, din fericire, are un cap destul de rezistent.

Kate nici nu-şi dăduse seama pînă acum cît era de speriată. Uşurarea o copleşi pentru o clipă, simţind nevoia să împartă cu cineva bucuria. Aruncă o privire către Mac.

Detectînd gestul ei, Mac se răsuci brusc, îndepărtîndu-se cîţiva paşi de ea. Dar mişcarea lui nu fusese destul de rapidă cît să nu apuce să observe că ochii lui ca aurul-fumuriu înotau în lacrimi.

Urmîndu-l, ea se aşeză în faţa lui. După o clipă ridică mîna şi-l mîngîie pe obraz.

– Nu ţi-am spus că o să fie bine? şopti ea cu un zîmbet nehotărît.

El inspiră puternic aer în piept şi cu faţa marcată de emoţie o trase în braţele lui şi o strînse puternic la piept.

Kate ştia de mult că el ţinea la fiul ei, dar abia acum înţelese cît de mult ţinea Mac la Ben.

Mac îl iubea pe Ben cu adevărat.

Dar după felul în care o strîngea în braţe, îşi dădu seama că nu era vorba numai de o uşurare covîrşitoare. Era ca şi cum s-ar fi temut să-i dea drumul să plece din braţele lui.

Mirată, se trase uşor înapoi ca să-i examineze expresia, dar imediat el îi dădu drumul şi se întoarse către doctoriţa care aştepta răbdătoare să-i ducă la Ben.

Cum parcurgeau împreună holul, Kate îi arunca priviri pe furiş lui Mac, gîndindu-se la intensitatea reacţiei sale, înţelegînd şi acceptînd profunzimea sentimentelor pe care le avea pentru fiul ei. Numai în trei luni, acest om...

Se opri brusc, cu ochii larg deschişi, trăgînd puternic aer în piept.

Cînd Mac se uită către ea întrebător, ea îi evită privirea şi se strădui să meargă mai departe. Dar cum o urmau pe doctora Weisman prin hol, gîn-

durile ei se învolburau haotic, aproape isteric prin cap.

Oricît de nebunește, de incredibil ar părea, se gîndea cît ar fi fost de fericit Ben să se bucure de dragostea unui om ca Mac, recunoscu în sinea ei Kate, simțind o sfîșiere. Ca un spasm de dorință. O dorință tainică să se întîmple ca acest bărbat să-și extindă dragostea și asupra ei.

Doamne sfinte, se gîndi ea, umezindu-și buzele uscate, ar fi posibil?

Fie Kate își pierduse mințile, fie că se îndrăgostise de misteriosul, incredibil de complicatul bărbat care mergea lîngă ea.

Capitolul 10

– ...Şi după aia vom juca *trei* jocuri pe video pen'că mămica lui Chad îl lasă să stea pînă la unşpe' cînd trebuie să-i lase pe prieteni să se ducă la culcare.

Ben vorbea neîntrerupt în timp ce se îndrepta spre maşina parcată la rigolă. Traista din vinilin galben, legată cu chingi, de pe spatele lui, era plină doldora şi umflată cu tot felul de protuberanţe şi forme ciudate. Kate o cercetase mai devreme, deşi nu era decît un schimb de îmbrăcăminte înăuntru, cea mai mare parte din volum datorîndu-se jucăriilor şi jocurilor, lucruri fără de care, după părerea lui Ben, nu puteau petrece

această noapte împreună.

După ce schimbase cîteva cuvinte cu mama lui Chad, Kate ,stătea pe trotuar şi se uita cum plecau cu maşina, fluturînd din mînă pînă cînd maşina dispăruse din unghiul ei vizual. Şi chiar înainte de a da maşina colţul, îi şi fu dor de Ben.

Se scurseseră trei zile de la accident şi cea mai mare parte a timpului şi-o petrecuse „împreună" cu fiul ei. Făcuseră prăjituri. Jucaseră jocuri pe video. Se uitaseră la nesfîrşite filme de desene animate. Iar seara, se dusese lîngă patul lui ca să-l vadă cum doarme.

Acum, cînd se întorcea în casă, Kate schiţă un zîmbet crispat. Era mamă de destulă vreme ca să ştie că pînă în cele din urmă, totul va reintra în normal şi ea se va gîndi din nou cu drag la zilele lipsite de bucurie în care copiii erau ţinuţi în frîu, dar teribil de tăcuţi. Îl lăsase pe fiul ei să plece pur şi simplu, pentru că se întorsese după accident, neavînd altceva decît o poveste bună de spus prietenilor.

În birou, dădu drumul la computer şi se aşeză pe scaun. Va folosi acest timp ca să-şi mai rezolve din probleme, ca să uite de ciudata tăcere care plutea în jur întotdeauna cînd pleca el de acasă.

După două ore, Kate stătea tot la birou. Păru-i

era ciufulit pentru că-şi trecuse de nenumărate ori degetele prin el în încercarea de a se concentra asupra a ceea ce făcea.

Scoţînd un uşor sunet de exasperare, îşi împinse scaunul înapoi şi se ridică în picioare. Neliniştea apăsătoare, care nu-i trecuse şi nu o lăsa să se relaxeze, era mai mult decît dorinţa de a-l avea pe Ben aici ca să-l poată supraveghea. Şi mai mult decît dorinţa de-a se elibera de ceea ce făcea. Ştia exact ce se întîmpla cu ea. Dar nu avea nici o idee ce putea face pentru asta.

Răsucindu-se pe călcîie, părăsi biroul şi se duse în salon. În afară de pîlpîirea televizorului, camera era cufundată în întuneric.

Veda, într-un capot vechi de velur, stătea încovrigată pe canapea cu un bol cu floricele aurii lîngă ea. Cînd intră Kate, ea îi aruncă o privire.

– Lidul *Erei TV* spuse cu dezgust bătrîna, zic că ăsta este *Backstreet,* cel mai bun film melodramatic făcut vreodată. Făcu semn cu mîna spre ecran. Chiar dacă aţi pune la un loc toate bucăţile trupului sfîrtecat, grosolana asta nu o să semene niciodată cu Susan Hayward. Scoase un oftat zgomotos. Doar torente de sînge şi trupuri descompuse. Cînd eram eu copil nu permiteau să fie sînge în filmele de groază. Îţi aminteşti că Godzila ni se părea a fi un film de groază?

– Godzila nu a fost niciodată un film de groază, spuse Kate, distrată. Ea era mare, greoaie şi zgomotoasă, şi absolut incredibilă.

– În fine, asta este părerea mea. Pe mine Godzila m-a îngrozit. Filme cu masacrarea tinerilor, ca acesta, te speriau. Te întrebi ce or să mai scoată să-l sperie pe Ben cînd va fi destul de mare ca să se uite la filme de groază.

– Probabil că-l vor introduce într-o maşină cu realitate-virtuală şi dacă nu va alerga destul de repede în mintea lui, va fi despicat de vreo tehnocreatură metalică, strălucitoare.

Veda rîse şi îşi îndreptă din nou atenţia asupra ecranului.

– Fata aceea nu era blondă, ailaltă care coboară prin spatele clădirii, e cea mai proastă actriţă pe care am văzut-o vreodată, dar să o auzi cum ţipă. Are un ţipăt care ar putea opri un marfar din mers. Uitîndu-se din nou către Kate o întrebă: Rămîi să te uiţi la restul filmului împreună cu mine?

Kate se simţi din nou încercată de acea nelinişte care o făcea să-i fie greu să stea liniştită. Îşi trecu mîna, într-un gest agitat, prin păr şi se întoarse.

– Nu, mulţumesc. Am să beau un pahar cu lapte şi am să mă duc la culcare.

Veda nu auzi ce spusese. Bătrîna vorbea deja cu tînăra de pe ecran, criticîndu-i interpretarea, spunîndu-i cît de proastă era să se bage în acea situaţie de la început.

După cîteva minute, cînd Kate se duse în dormitor, nu aprinse lumina. Se schimbă cu o cămaşă de noapte de satin bleu-pal, apoi se duse şi se aşeză în balansoarul alb de lîngă fereastră.

În timp ce-şi bea laptele, se legăna. Dar nu se legăna încet, liniştitor. Mişcarea ei era agitată şi puternică, expresia exterioară a neliniştii ei interioare.

Din cauza lui McKinsey Smith. Mac era cauza acestei stări de agitaţie neobişnuite. Sau, mai bine-zis, sentimentele ei pentru Mac erau cauze.

Din ziua aceea de la spital, începuse să bănuiască posibilitatea de a se fi îndrăgostit de Mac. Dar nu fusese decît atît, o vagă bănuială şocantă, încă neconfirmată.

Acum, după ce rămăsese trează aproape în întregime trei nopţi fără de sfîrşit, după ce se gîndise din nou la fiecare întîlnire din ziua în care-şi făcuse el apariţia la ea în curte, aflase adevărul.

Kate nu se îndrăgostise acum de Mac. Ea îl iubea deja, cu putere.

Suspină uşor. La ce-i folosea să admită asta? Nu era, cu siguranţă, nimeni în jur care să cele-

breze sau să deplîngă noua ei stare de spirit.

Din ziua accidentului lui Ben, Mac avusese grijă să o ocolească. Iar cînd dădeau, întîmplător, unul peste celălalt, el evita să se uite în ochii ei şi invoca o scuză ca să plece cît se putea de repede.

Se purta altfel chiar şi cu Ben şi cu Veda. El dăduse brusc înapoi în mod perceptibil, retrăgîndu-se în carapacea lui, punînd din nou bariere între el şi ceilalţi.

Kate se ridică în picioare şi se apropie mai mult de fereastră. În apartamentul din garaj, lumina era aprinsă. Nu putea să doarmă? Îşi reamintise evenimentele care-i produseseră cicatricele de pe braţe?

Cînd se gîndea la cele ce-i spusese el la spital, cînd se gîndea cum dispăruse el şi cîte îndurase, imaginile o dureau. Dar era o durere ciudată, personală, intimă.

Cum se uita la lumina de la fereastra lui, nu putea suporta ideea că era singur, încercînd să lupte cu demonii trecutului său.

Kate putea să-l ajute. Era convinsă că putea. Doar dacă ar fi lăsat-o el.

Pentru ce-şi închipuie bărbaţii că se pot descurca singuri în situaţii dificile? Că ar fi o dovadă de inacceptabilă slăbiciune dacă ar admite cîte-

odată că au nevoie de căldura şi consolarea altei fiinţe umane?

După o clipă, fără să-şi lase timp să-şi schimbe gîndul, Kate trase repede pe ea capotul scurt, care se asorta cu cămaşa de noapte, ieşi din dormitor şi nu se opri pînă nu ajunse în capătul scării de lemn.

Cînd ea bătu, Mac, dezbrăcat pînă în talie, deschise uşa. O clipă rămase pur şi simplu cu ochii aţintiţi asupra ei.

– Doar o clipă, să pun o cămaşă pe mine, spuse el în cele din urmă şi dădu să închidă uşa.

Întinzînd mîna, Kate o puse pe uşă.

– Nu-i nevoie să faci asta. Nu stau decît o clipă. Voiam doar...

Cum se întorsese uşor cu spatele către ea, lăsînd-o, fără să-şi dea seama, să-i vadă o parte din spate, respiraţia ei deveni grea.

Întorcînd capul, el se uită la ea, cu ochii îngustaţi, cu precauţie. Retrăgîndu-se un pas, îşi înfundă mîinile în buzunarele blugilor.

– Dumnezeule, şopti Kate apropiindu-se mai mult. Nedînd atenţie cum înţepenise el, Kate se aşeză în spatele lui. Vai, Mac... spatele tău. Bietul tău spate.

Ridicînd o mînă, ea parcurse cu degetele muşchii crestaţi de cicatrice mutilate. Apoi, aplecîn-

du-se înainte, îşi puse buzele pe o cicatrice adîncă de lîngă omoplatul lui stîng, nefiind decît vag conştientă de geamătul iritat, de protest şi de puternicul fior ce-i străbătea trupul.

Mişcîndu-se brusc, el se îndepărtă de ea şi se duse la bar, luînd un pahar şi bînd restul conţinutului din el.

– Ce se întîmplă, Kate? Vocea lui era tot atît de ţeapănă cum îi erau umerii şi vorbi evitîndu-i privirea: Nu este nimeni prin jur cu care să te poţi juca de-a du-te-ncolo, vino-ncoace? Te temi să nu-ţi pierzi antrenamentul?

Capul îi zvîcni brusc, ca o reacţie reflexă la vorbele răguşite, dar trase uşor aer în piept şi se forţă să-şi păstreze calmul. Indiferent dacă îi plăcea sau nu, ea îl cunoştea acum. Şi înţelegea pentru ce simţea el nevoia să se poarte aşa. Era un fel de autoprotecţie.

Cînd văzu că ea nu-i răspunde, el îşi continuă tirada:

– De îndată ce am dat cu ochii de primul dintre bărbaţii tăi, cred că era Allbright, am ştiut că nu am nimic comun cu ei. Ceilalţi, în afară de Junior, sînt toţi *Mari Oameni de Afaceri,* nu-mi sta în cale că eu mă mişc prea repede ca să mă opresc. Eu nu-i înţeleg, nu-mi plac cu adevărat, dar cred că mi-e milă de ei. Tu i-ai prostit pe toţi.

El îi aruncă o privire, apoi şi-o întoarse din nou repede.

– Ca un aisberg, zise el.

Şoapta lui scăzută era distantă acum, ca şi cum vorbea cu el însuşi, nu cu ea.

– Adîncă precum iadul şi rece în interior.

Îndepărtîndu-şi vizibil starea, rîse brutal.

– Se învîrtesc în jurul tău, lăsîndu-te să-i foloseşti ca pe nişte cimpanzei dresaţi, sperînd că va veni ziua cînd vei simţi ceva, sperînd că într-o bună zi o să ai nevoie de unul dintre ei. Dar ei nu ştiu nimic despre tine, nu-i aşa? Kate, puternica, este un model cu totul nou. Un al treilea sex. Care conţine totul, care-şi este suficientă sieşi. Dacă o să găseşti vreodată modul de a te reproduce de una singură, ai să devii o adevărată ameninţare pentru societate.

Deşi Kate ştia că o insulta datorită propriei lui dureri, folosind exagerări crude ca să o jignească pentru că el era jignit, durerea din glasul lui o surprinse. Şi ceva din expresia neîndurătoare din jurul gurii lui îi spunea că acuzaţiile nu erau chiar aiurea. El credea acum că unele dintre ele chiar erau adevărate.

– Greşeşti. Încruntîndu-se, ea adăugă: Cel puţin în parte greşeşti. Poate că Julian şi Gardner, poate că sînt aşa cum zici tu, că aşteaptă, gîndin-

du-se că aş putea simţi vreodată ceva pentru ei. Dar cum poţi, tocmai tu, să mă acuzi că sînt rece? Tu ştii... tu *ştii* că simt aşa cum simte orice femeie normală.

Pentru o clipă, ochii se întîlniră şi amintirea celor petrecute în curtea din spate se strecură între ei. Dar după o clipă, ochii lui se schimbară şi ea observă cum el respinse cu răceală, în mod deliberat, amintirea pe care o împărtăşeau amîndoi.

Cînd el se îndreptă spre fereastră, întorcîndu-se cu spatele către ea, Kate îşi drese glasul şi continuă:

– După moartea lui David, după ce mi-am înfrînt durerea, am ştiut că va trebui să iau... să iau din nou viaţa de la început. Am încercat, Mac, am încercat cu adevărat să simt ceva pentru oamenii pe care i-am întîlnit. Se apropie mai mult în timp ce ezita. Dar de fiecare dată am dat greş. Asta m-a speriat puţin. M-am gîndit că pe undeva în interiorul meu rămăsesem marcată. Dar după aceea am înţeles. În cele din urmă mi-am dat seama ce se întîmpla. Exista un motiv pentru care nu puteam simţi nimic pentru toţi aceşti oameni. Înţelegi... Întrerupîndu-se, clătină din cap. Nu pare adevărat şi poate că n-ai să înţelegi...

Cum ea nu continuă imediat, el îi aruncă o

privire peste umăr, îndemnînd-o:

– Hai, zi mai departe. Motivul pentru care nu puteai simţi nimic...

Kate respiră rar, continuu.

– Mi-am dat seama în cele din urmă că nu puteam să încep o nouă dragoste, pentru că, pur şi simplu nu încetasem să-mi iubesc bărbatul. Schiţă un zîmbet năucit. Nebunie, nu-i aşa? După atîţia ani, eram încă legată de soţul meu. Îl mai aşteptam încă pe David să se întoarcă acasă.

Înainte de a apuca să-i explice că Mac schimbase totul, el se răsuci cu faţa spre ea. Înşfăcînd-o de umeri, aproape că o ridică de pe pămînt, în timp ce o scutura zdravăn.

– Să nu faci asta! Faţa lui era aproape de a ei, ochii lui aurii scăpărau de mînie. El nu se mai întoarce. *David nu se va mai întoarce niciodată acasă!*

Kate nu încercă să se lupte şi nu răspunse la vorbele strigate fără milă. Se uită doar fix în ochii lui.

– Am gîndit şi eu nebuneşte, spuse el, cu glas scăzut în timp ce privirile îi hoinăreau pe trăsăturile rigide.

– Pentru o clipă, acolo, păreai aproape gelos.

El rîse brutal.

– Poate că sînt. Şi ai dreptate. Este o nebunie

îngrozitoare. Dîndu-i drumul, clătină din cap şi se dădu un pas înapoi..

– E timpul să pleci.

Cînd ea nu se mişcă, el îşi încordă fălcile.

– Te-am prevenit, Kate, că te joci cu ceva care nu face parte din casta ta.

Dar ea tot nu plecă.

Ochii de aur ai lui Mac, scăpărară. Era mînie în adîncul lor, dar nu numai atît. Era şi satisfacţie. Satisfacţie şi dorinţă năvalnică, teribilă, deşi, mental şi fizic o respingea, era ca şi cum totuşi asta îşi dorea tainic.

– Ai fost prevenită. Un rîs răguşit îi ieşi din adîncul gîtului, atunci cînd ea se întoarse şi o ţintui la perete, cu privirea alunecîndu-i pe trupul ei. Acum ai să suporţi consecinţele. E vremea doamnei Chatterley, Kate. În asta te transformi acum, mergînd în cabana pădurarului pentru bucuria unui act sexual brutal şi prompt? Rîse din nou. Bieţii tîmpiţi cu care te întîlneşti n-au nici o şansă cu tine. Ei fac parte dintr-o clasă nepotrivită, nu-i aşa, prea rafinată ca să împlinească dorinţele fanteziei doamnei mele? Nu mi-l pot închipui pe nici unul dintre ei doborît la pămînt şi murdar. Eu ştiu doar... doar...

Cuvintele se pierdură, în timp ce el rămase cu ochii aţintiţi pe gura ei.

– Acest tremur uşor al buzei tale inferioare mă fascinează la nebunie. Glasul lui era acum moale, mai răguşit. Ciudat cît de importante pot deveni nişte lucruri mărunte. Cum ar fi un sărut. Ultimul cuvînt îl şopti cu gura lipită de sprîncenele ei, suflîndu-i uşor peste părul fin de la tîmple. A sta gol lîngă cineva şi a ţipa de plăcere pînă în zori poate rămîne la fel de impersonal ca o simplă strîngere de mînă. Dar un sărut este altceva.

Vorbind îşi ţinea privirea aţintită pe gura ei, făcînd să-i tremure şi să-i ardă buzele.

– Un sărut pătimaş pe gură, este personal. Este intim. În seara aceea, în curtea din spate, atmosfera se înfierbîntase. Era cu adevărat fierbinte. Îţi simţeam sfîrcurile întărite prin cămaşă. Căldura ta radia pe pulpele mele. Aproape că simţeam pulsînd prin locurile tale intime. Dar nu te-am sărutat. Nici nu mi-am atins gura de tine. Ştiam că nu m-ai fi oprit, dar n-am lăsat să se întîmple asta. Pentru că nu voiam să fie intimitate între noi. Izbucni într-un rîs autobatjocoritor. Dar ştii, cînd îţi refuzi ceva atunci îl doreşti mai pătimaş, chiar dacă nu este vorba decît de un simplu sărut, descoperi că nu te poţi împiedica să te gîndeşti la el. Simţi că te doare să-l obţii, Katie. În mintea ta devine mai erotic, mai seducător decît

actul în sine.

Întinzînd mîinile, îşi înfipse degetele în părul ei de fiecare parte a feţei, strîngîndu-i faţa în mîini, legănînd-o. Apoi îşi aplecă încet capul spre ea. În timp ce-i simţea respiraţia caldă pe buze, Kate era străbătută de un fior de dorinţă prin tot trupul, care-i era mistuit de flăcările patimei.

Prima atingere a gurii lui îl făcu să inspire precipitat aer în piept, scoţînd un sunet care părea a fi manifestarea unei dureri profunde. Cu un geamăt surd începu să o devoreze, mişcîndu-i capul cînd într-o parte, cînd în alta pentru a-i potrivi mai bine gura ca să obţină cît mai mult de la ea.

Căldura patimii lui era un puternic afrodisiac care o învălui în forţa lui, făcînd-o să se lipească şi mai mult de el. Abia acum, cînd o ţinea în braţele lui, sărutînd-o şi mîngîind-o, înţelese ea de cît timp îşi dorise să se petreacă acest lucru, poate chiar din clipa în care-l văzuse prima dată, şi cu cîtă disperare îşi dorise asta.

Mîinile lui alunecară în jos pe spatele ei, aşezîndu-se pe coapse. Începu să-i tragă în sus cămaşa de noapte, din satin bleu, pînă cînd între degetele lui şi carnea feselor ei nu mai erau decît chiloţii de mătase subţire. Ridicînd-o, o potrivi pe el, mişcîndu-i coapsele în sus şi în jos, în timp

ce-şi lăsa bărbăţia să pătrundă în mult dorita căldură, umedă dintre pulpele ei.

Cînd ei îi scăpă un geamăt, el slăbi puţin strînsoarea în aşa fel încît partea superioară a trupului ei să se rezeme de zid, coapsele rămînîndu-i încă strîns lipite de el, încît linia trupurilor lor desena un V strîmt. Susţinînd-o cu o singură mînă, pătrunse cu cealaltă în micul spaţiu dintre ei şi folosindu-se de articulaţia unui deget, îi mîngîie ridicătura sensibilă, vibrînd, scărmănînd-o şi excitînd-o, făcînd-o să înnebunească de dorinţă.

Ea se uită la faţa lui printre gene, la trăsăturile lui trase de încordare şi tensiune, la ochii lui de culoarea whiskyului, arzînd de o foame nepotolită.

Clipi o dată şi încă o dată, încercînd să-şi limpezească imaginea. Dar nu era posibil. Camera dispăruse. Lumea şi realitatea dură dispăruseră şi ele. Nu rămăseseră decît senzaţiile.

Buzele lui le acoperiră din nou pe ale ei, ceea ce o făcu să scîncească involuntar de plăcere. Ea îşi afundă degetele în muşchii de pe umerii lui, sugîndu-i cu disperare limba şi buza de jos.

Kate cerşea dragostea şi nici nu încerca să ascundă acest lucru. Nu-i mai păsa de nimic. Ar fi cerşit, ar fi pretins, ar fi corupt la nevoie. Ştia doar

că voia mai mult. Cerule mare, voia totul.

Cînd el gemu, drept răspuns, sunetul era profund şi greu. Ridicînd-o în braţe, o duse în pat, unde se răsturnară împreună, începînd să tragă fiecare de hainele celuilalt cu degete febrile.

O clipă după aceea, cînd o pătrunse, primul avînt fu cel mai puternic lucru pe care-l simţise ea vreodată şi ţipă de plăcerea momentului. Fiecare alunecare înspre adînc, fiecare atingere pătimaşă erau pline de spontaneitate. Trupurile lor se acordau în pătimaşa împerechere, dorinţa lor unită le impunea mişcările, conducîndu-i spre împlinire.

Şi cînd veni momentul culminant, acesta făcu să se dezlănţuie în ei o explozie de bucurie care le tăie respiraţia şi le făcu inimile să bată cu putere.

Kate stătea culcată pe spate, odihnindu-şi capul pe umărul lui Mac, cînd îi simţi mîngîierea pe faţă.

– Plîngi, constată el cu căldură.

Ea îşi lipi faţa de umărul lui într-un nespus gest de mulţumire.

– Este un lucru uluitor. Mă simt uşurată. Ca şi cum toate greutăţile, durerea, singurătatea şi îndoielile, s-au epuizat. Au dispărut toate.

Îl sărută uşor pe piept.

– Aş vrea să ştii ceea ce simt. E ca şi cum aş fi fost înlănţuită într-o robie fără speranţă, ca apoi, dintr-o dată, pe neaşteptate, să fiu eliberată. Ea îşi mişcă buzele pe gîtul lui, sărutîndu-i din nou carnea caldă. Întotdeauna înainte, doar dacă mă săruta cineva, aveam o senzaţie neplăcută. Era ca şi cum... ca şi cum îl înşelam cumva pe David.

Întoarse capul privind în tavan.

– Dar cu tine, este altfel.

Gîndurile ei se îndreptară atunci spre David şi spre modul în care se purta el. Dar chiar cînd îi străfulgeră prin minte chipul drag al soţului ei, Kate nu se simţi vinovată. I se părea cinstit ceea ce se petrecuse între ea şi Mac.

David, dragul ei David, se purtase întotdeauna cu ea cu delicateţe, ca şi cum ar fi fost un obiect de porţelan. Pe atunci era fragilă. Dar Kate de acum era o femeie matură. Şi schimbarea ei nu era numai în aparenţă şi gusturile ei se schimbaseră.

– Pare atît de natural, şopti ea. Atît de minunat, de nemaipomenit de natural. Este cel mai incre-

dibil lucru care mi s-a întîmplat vreodată. Îşi întoarse capul către el studiindu-i trăsăturile. Şi pentru tine este la fel, nu-i aşa? Adică, nu ai fost alături de mine tot timpul?

El rîse răguşit, trăgînd-o mai aproape de el.

– Ba nu, am fost aici cu tine. În fiecare clipă.

Respiră uşurată, încălzită de emoţia clară din glasul lui. Îi strînse puternic braţele pe pieptul ei şi începu să-şi plimbe degetele uşor de-a lungul cicatricelor, în timp ce-i studia trăsăturile.

– Nu-mi pot imagina cum de ai putut supravieţui, murmură ea. Probabil că ai suferit îngrozitor.

– Am avut o metodă să mă detaşez de ceea ce se întîmpla, zîmbi el. Îi deranja că puteam părăsi realitatea ca să mă refugiez în alt loc. Un loc frumos şi liniştit unde nu exista nici o vrăjmăşie. Unde nu era decît dragoste şi pace.

Cuvintele lui aduseră imediat lacrimi în ochii lui Kate. Deşi vărsa lacrimi pentru suferinţele lui, plînsul ei mai conţinea şi un element de bucurie. Pentru că nu o s-o mai respingă de acum încolo. Pentru că nu mai era nici un zid între ei. Mac o lăsase să vadă cine era el în realitate, ceea ce era la fel de intim ca dragostea pe care o făcuseră amîndoi.

Privirea ei se lăsă din nou pe trăsăturile lui.

– Uneori... uneori este o privire în ochii tăi care mă face să mă doară văzînd-o. Atunci îţi aminteşti?

– Am scurte flash-uri de amintiri din trecut, zise el rar, ca şi cum cuvintele nu-i veneau uşor. Ele vin pe neaşteptate şi atunci trebuie să lupt cu imboldul de a o lua la fugă. Nu la fel ca la început, dar tot mai visez urît o dată sau de două ori pe săptămînă, sculîndu-mă lac de transpiraţie. Cînd mi se întîmplă asta sînt rupt de realitatea înconjurătoare. În mintea mea, sînt din nou acolo, aşteptîndu-i să intre, aşteptînd să iau totul de la început.

Răsucindu-se în braţele lui, ea îşi întoarse capul ca să depună o sărutare pe obrazul lui.

– Poate... poate că dacă vei avea pe cineva lîngă tine cînd te trezeşti aşa, te va putea readuce la realitate. Îl privi printre gene. Nu crezi?

Singurul lui răspuns fu un nou rîs răguşit.

– Ce? întrebă ea, zîmbind la el, împărtăşindu-i veselia, fără să ştie motivul.

– Dacă nu te-aş cunoaşte mai bine, aş zice că regina maşinilor de întreţinere mă cere în căsătorie.

Ea scoase un slab sunet de dispreţ.

– Se pare că nu mă cunoşti deloc, pentru că exact asta şi făceam.

Înainte de a scoate ultimul cuvînt din gură, el se rostogoli peste ea.

David stătea pe un scaun la bar. Era ora trei dimineaţa. Kate dormea în dormitor.

Pe masa de bucătărie erau răspîndite tăieturile de ziar pe care le luase cu o lună mai înainte de la bibliotecă. Trase deoparte o grămadă dintre ele şi începu să parcurgă materialul pe care-l citise mai înainte, articolul despre răpirea lui şi lunile care urmară.

După ce le aranjă pe date, îl luă pe cel de deasupra, un articol dintr-un ziar local. Publicat după două zile de la izbucnirea revoluţiei din Gamarra, era o sumară relatare a răpirii lui David şi a colegilor lui, însoţit de mici fotografii ale celor opt bărbaţi implicaţi şi o fotografie mare a lui Kate. Era palidă, uşor buimăcită şi enormii ei ochi verzi erau îngroziţi cum se dădea înapoi din faţa reporterilor.

Următorul articol explora în detaliu cum se

comportase ea la auzul răpirii lui şi cum luptase ca să-l elibereze. Fotografiile care însoţeau articolele înregistrau schimbările prin care trecuse ea şi după un an, trăsăturile ei căpătaseră un nou aspect de maturizare. Îşi ţinea umerii drepţi şi fruntea sus. Modul în care înfrunta acum camerele de luat vederi, dovedea o forţă interioară. Era o femeie care nu putea fi ignorată. În această grămadă de fotografii, David putu urmări procesul de maturizare al ei, modul în care devenise un om puternic.

Trebuia să fie puternic. Înfrunta lumea, în lupta ei de a-i fi eliberat bărbatul. Hărţuia presa. Ataca guvernul federal. Discuta cu oricine stătea să o asculte. La început cuvintele ei erau calme şi rugătoare, dar în curînd se schimbaseră. În curînd, ea începuse să ceară să fie ascultată, să ceară oricui să facă ceva ca să-i fie eliberat bărbatul.

În cele din urmă, David ajunse la ultimul articol din grămada aceea şi la fotografia care-l însoţea. Fotografia luată în ziua în care primise vestea morţii lui; era dureros pentru el să o vadă. Ea arăta de parcă era moartă aşa cum se presupunea că era şi el.

Ştia fără să-i spună nimeni, că ea murise în ziua aceea.

Şi Kate renăscuse din propria cenuşă, mai puternică şi mai strălucitoare. Şi ea îşi continuase viaţa. Începuse o nouă viaţă pentru ea şi pentru fiul ei.

Dînd scaunul la o parte, David se îndreptă încet înapoi către dormitor, unde rămase mult timp lîngă pat, contemplînd-o.

Trecuse şi ea printr-un iad, ca şi el.

Dar pentru ea, iadul se terminase. Ea avea o viaţă nouă. O viaţă bună. Ameninţarea care mai stăruia încă în sufletul lui, care mai avea încă puterea să-l facă să-l treacă sudori reci, nu făcea parte din viaţa ei.

Ea credea că l-ar putea ajuta. Era o femeie puternică, dar nu ştia cum trebuia să procedeze într-o asemenea situaţie. Nu-şi putea imagina ce i se întîmplase lui în timpul captivităţii, atrocităţile cărora fusese supus zilnic.

Aplecîndu-se deasupra ei, îi dădu cu gingăşie un zuluf la o parte de pe obraz, lăsînd să-i zăbovească mîna pe carnea moale şi caldă.

Era o femeie surprinzătoare şi luptase din greu ca să devină ceea ce era. Merita să fie fericită. Ea merita să aibă unul dintre acei bărbaţi normali, drăguţi, prezenţi permanent în presă. Oameni care să nu aibă cicatrice pe trupurile şi în sufletele lor.

Trăgînd încet aer în piept, David se forţă să recunoască adevărul pe care-l ţinea ascuns de zile întregi. O iubea pe această femeie puternică, independentă. Pe această Kate. O iubea mai mult decît viaţa, mai mult decît iubea libertatea.

Şi ştia că cel mai bun dar pe care i-l putea oferi vreodată era să părăsească lumea ei.

Capitolul 11

Deschizînd încet ochii, Kate fixă dungile de lumină făcute de razele soarelui pe tavan. Pe măsură ce-şi aminti crîmpeie din noaptea trecută, zîmbi cum adormise în patul lui Mac. Cum îi vorbise încet, în timp ce o înfăşura într-o pătură. Sunetul paşilor lui pe trepte cum o purta în dormitorul ei. Protestul ei adormit cînd o părăsise.

Ea întinse braţele, întinzîndu-se leneş, senzual, descoperind schimbarea din trupul său. Dar nu numai trupul ei se schimbase. Astăzi, toată lumea era altfel. Soarele era mai strălucitor. Aerul mai înmiresmat. Era o nouă zi însemnată, o zi minunată, plină de promisiuni.

Se ridică în pat şi-şi cuprinse genunchii cu braţele. Abia acum îşi dădu seama cît de mult îi lipsise asta. Deliciosul sentiment de a aştepta. Bănuiala că o minune se află în apropiere, aşteptînd doar ca ea să o descopere. De şase ani nu mai avusese acest sentiment.

Rîse încet cînd îşi aminti modul în care-l ceruse în căsătorie pe Mac, seara trecută. Nu numai pentru ea personal, deşi Dumnezeu ştia cîtă nevoie aveau de el atît ea, cît şi Ben, dar şi pentru Mac însuşi. Ei se vor purta frumos cu el. Era sigură de asta. Vor fi alături de el cînd se va lupta cu amintirile îngrozitoare. Îl vor ajuta să-şi pună viaţa pe făgaşul normal, ca să nu mai aibă nevoie să se ascundă niciodată.

Sărind din pat, se duse în baie şi dădu drumul la duş. În timp ce-şi prindea părul cu acele, se opri o clipă, întrebîndu-se cum fusese viaţa lui Mac înainte de a-şi pierde familia, înainte de a se întîlni cu oamenii care-l făcuseră să sufere.

Se întîmplaseră aceste lucruri simultan? Erau legate între ele sau momente separate ale aceleiaşi tragedii?

Orice s-ar fi întîmplat şi oricum s-ar fi întîmplat, Kate nu putea înţelege cum putuse să-l lase soţia lui să plece. Dacă ar fi fost ea soţia lui Mac, s-ar fi luptat şi cu diavolul în persoană ca să-l reţină.

Erau atîtea lucruri pe care nu le ştia despre el! De fapt, tot ceea ce ştia cu siguranţă era că-l iubea.

Deocamdată asta era destul. Mai mult decît suficient, mult mai mult decît se aşteptase vreodată să descopere.

Faptul că admitea fără ezitare ceea ce simţea pentru Mac o surprindea puţin. Îşi închipuise întotdeauna că dacă se va mai îndrăgosti vreodată, va trebui să-şi ia rămas-bun de la soţul ei, dar nu era deloc aşa. David rămăsese în inima ei cum fusese şi cum va rămîne întotdeauna. Şi cum îl plăcea şi pe Mac.

– Nu, se corectă ea, „a plăcea", era un cuvînt prea insipid, McKinsey Smith nu era genul de bărbat care să inspire emoţii slabe. Mac era fascinant şi Kate fusese fascinată de meandrele minţii lui Mac.

Lăsîndu-şi capul pe spate pe faianţa umedă, ea oftă lung, încălzită de gîndul că Mac va fi fericirea pentru ea. Îşi dorise întotdeauna ca ea şi Ben să fie fericiţi. Şi Mac era cea mai bună fericire.

Deodată, Kate se trezi rîzînd tare de bucurie. Voia să iasă afară şi să alerge prin soare. Voia să-i îmbrăţişeze pe toţi. Voia să împartă cu toată lumea fericirea ei.

Un minut după aceea, intră în bucătărie şi o găsi pe menajeră încărcînd maşina de spălat vasele. Kate străbătu camera, o cuprinse pe Veda cu braţele într-o îmbrăţişare plină de entuziasm.

– Mulţumesc că eşti aici, spuse Kate cu un rîs tremurat în glas. Aveam un chef nemaipomenit să îmbrăţişez pe cineva străin şi nu puteam găsi nici un alt străin decît pe draga mea, dragă Veda.

Eliberîndu-se din îmbrăţişarea ei, bătrîna se dădu înapoi şi o studie pe Kate cu ochii îngustaţi, plini de surprindere.

– Ce mama dracului, Doamne iartă-mă, se întîmplă aici? Ai plecat după ce m-am dus eu la culcare? Cine... A, nu... nu... nu. Te-am prevenit, Kate, dacă-mi spui că te-ai culcat cu Junior Thibideaux, mai bine să te fereşti din calea mea, pentru că s-ar putea să mă reped la tine.

Kate rîse.

– Nu fi proastă. Junior n-ar fi putut nici într-un milion de ani să mă facă să mă simt astfel. E vorba de cineva cu care eşti de acord, cineva care se potriveşte gusturilor tale despre „adevăratul bărbat", zîmbi ea. E cineva mai aproape de casă.

– Apropiat de... Mac? Veda îşi lăsă capul pe spate, ridicînd dintr-o sprînceană, meditativ. Eram aproape sigură că se va întîmpla ceva între voi

doi, dar nu ştiam dacă o să vă ucideţi unul pe celălalt sau dacă o să săriţi în pat.

Kate rîse.

– Din fericire pentru mine, s-a întîmplat să fie a doua supoziţie.

– Să nu fim făţarnici. De trei ani de cînd sînt aici, ai fost tot Fecioara de Fier. Acum te văd pentru prima oară aşa cum eşti?

– Poate. Ciugulind o bucată de şuncă de pe o farfurie de pe cuptor, Kate muşcă din ea, apoi se uită către bătrînă. Şi cum îţi place de mine, cea adevărată?

– Dacă mai faci mult pe isteaţa şi pe încrezuta cu mine, s-ar putea să te pocnesc, clătina Veda din cap şi rîse. Cred că aş putea să o fac.

– Dacă merge totul cum trebuie, poţi să o faci, îi spuse Kate îndreptîndu-se spre uşa din spate. Ţine-mi degetele încrucişate.

Trîntind uşa în urma ei, ea alergă prin grădină şi sui treptele de lemn ale apartamentului de la garaj. Cînd Mac îi deschise uşa, după ce bătu ea, i se aruncă pur şi simplu în braţe.

– Bună dimineaţa... bună dimineaţa... bună dimineaţa, spuse ea, subliniind fiecare salut cu cîte un sărut.

Pentru o clipă, el o cuprinse în braţe, apoi îi dădu drumul şi se retrase cu un pas.

– Mă bucur că ai venit. Tocmai voiam să-ţi vorbesc. Glasul lui era îndepărtat şi evita să o privească în faţă. Noaptea trecută...

– Noaptea trecută a fost cea mai minunată...

– *Kate.*

Ceva din glasul lui o făcu să se oprească şi să se uite fix la el. Cînd ea îşi încreţi fruntea plină de interes, el înjură în sinea lui.

– Noaptea trecută ar fi trebuit să nu existe, spuse el tăios, cu glas încordat. A fost o greşeală. M-ai luat prin surprindere şi... pentru numele lui Dumnezeu, nu mă mai privi aşa. Nu mi-am luat nici un fel de angajament sau aşa ceva. Opreşte ceasul ca să te confrunţi cu realitatea, doamnă.

Întorcîndu-i spatele, se îndepărtă cîţiva paşi, iar cînd vorbi din nou, vocea lui era mai amabilă, mai reţinută:

– Asta a fost, Kate. O clipă de frenezie. O aberaţie temporară în care am fost implicaţi... amîndoi... El se opri şi clătină din cap cu un gest de neputinţă. Pur şi simplu nu se poate. Nu asta vreau eu, iar cînd te vei gîndi şi tu mai bine, ai să-ţi dai seama că nici tu nu vrei asta.

Kate nu putu face nimic altceva decît să rămînă cu ochii fixaţi pe spatele lui înţepenit, cu o mînă pe inimă. Strîngînd din pumni încerca să-şi reprime durerea profundă, care-i tăia respiraţia,

pe care o simţea acolo, încercînd să o oprească să ia amploare.

Cînd, în cele din urmă, inima ei încetă să mai bată nebuneşte, cînd fu capabilă să respire normal, creierul începu să judece din nou în mod normal. Atunci îşi dădu seama: Mac o minţea.

Ridicînd fruntea, îi cercetă trăsăturile feţei. Nu era atît de uşor cu el. Trebuia să se aştepte la asta.

Noaptea trecută o lăsase să se apropie prea mult, o lăsase să vadă prea mult. Încetase, pentru o scurtă bucată de vreme, să mai facă pe grozavul şi o lăsase să vadă că era vulnerabil. Dar pentru un om atît de puternic ca Mac, atît de speriat, acest lucru fusese dureros. Aşa că acum încerca cu disperare să facă un pas înapoi. Ca autoapărare, încerca să-şi cîrpească găurile din armură.

Tăcerea dintre ei se adînci, dar după o vreme el îşi drese glasul:

– Îmi pare rău dacă par a fi dur, dar cred că este mai bine, mai cinstit, să-ţi spun ceea ce simt eu, înainte de'a se petrece ceva rău cu adevărat.

Cum ea nu răspunse nimic, el îşi înfundă mîinile în buzunarele de la spate şi îşi întoarse privirea de la ea.

– Acum, cred că mai bine mă duc să-mi văd

de treabă. I-am promis lui Ben că o să terminăm căsuţa din copac în după-amiaza asta şi mai sînt cîteva lucruri pe care trebuie să le fac mai înainte.

– Sigur, scoase ea un oftat nehotărît. Du-te, putem vorbi mai tîrziu.

– Kate... Cînd ea se uită către el şi Mac îi întîlni pentru o clipă privirea, îi studia expresia cu ochii îngustaţi, 'apoi clătină din cap. Lasă. Putem vorbi mai tîrziu, aşa cum zici tu.

Kate se întoarse acasă trecînd prin bucătărie, fără să se uite la Veda. Sui scările şi se duse la ea în dormitor.

Cea mai mare parte a dimineţii stătu pur şi simplu la fereastră şi se uită la el. Mai tîrziu, în cursul zilei, după ce se întorsese Ben de la Chad, îi urmărise pe amîndoi cum terminau căsuţa din copac.

Chiar înainte de a părăsi apartamentul din garaj, ea răsucise totul în gîndul ei. Gîndurile, emoţiile, totul fusese luat în considerare. Ştia că putea să înnebunească gîndindu-se la tonul, cuvintele, la zidul pe care-l ridicase el intenţionat între ei. Pînă nu putea fi cît de cît obiectivă, nu trebuia să se gîndească la astea. Aşa că privea pur şi simplu şi aştepta.

Soarele coborîse spre apus cînd Kate se îndepărtă de fereastră. Mac şi Ben terminaseră căsuţa

din copac şi în cele din urmă veniră în casă.

Coborînd treptele, paşii ei se încetiniră pe măsură ce fu cuprinsă de îndoială.

Şi dacă greşea? Dacă într-adevăr nu fusese totul decît din partea ei? Se prostise singură crezînd Mac că o iubea, că avea şi el nevoie de ea, aşa cum avea ea nevoie de el?

O frenezie? O petrecere de o noapte? Oare asta fusese cu adevărat pentru el?

Ieşind pe uşa din faţă, ea ocoli casa îndreptîndu-se spre garaj în aşa fel, încît nici Ben, nici Mac să nu o vadă. O să-l aştepte la el în apartament.

Şi se va afla adevărul, indiferent care era el. Indiferent care era acest adevăr, indiferent cît ar fi fost de dureros, ea voia să-l afle.

În apartament, Kate se duse la fereastra care dădea spre curtea din spate. Mac şi Ben erau tot împreună stînd de vorbă la umbra stejarului. De unde se afla ea, vocea lui se auzea slab, dar se auzea.

– O să rămînem prieteni, Ben. Cei mai buni fraţi, să nu uiţi. Vom vorbi zilnic la telefon... şi o să mai facem unele lucruri împreună. Înţelegi asta, nu-i aşa, fiule? Faptul că eu nu mai pot sta aici nu înseamnă că nu mai putem fi prieteni.

Kate se lipi mai tare de fereastră, încruntîndu-se.

Ce zice? De ce vorbeşte de plecare?

– Da, Mac...

– Aşa trebuie. El făcu o pauză, apoi continuă cu glas scăzut şi răguşit. Lucrurile nu se petrec întotdeauna aşa cum vrem noi. Trebuie să ne acomodăm, să facem compromisuri. Cînd viaţa se schimbă, trebuie să te schimbi după ea.

Şi atunci, cum privea Kate, el întinse mîna şi dădu frunzele la o parte de pe scorbura stejarului.

Kate se încruntă buimăcită. Cum de o descoperise? Nici măcar Ben, care explorase fiecare centimetru din curtea din spate, nu ştia de existenţa scorburei.

După o clipă, Mac scoase ceva din scorbură şi, cu capul lăsat în jos, cercetă îndelung.

– Ce este asta? întrebă Ben. Ce faci, Mac?

– Tocmai priveam la ceva care a luat sfîrşit. El ridică încet capul. Să fie o lecţie pentru tine, fiule. Veşnicia nu durează atîta cît credem noi.

Kate rămase paralizată. Nu mai putea gîndi. Nu mai putea respira, apoi, după o clipă, totul îi reveni la normal cu o iuţeală nebună. În timp ce trase puternic aer în piept, trupul începu să-i tremure şi fu buimăcită de violenţa gîndurilor ei.

Cu picioarele tremurîndu-i gata să-şi piardă echilibrul, se răsuci rezemîndu-se de peretele de lîngă fereastră.

De unde a ştiut? Era un mediu? Privise cumva în trecutul ei şi văzuse noaptea în care ea şi cu David se duseseră în curtea din spate şi...

Clătinînd puternic din cap, îşi luă avînt şi se îndreptă spre uşă.

Era o nebunie, îşi spuse ea părăsind apartamentul. Totul era absurd. Nebunesc.

Habar n-avea unde se va duce cînd alergă pe trepte şi se îndepărtă de garaj. Ştia doar că trebuia să se gîndească. Trebuia să încerce să...

Ochii lui David.

Kate se opri în drum, cu o mînă pe gură şi ochii lărgiţi de şocul ideii. Sfinte Dumnezeule, Mac avea ochii lui David! Aveau aceeaşi culoare. Se întunecau atunci cînd făceau dragoste. Se luminau atunci cînd rîdea. *Ochii lui David.*

Trebuia să înceteze să mai gîndească astfel. Trebuia să fie rezonabilă. Aveau ochii lui Mac aceeaşi culoare ca şi cei ai lui David, dar asta nu însemna nimic. Semăna la ochi. Şi părul lui avea aceeaşi culoare şi acelaşi aspect cu acela al lui David. Dar chipul lui David şi vocea lui răguşită erau diferite. Erau *diferite.*

Atunci îşi încetini din noi pasul. Ce-i spusese Mac, că fusese torturat?

Hoinăream pe gazonul lor... Unii oameni au simţul proprietăţii foarte dezvoltat.

Îi fusese deteriorat şi gîtul în timp ce primise cicatricele? Îi fusese deteriorată şi faţa?

Locul nepotrivit la momentul nepotrivit.

Gamarra?

Strîngînd din ochi, Kate se strădui să-şi amintească fotografiile acelea înfiorătoare. Pe aceea care dovedea că soţul ei era mort, faţa lui David era desfigurată. Nici o trăsătură nu-i mai rămăsese intactă. Nu-l identificase decît prin eliminare.

O altă figură. O altă voce.

Nu, îşi spuse ea, scuturînd din cap cu vehemenţă. *Nu!* Ceea ce-şi închipuia ea era o nebunie. Trebuie să existe o altă explicaţie.

Dar Mac *ştia* anumite lucruri, îşi argumentă ea în gînd. Ştiuse de pregătirea în domeniul artelor şi că pictase odată. Încă de la început ştiuse locurile prin casă. Ştiuse unde erau puse lucrurile, fără să-i spună nimeni şi singura lui explicaţie fusese că folosise deducţia logică.

Deodată, respiraţia ei deveni galopantă. *Şi visul acela.* În visul ei, David şi Mac deveniseră oarecum una şi aceeaşi persoană. Şi după aceea, cînd făcuseră dragoste amîndoi, păruse firesc. Sfinte Dumnezeule, părea atît de natural.

Punîndu-şi mîinile pe obrajii îmbujoraţi, îşi umezii buzele tremurînde. Îşi mai aminti ceva. McKinsey era numele de fată al mamei lui David.

Erau prea multe lucruri. *Prea multe.* Nu era posibil ca toate să fie doar o bizară coincidenţă. Erau pur şi simplu prea multe lucruri.

După o clipă, cînd Kate auzi o maşină oprindu-se lîngă ea, îşi dădu seama că se afla pe trotuar în faţa casei, apăsîndu-şi pieptul cu ambele mîini.

Uitîndu-se în jur, îl văzu pe Ralph ieşind din maşină şi îndreptîndu-se spre intrarea din faţă.

– Nu pot să stau decît un minut, spuse el, cum venea către ea. M-am gîndit să opresc să văd dacă nu vrea Ben... Se întrerupse şi se uită la ea. S-a întîmplat ceva? Ce s-a întîmplat?

Ea făcu un pas către el.

– Cine este el, Ralph? Tu ştii. Tu l-ai trimis la mine. Întinzînd braţele îi înşfăcă mîinile cu degete tremurătoare. Trebuie să-mi spui adevărul. *Cine este el?*

Faţa bătrînului se îmbujoră, mişcările lui deveniră agitate.

– Ce-i cu tine... Ascultă, trebuie să înţelegi... Înghiţi cu greutate, apoi oftă uşor. La dracu', Kate, nu-ţi pot spune nimic. N-am dreptul.

– Nu-i nevoie să-mi spui tu, şopti ea, clătinînd uşor din cap. Ştiu!

Întorcîndu-se, se îndreptă spre curtea din spate.

– Kate... Kate, *aşteaptă!*

Ea nu dădu atenţie insistenţei din glasul lui Ralph, ci îşi continuă drumul. Cînd ajunse în partea din spate a curţii, la umbra stejarului, se uită către fiul ei.

– Du-te înăuntru la Veda, Ben.

– Fă-l pe Mac să rămînă, mami. Lacrimile străluceau în ochii căprui ai lui Ben şi glasu-i tremura. Spune-i să nu plece de la noi. Spune-i că avem *nevoie* de el.

– Vorbim mai tîrziu despre asta. Acum, vreau să te duci înăuntru.

În timp ce Ben se îndepărta, omul de lîngă copac îşi ţinea privirea aţintită asupra chipului ei, cu ochii îngustaţi, ca şi cum încerca să citească ce se ascundea în spatele expresiei ei împietrite.

După o clipă, Kate clătină nehotărîtă din cap. Nu reuşea să pronunţe cuvintele. Deşi ştia adevărul, nu reuşea să-l rostească.

– Asta-i un fel de joc? reuşi ea să spună în cele din urmă.

El înghiţi cu greu, apoi lăsă uşor într-o parte capul, cu expresia lui vicleană.

– Nu ştiu despre ce vorbeşti.

– Ce ţii în mînă? îl întrebă ea.

Cînd degetele lui se strînseră în mod automat

şi defensiv, în jurul dopului, Kate îşi înghiţi nodul din gît şi închise ochii.

– Cum ai putut? întrebă ea cu şoaptă şuierătoare. Nu înţeleg. Nu înţeleg pentru ce mi-ai făcut mie una ca asta. Deschizînd ochii se dădu un pas mai aproape.

– Hai, spune-mi, zise ea cu glasul tremurînd de mînie. Hai, dă-i drumul şi spune-mi. Spune: Eu sînt David. Sînt soţul tău, care m-am întors din morţi. *Spune odată, blestematule!*

– Sînt David, şopti el.

Kate îşi acoperi faţa cu amîndouă mîinile în timp ce tremura din tot trupul. După o clipă se răsuci şi plecă. Dar aproape imediat simţi mîna lui pe umărul ei.

– Kate... Kate, stai, o rugă el. Lasă-mă să-ţi explic.

Cu un gest violent se smulse din mîna lui şi se îndepărtă cîţiva paşi de el. Nu putea face altfel, nu se putea gîndi dacă nu se îndepărta puţin de el. Trebuia să se hotărască ce să facă. Trebuia să vadă ce trebuia să spună.

– Te-ai întors ca să mă verifici, să vezi dacă mă mai vrei de soţie? Vocea îi tremura şi nu se întoarse cu faţa spre el. Dacă nu reuşeam la proba testului, te puteai retrage, lăsîndu-mă să

cred că eşti mort. Şi dacă o treceam, atunci ce? Ai fi rămas? Ca David sau ca Mac? Care ai fi fost, vechea sau noua dragoste?

Dîndu-şi capul pe spate, rîse mînioasă.

– Dar eu nu am trecut testul, nu-i aşa? Şi tu pleci. Este în legătură cu noaptea trecută. Nu poţi fi de acord cu faptul că nu prea mai mă descurc la capitolul sex? Dacă îmi acorzi puţin timp, sînt sigură că mă voi descurca mai bine.

– *Lasă-mă... să-ţi... explic,* spuse el din nou, pronunţînd cuvintele rar şi apăsat, cu autoritate.

Rămînînd cu spatele, Kate flutură din mînă, indicînd că era liber să facă ce dorea.

Cînd începu în cele din urmă să vorbească, glasul lui era răguşit de emoţie.

– N-am să-ţi dau amănunte despre aceşti şase ani. Nici măcar nu vreau să ştii ce mi-au... El se întrerupse şi trecu o vreme pînă reluă. Dar vreau să ştii ce am simţit cît am fost plecat. Trebuie să ştii... Aş vrea să ştii că singurul lucru care m-a ţinut în viaţă era gîndul de a mă întoarce la tine şi la Ben.

Kate îşi dădu seama de intensitatea, de adînca durere din şoapta lui răguşită, şi împotriva voinţei ei, simţi o dorinţă dureroasă să-l ia în braţe. Privind peste umăr, descoperi că în loc să se apro-

pie de ea, el se îndepărta.

David îşi înfundă mîinile în buzunare şi dădu din umeri cu o mişcare încordată, penibilă.

– Apoi m-am întors şi am descoperit că voi vă descurcaţi fără mine. Nu era nevoie de mine. Voi nu aveaţi nevoie de mine. Buzele lui schiţară un zîmbet autozeflemitor.

– Asta doare. Nu-ţi poţi da seama cît de mult doare. Eu aveam atîta nevoie de voi, iar voi aici vă descurcaţi foarte bine fără mine. Mai bine decît bine.

De data aceasta zîmbetul lui era nefalsificat, ci amuzat în mod jalnic.

– Atunci cred că te-am urît. Am simţit, ca şi cum această femeie frumoasă, rafinată a... ştiu că sună nebuneşte, dar părea că ea ucisese femeia pe care o lăsasem eu aici. Am vrut să te fac să plăteşti pentru asta. Pentru că te descurcaseşi, pentru că te schimbaseşi, pentru că nu avuseseşi nevoie de mine. Mă foloseam de orice prilej ca să te tulbur. El îi întîlni ochii. Îmi pare rău că trebuie să-ţi spun, dar mă gîndisem chiar să-l îndepărtez pe Ben de tine. Dar după aceea am început să te cunosc.

Scuturînd din cap, rîse răguşit.

– Asta m-a buimăcit mai mult ca orice. Împo-

triva voinţei mele am descoperit că te doream. Ba mai rău, am descoperit că-mi plăceai. Apoi, noaptea trecută... Ei bine, ştii ce s-a întîmplat noaptea trecută. Ai intrat la mine şi mi-ai oferit ocazia să fac ceea ce-mi doream cu ardoare din ziua în care mă interogaseşi. Glasul lui scăzu la o şoaptă, plimbîndu-şi fără încetare privirea pe trupul ei. Nu intenţionam să se întîmple asta, dar mi-a fost imposibil să mă opresc.

Făcu o pauză, respirînd zgomotos.

– După aceea, cînd dormeai în patul meu, am ştiut că era timpul să fac faţă cîtorva lucruri, aşa că am scos cîteva tăieturi din ziare. Le-am citit pe toate. Am descoperit prin ce ai trecut cînd am fost luat ca ostatec şi apoi cînd ţi-ai închipuit că sînt mort. Înţelesesem pentru ce mă schimbasem eu, şi noaptea trecută am înţeles, în fine, pentru ce te schimbaseşi şi tu. Din acelaşi motiv ne schimbaserăm amîndoi. Amîndoi am făcut ceea ce trebuia să facem ca să supravieţuim.

Ridică din umeri a neputinţă.

– M-am întors aici avînd nevoie să mă simt necesar. Dacă ai fi fost la fel cum erai cînd am plecat, lipsită de experienţă, ruşinoasă şi vulnerabilă, m-aş fi putut ocupa de voi. Aş fi putut să-mi iau o slujbă ca să am grijă de tine şi de Ben. El îşi

frecă falca cu degetele înţepenite. După atîţia ani în care nu mai avuşesem grijă de mine, în care nu avusesem nici cea mai mică libertate, m-am trezit fiind din nou în libertate. Mi-am închipuit că va fi totul la fel ca mai înainte. Că mă voi simţi ca un om, nu ca un animal hăituit.

Ridicînd capul îi întîlni privirea.

– Ai avut dreptate cînd ai spus că mai port încă trecutul după mine. Şi este un coşmar, Kate. Nu mă refer la ceea ce i-au făcut trupului meu. Lucrul cel mai rău este ceea ce au făcut cu mintea mea. Sînt lucruri despre care nu voi putea vorbi mult timp, poate niciodată.

Scutură din cap.

– Ai luptat din greu ca să ajungi unde eşti acum şi nici nu pot să-ţi spun cît de mîndru sînt de tine, de succesul pe care l-ai obţinut. Dar lupta mea a luat sfîrşit. N-aş fi cinstit faţă de tine... Se întrerupse şi făcu un pas către ea. Nu vezi? *Tu meriţi ceva mai bun decît am ajuns eu*. Nu am cicatrice numai pe braţe şi pe spate, le am şi în interiorul meu. Katie, m-am întors aici cu altă faţă, cu altă voce, dar şi cu alt suflet. Muşchii de lîngă gura lui se zbăteau cu violenţă. Tu trebuie să ai pe cineva care nu trage după el gunoiul unui trecut monstruos.

Toată mînia din ea dispăruse, ca şi cum nu fusese niciodată. Nimic din ceea ce simţise ea, nici îndoielile, nici frica, nu erau nici măcar pe aproape faţă de situaţia prin care trecuse el.

Dar acum era vremea să fie vindecat. Trebuia să-l facă să înţeleagă asta. Trebuia să-l facă să înţeleagă adevărul.

– N-am nevoie de tine? Cuvintele îi ieşiră din gură încărcate de emoţie. Asta ai spus? Nu ai auzit nimic din ce ţi-am spus noaptea trecută? Pentru Dumnezeu, gîndeşte-te la asta.

Ea trase aer în piept ca să-şi ia avînt.

– Îţi aminteşti cînd mi-ai spus că am involuat din punct de vedere emoţional? Ei bine, aveai dreptate şi ţi-am spus... noaptea trecută am încercat să-ţi explic motivul pentru care se petrecuse aşa. La început a fost din cauza şocului. Dar după aceea a fost emoţional, am luptat împotriva acestei situaţii. Mi-am înlăturat senzaţiile. Pentru că era ca şi cum aş fi construit o casă în care nu avea cine să locuiască. Dacă David... dacă tu nu erai aici, dacă bărbatul pe care-l iubeam nu se întorsese la mine, nu mai voiam nimic.

Ea făcu un pas înainte, micşorînd distanţa dintre ei.

– Am întîlnit o mulţime de bărbaţi în cei şase ani care au trecut. Oameni buni. Atrăgători, sedu-

cători şi cu picioarele pe pămînt. Dar nici unul dintre ei nu m-a atins. Nici unul dintre ei nu m-a atins aici, spuse ea punînd o mînă pe inimă.

Mai făcu un pas, cu precauţie.

– Dar atunci ai apărut tu şi nu m-am mai putut opune transformării care s-a produs. Vezi. N-a depins de mine. Pentru tine, am înviat din nou. Doar pentru tine.

Cînd el se uită fix la ea, durerea fiind încă în ochii lui aurii, Kate începu să se simtă disperată. Nu-l atinsese. El rămăsese tot departe de ea. Menţinea mai departe zidul dintre ei.

Umezindu-şi buzele, făcu un semn înapoi către casă.

– Şi cu Ben cum rămîne? Eşti doar de trei luni aici şi este mai ataşat de tine decît de oamenii pe care-i cunoaşte de cînd este el. Are încredere în mod instinctiv în tine. Te iubeşte, David.

Cînd el tot nu răspunse, Kate scrîşni din dinţi. Nu trebuia să se lase. Dracul să-l ia, *nu trebuia să renunţe.*

– Nu ştiu ce s-ar fi întîmplat cu noi dacă lucrurile s-ar fi desfăşurat aşa cum plănuisem cînd ne-am căsătorit, spuse ea încet. Pot privi în urmă şi simt căldura acelor zile. Este un sentiment minunat, plin de căldură. Delicat şi cald. Apoi mă gîndesc la felul în care te iubesc acum, la modul

în care mă faci să mă gîndesc la lucruri, la felul în care mă simt cînd mă ţii... ca şi cum ai muri dacă m-ai lăsa să plec.

Respirînd tremurător, el îi spuse:

– Dacă ar fi posibil, te-aş face la loc cum erai acum şase ani! Ţi-aş lua durerea pe care ai îndurat-o în toţi aceşti ani. Sfinte Dumnezeule, aş face orice ca să fac să dispară. Dar nu mă pot gîndi să renunţ la omul care eşti acum. N-aş face asta.

Ea îi întîlni ochii.

– Tu ai putea? Ţii veşnicia noastră în mîini. Pune-ţi o dorinţă în ea, David. Închide ochii şi doreşte-ţi să mă transform în aceea care eram atunci.

Închizînd ochii, el îşi lăsă capul pe spate.

– Nu pot, spuse el cu o şoaptă răguşită. Te vreau *pe tine. Pe tine* te iubesc.

Cînd el deschise din nou ochii, ea văzu adevărul vorbelor lui acolo. Dar după o clipă, David scutură din cap.

– N-are importanţă. Nu contează ceea ce simt eu pentru tine. Am ştiut asta din ziua în care a avut Ben accidentul, atunci am ştiut exact ce simţeam pentru tine. Te iubesc atît de mult, încît mi se taie respiraţia. Dacă i-aş da drumul, dacă nu aş ţine-o cu putere, dragostea mea pentru tine,

dragostea mea ar da tot ce este în jur la o parte. Dar nu pot să o fac. Nu-ţi dai seama? Te iubesc destul de mult încît să doresc ceva mai bun decît mine pentru tine.

– *Nu există* nimic mai bun. Întinzînd braţele îi cuprinse faţa în mîini. Toate lucrurile de care te temi s-au petrecut în Gamarra, toate astea fac parte din tine acum. Şi eu vreau şi partea asta, David. Vreau fiecare bucăţică din tine şi ce este bun şi ce este rău. Noaptea trecută cînd am venit la tine, ştiam despre fantomele care te bîntuie, dar asta nu m-a împiedicat să te cer în căsătorie.

Buzele ei tremurară în încercarea de a zîmbi.

– Ţi-am spus că am învăţat să lupt. Ei bine, să ştii că n-am exagerat. Voi lupta cu oricine sau cu orice ne-ar sta în cale. Chiar şi cu tine.

Aplecîndu-se înainte îşi apăsă buzele pe gura lui.

– Sînt egoistă, murmură ea. Vreau totul. Vreau şi amintirea a ceea ce am fost şi realitatea a ceea ce am devenit.

El scoase un geamăt profund şi o trase în braţele lui. Trupul lui tremura ţinînd-o strîns, aşa cum o ţinuse cu o noaptea mai înainte, ca şi cum ar fi murit dacă i-ar fi dat drumul.

– Nu e bine, şopti el sarcastic. Greşesc. Tu ai nevoie...

– De ce nu mă laşi pe mine să hotărăsc de ce am nevoie? Luîndu-i faţa între palme, ea privi în ochii lui, în minunaţii lui ochi de aur. Nu vezi ce se întîmplă? Noi am primit un dar minunat, David. Gîndeşte-te ce se întîmplă cu majoritatea oamenilor după opt ani de căsnicie. Ei cad într-o viaţă de rutină, nu mai sînt siguri ce simt unul faţă de celălalt. Dar cu noi s-a întîmplat o minune. Am avut ocazia să ne îndrăgostim din nou unul de celălalt.

Zîmbind, îşi plimbă degetul mare pe buza lui de jos şi şopti:

– Cineva acolo sus ne iubeşte.

– Cine? Cine ne iubeşte?

Ben stătea în leagăn, întinzîndu-se ca să se uite la ei.

– Cine ne iubeşte? întrebă el din nou.

– Noi', repetă David, cu glas răguşit de emoţie, în timp ce punea palma lui aspră pe obrazul lui Kate. Nu sînt încă sigur că va merge, dar Iisuse Christoase, îmi place cum sună.

În ochii lui apăruse ceva. Ceva pe care ea îl vedea şi pe care-l putea numi speranţă.

Smulgîndu-şi privirea de la ea, David se uită către fiul lui.

– Ce zici, Ben? Crezi că ne-am simţi bine ca o familie?

Copilul se răsuci pe genunchi în leagăn, ţinîndu-se de funie în timp ce se uita la Kate şi la David.

– Vrei să spui că rămîi? Şi nu ai să mai fii ajutor la toate, ci tăticul meu?

Kate se uită la David. Trebuia să spună, atît pentru bărbat, cît şi pentru băiat.

– El a fost întotdeauna tatăl tău, Ben.

Ben îşi lăsă într-o parte capul mic.

– El?

– Şi cicatricele de pe braţele şi de pe spatele meu? În timp ce vorbea, David îşi ţinea privirea aţintită pe faţa întoarsă a băiatului. Ei bine, am fost rănit şi pe faţă. Şi cînd m-au reparat, mi-au făcut altă faţă. Nu mai arăt ca în fotografie, dar sînt tot eu. Sînt tot David Moore. Sînt tatăl tău, Ben.

– Vrei să zici că eşti tatăl meu adevărat şi că nu ai murit de-adevăratelea? Dîndu-şi ochii peste cap, se ridică în picioare în leagăn, ca să fie mai înalt. Păi, bine prostule, de ce nu mi-ai spus mie asta de la început?

– Da, prostule, repetă Kate, de ce nu ne-ai spus asta de la început?

David respiră adînc şi, cu un zîmbet, clătină din cap.

– Cred... cred că pentru că sînt prost.

Cînd Ben rîse, David îi întinse dopul.

– Uite, fiule, poţi să păstrezi ăsta drept amintire. Eu nu mai am nevoie să-mi ascund veşnicia într-o scorbură.

Întinzînd braţele, David îl cuprinse cu un braţ pe Ben şi cu celălalt pe Kate, ţinîndu-i strîns lîngă el pe amîndoi.

– Veşnicia mea este chiar aici, spuse el, întîlnind ochii lui Kate. Chiar unde trebuia să fie.

SFÎRŞIT

Loveswept

David – Un erou distrus, întors să își regăsească iubirea...
Nici măcar el nu știa cum supraviețuise. Dar iată-l pe David Moore liber, după șase ani de captivitate... un om singuratic, cu o față și o voce după care nimeni nu putea să-l recunoască pe soțul și pe tatăl declarat mort. Numai gîndul la dulcea și vulnerabila lui Kathy și la fiul său Ben l-au ținut pe picioare. Dar acum, întors acasă, David nu mai este atît de sigur că în viețile lor va mai fi loc și pentru el.

Cu trăsături aspre, masculine și de neîmblînzit,
Kate Moore nu a renunțat niciodată să spere că o minune îi va aduce soțul înapoi, dar creșterea de una singură a unui copil a maturizat-o și a transformat-o într-o femeie puternică, sigură de ea. Mulți bărbați au curtat-o, dar nu a mai riscat niciodată să iubească... pînă cînd acest reparator enigmatic, care se împrietenise cu fiul ei, a privit-o cu o intensitate sălbatică. Va putea el să afle cheia secretă a inimii ei zdrobite?

Lei 4500

Loveswept

David – Un erou distrus, întors să își regăsească iubirea...
Nici măcar el nu știa cum supraviețuise. Dar iată-l pe David Moore liber, după șase ani de captivitate... un om singuratic, cu o față și o voce după care nimeni nu putea să-l recunoască pe soțul și pe tatăl declarat mort. Numai gîndul la dulcea și vulnerabila lui Kathy și la fiul său Ben l-au ținut pe picioare. Dar acum, întors acasă, David nu mai este atît de sigur că în viețile lor va mai fi loc și pentru el.
Cu trăsături aspre, masculine și de neîmblînzit,
Kate Moore nu a renunțat niciodată să spere că o minune îi va aduce soțul înapoi, dar creșterea de una singură a unui copil a maturizat-o și a transformat-o într-o femeie puternică, sigură de ea. Mulți bărbați au curtat-o, dar nu a mai riscat niciodată să iubească... pînă cînd acest reparator enigmatic, care se împrietenise cu fiul ei, a privit-o cu o intensitate sălbatică. Va putea el să afle cheia secretă a inimii ei zdrobite?

Lei 4500

ÎNTOARCE-TE, IUBITO

Billie Green

EDITURA MIRON

BILLIE GREEN

Loveswept

ÎNTOARCE-TE, IUBITO